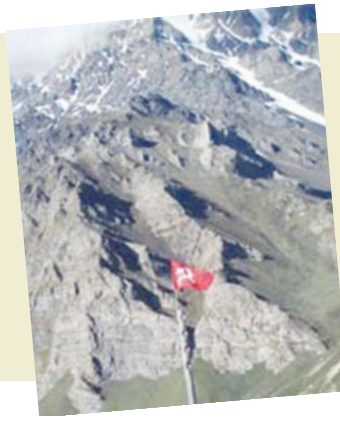

Dersim '38 tartışmaları

Söylemde “demokrat”, “tarihiyle hesaplaşan”, “özür dileyen” AKP'nin esas olarak CHP'den bir farkı yoktur. Devletin resmi ideolojisi Kemalizm, tıpkı CHP'ye olduğu gibi AKP'ye de hayat vermektedir.

Sayfa 3

Nepal'de durum hala devrimcilerin lehine

Nepal'e dair gelişmeleri, bu kez, UCPN (Maoist) kadrolarından **Dilip Maharjan** ile **Red Star** Nepal tarafından yapılan söyleşiyi yayınlamaya paylaşıyoruz.

Sayfa 25

Özgür gelecek

Sayı: 21 Yaygın süresi

30 Kasım-13 Aralık 2011

* Fiyatı: 1.50 TL

* ISSN: 1307-878X

www.ozgurgelecek.net

Şiddete yenilmeyeceğiz!

Şiddeti yeneceğiz!

25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü'nde kadınlar sokaktaydı!

İstanbul'da, Amed'de, Dersim'de, Ankara'da, Bursa'da, Artvin'de... Yeni Demokrat Kadınlar olarak, 25 Kasım'ı sokakta geçirdik ve “Şiddeti yeneceğiz, şiddete yenilmeyeceğiz” şiarıyla başlattığımız iç çalışmalarımıza son verdik.

Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ın Suriye Devlet Başkanı Beşşar Esad için sarf ettiği sözler bunlar. Ne kadar da doğru değil mi? Ama Erdoğan bu sözün tüm halk düşmanları için geçerli olduğunu biliyor mu?

Ne ki, KCK adı altında yurtseverlere, ilericilere, devrimcilere zulmeden; ülkemizi, yalnızca zebanilerin önünü görebildiği koyu bir karanlığa mahkum etmek isteyen ve

Erdoğan'da ifadesini bulan egemenler de tarihin bu şaşmaz yargısında kurtulamaz. Dersim'de on binlerce insanın kanı ile beslenenlerin mirasçıları, Wan halkını açlık ve sefaletle terk edenler, zulmü tek yaşam koşulu sayanlar muzaffer olamaz!

Kürt ulusuna, işçi ve emekçilere zulmedenler; halkın kanını dökenler elbet döktükleri kanda boğulacaktır!

gündemler

100. hasta olmak...

Son dönemde sağlık alanında artan saldırılara ilişkin SES İstanbul Aksaray Şube Başkanı **Ersoy Adıgüzel** ile bir röportaj gerçekleştirdik.

Sayfa 4

GEA'da direnişe devam

Hiçbir gerekçe gösterilmeden işten atılan, Gebze Organize Sanayi Bölgesi'nde direnişe devam eden **GEA** klima işçilerini sohbet ettik.

Sayfa 5

Onurlu gelecek mücadelesi

117. gününde aralarında **Yeni Demokrat Gençlik** ve **Ekim Gençliği**'nin de olduğu öğrenciler olarak Savranoglu direnişini ziyaret ettik. Hep birlikte direnişi ve öğrenci sorunlarını konuştuk.

Sayfa 6

Gitmek mi zor kalmak mı?

Sayfa 11

ATİK Wan'daydı!

Wan'a Kardeş Elini Uzat kampanyasını sonuçlandıran ATİK heyeti, yardımı teslim etmek ve dayanışma duygularını iletmek için Wan'ı ziyaret etti.

Sayfa 17

Özgür gelecek'ten Dokunan yanıyor...

✓ Sayfa 2

Emekçinin Gündemi Sendikal Güçbirliği'nin son 5 ayı üzerine

➤ Sayfa 5

Göğün Yarısı

Erkek ve Aile

➤ Sayfa 12

Evrensel Bakış Zorlu zamanlar yaşayan emperyalistler, krize artık evlerinde yaşıyor

➤ Sayfa 22

Pusulula Kitle çalışması siyasal ufkumuza derinlik kazandırır

➤ Sayfa 26

Dokunan yanıyorsa...

Bir öykü;

Dört kelebek yanan ateşin ne olduğunu merak etmişler ve ateşin sırrını çözmeye karar vermişler. Birinci kelebek ateşin yakınlarına gelince ışığın arttığını görmüş, ikinci kelebek ateşe biraz daha yaklaşmış "buldum, ateş ısıtan bir şeydir" demiş. Üçüncü kelebek ateşe daha fazla yaklaşmış ve alev kelebегin kanadını yakmış "işte ateşin gerçek sırrını buldum, ateş yakıcı bir şeydir" demiş. Dördüncü kelebek, gerçek sırrı bulmak istiyormuş. Ve o da ateşe doğru kanat çırpmış, ışığı görmüş, ısıyı hissetmiş. Üçüncü kelebek gibi onun da kanadını yakmış alevler. Öğrendiği bu üç şeyin dışındaki en gerçek sır için ateşin etrafında dönüp doluşmuş ve sonunda alevlerin içine dalmış. O ateşin sırrını çözen tek kelebekmiş. Sadece birkaç gün yaşar kelebekler. Ömrünce gerçek aşkı bulamayan insana inat, ateşin aşk olduğunu bilerek ve aşk için yanmayı göze alarak...

Dalga dalga yayılan KCK operasyonları, yelpazesi genişleyerek, toplumun

tüm muhalif kesimleri için bir **sürek avına** dönüşerek devam ediyor. Yurtsever siyasetçiler, BDP yönetici ve üyeleri, insan hakları aktivistleri, avukatlar, gazeteciler, yayıncılar, akademisyenler... Egemenler, belli ki yaşama geçirecekleri politikalarına ses çıkaracak, tepki gösterecek, muhalefet edecek hiç kimseyi istemiyor.

Ülke adeta, etrafı **görünmez duvarlarla** çevrili koca bir hapishaneye dönüştürülüyor. AKP, ülkemiz işçi ve emekçilerini, ezilen Kürt ulusunu; gelecekte umudu kesilmiş, iradesini tamamen zebanilere teslim etmiş bir ruh haline, **zifiri karanlığa** mahkûm etmek istiyor. Toplumun bilincinde korku dağları yaratmayı amaçlıyor.

"**Kazanma umudunu kaybetmiş**" yığınlar adeta yaşayan ölüler demektir! Egemenler de bunu istiyor, AKP eliyle yapmaya çalıştıkları tam da bu. 90'lı yıllarda, işkence, **faili meçhul cinayetler**, köy yakmalar, bombardımanlar ve kitlesel katliamların rengini verdiği politika, bugün AKP tarafından "**güncellenmiş**" durumda. "**Demokrat**", "**değişimden yana**", "**özgürlükçü**" söylemleri eşliğinde egemenler, koyu bir sansür, baskı, gözaltı ve tutuklamaları yeni konseptin temel yönelimi olarak yürürlüğe sokuyor. Medyanın **merkezi-kilit** bir rol oynadığı bu konseptte, tüm kitle iletişim araçları cepheye sürülüyor.

Toplumun ve doğanın yasaları bize her şeyin zıddıyla birlikte var olduğunu ve birbiriyle sürekli savaşım halinde olduğunu söyler. Bu savaşım, düz bir çizgide ilerlemez ve bu mücadeleye rengini veren güç değişkendir. Cumhuriyetin ortaya çıkışından bugüne **Kürt ulusunun** imha, inkâr ve asimilasyona, **işçi ve emekçilerin** sömürü ve baskıya karşı izlediği yol da bize bunu göstermektedir. Egemenler; baskı ve katliamlarla toplumun geleceğini teslim almaya çalışmış ne ki **umut**, her defasında hatalarından öğrenerek daha güçlü ayağa doğrulmasını başarmıştır.

Örneğin, toplumsal muhalefet güçlerine yönelik '60 darbesi '68 **gençlik** eylemleri, 12 Mart darbesi '71 **silahlı devrimci çıkışı**, 80 darbesi devrimci-komünistlerin, yurtseverlerin **gerilla savaşını** yükseltmesi ile karşılık bul-

muştur. Yakın zamanda egemenlerin, tüm engelleme çabalarına karşın, Kürt ulusal hareketi yerel ve genel seçimlerde, referandumda etki gücünü arttırmış ve süreçten daha güçlü çıkmıştır. 2009'dan bu yana süren ve önümüzdeki günlerde daha kapsamlı bir dalgayla devam edeceği ilan edilen KCK tutuklamalarıyla, egemenlerin **kısa vadede başarılı olsa bile uzun vadede kaybedeceği açıktır**.

Kendi hukukunu ayaklar altına alarak, estirdiği terörle **AKP kendi sonunu hazırlamaktadır**. AKP, tüm kesimlere "**bana dokunan yanar**" mesajı vermektedir. Ne ki, yurtsever ve devrimci hareket, bugüne zaten yanarak ulaşmıştır. Katliamlar, infazlar, devlet terörü, devrimci ve yurtsever hareketi durduramamış **özgür bir gelecek adına dövüşmekten** alıkoyamamıştır. Ateşte yanmayı göze almadan gerçeği anlamak ve değiştirmek mümkün mü?

Nazım ustanın unutulmaz dizlerinde söylediği gibi; "**ben yansamam sen yanmasan nasıl çıkar karanlıklar aydınlığa!**"

"**Dokunan yanıyorsa**" özgür bir gelecek için yanacağız!

Merhaba Özgür Gelecek;

Gazetemizin muhabiri-yoldaşı Suzan Zengin'in ölüm haberini, üç saatlık gazete haberinde okuduk. Elbette ki o sadece bir muhabir değildi; dosttu, aktivisti, anneydi, yoldaştı. Sosyalist bir gazeteci idi. Ve sosyalist bir gazetede çalışmanın bedelini hayatıyla ödedi, bir pişmanlık duymadan.

Güzel insanların ardından elbette ki gözyaşı döküleceğiz, insanız biz! Ama asla karalar bağlamayacağız, devrimciyiz biz! Her daim gidenin bize bıraktığı mücadele mirasını taşıyacağız, zafere kadar. Ve de zaferden sonrada, ütopyalar gerçek olana kadar.

Bir kez daha Suzan Zengin gibi sosyalist gazetecilerin önünde saygıyla eğiliyo-

ruz. Ve biliyoruz ki, onların kalemde akacak aydınlık o güzel günler!

Gazetede ki bütün arkadaşlara ve ailesine en içten sevgi ve de selamlarımızı gönderiyoruz.

(**Kandıra 2 No'lu F Tipi Hapishane Tutsak Partizanlar**)

Değerli dostlar; Merhaba...

"Ayakta dimdik" ölümsüzlüğe uğurladığımız en güzellerimizden sevgili Suzan'ımızı sevgi ve saygıyla anıyor. Siz, can yoldaşları başta olmak üzere emekçi halkımıza başsağlığı dileklerinizi iletiyoruz.

Devrimci selam ve sevgilerimizle...

(**TDP tutsakları**)

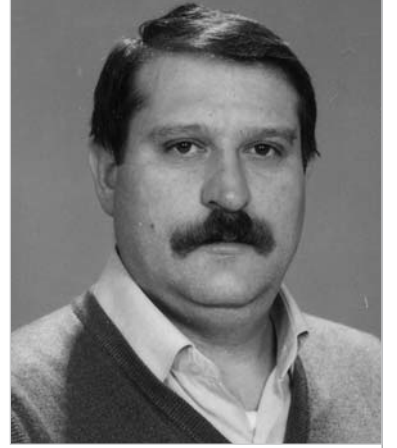
BAŞSAĞLIĞI

Uzun süredir tedavi gören ve son olarak kanser olduğu anlaşılan okurumuz **Hatem Hunulu**, 21 Kasım gecesi tedavi gördüğü hastanede yaşamını yitirdi.

Proletarya Partisi şehitlerinden **Niyazi Gündoğdu** ile birlikte **OK-DER**'in kurucularından olan Hunulu, memleketi Sivas'ta toprağa verildi.

Hunulu'nun ailesine ve yakınlarına başsağlığı diliyoruz.

PARTİZAN

Umut Yayımcılık'tan yeni bir kitap "Küreselleşme" Tanrılarının Günbatımı

Stefan Engel, bu kitabın başlığı için bir Cermen mitolojisindeki benzetmeyi kullanmıştır. Tanrılarının Günbatımı'nda eskimiş köhne dünya, miadını doldurmuş tanrılarıyla birlikte batarken; bunun alevleri arasında, barış ve yüksek bir yaşam aşkıyla dolu güzel bir

yeni dünya doğar. Günümüzde dünya toplumunun egemen tabakasının batışı ve yaşamaya değer yeni bir geleceğin hazırlanışına benzetilmesi bilinçli olarak yapılmıştır. Çünkü elinizdeki kitap, Cermenlerin bu eski hayalini mitoloji olarak kalmaktan çıkarıp, sağlam bilimsel bir dayanağa oturtmaktadır. **İrtibat:** Umut Yayımcılık büroları **Fiyat:** 25 TL

Yayıncı süreli **Umut Yayımcılık ve Basım Sn. Ltd. Şti.**
Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mh.
İmam Murat Sk. No: 8/1 Aksaray-Fatih/İstanbul Tel: (0212) 521 34 30
Faks: (0212) 621 61 33 Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Çilem İLASLAN
Baskı: Yön Matbaacılık Davutpaşa Cd. Güven San. Sit. B Blok,
No: 366 Topkapı/İstanbul Tel: (0212) 544 66 34
e-posta: umutyayimcilik@ttmail.com

BÜROLAR

Kartal: İstasyon Cd. Dörtler Ap. No: 4/2 Tel: (0216) 306 16 02 **Ankara:** Tuna Cd. Çanakçı İşhanı No: 51 Çankaya
İzmir: 856 Sokak, No: 48/203 Kemeraltı Konak, Tel: (0232) 445 16 15 **Malatya:** Dabakhane Mh. Turgut Temelli Cd.
Barış İşhanı Kat: 3 No: 95 **Erzincan:** Ordu Cd. Ordu İşhanı Kat: 3 Tel: (0446) 223 67 18 **Bursa:** Selçuk Hatun Mh.
Ünlü Cd. Sönmez İşsarayı Kat: 2 No: 185 Heykel, Tel: (0224) 224 09 98 **Mersin:** Çankaya Mh. 4716 Sk. Güneş Çar-
şısı No: 30 Kat: 2 Akdeniz **Dersim:** Moğultay Mh. Sanat Sk. Arıkanlar İşhanı Kat: 3 No: 203 Tel: (0428) 212 27 50
Avrupa Büro: Weseler Str 93 47169 Duisburg-Almanya Tel: 0049 203 40 60 958 Faks: 0049 203 40 60 959

Parti ve Devrim Şehitleri Albümü güncelleniyor!

"Umut 30 Yaşında!" şiarıyla hazırladığımız "Parti ve Devrim Şehitleri Albümü 1972-2002" adlı kitabımızı güncelleme çalışmalarına başladık.

Tüm okurlarımızdan kitaba dair eleştiri, öneri, bilgi eksikliği, düzeltme vs. paylaşımlarını bekliyoruz.

İletişim için:

umutyayimcilik@ttmail.com adresini kullanabilirsiniz.

DERSİM '38 TARTIŞMALARI

OSMANLI'DA OYUN BİTMEZ!

Seyit Rıza ve yoldaşlarının idam edildiği 17 Kasım'ın yıldönümünde Dersimlilerin sokağa yansıyan mücadelesine haber değeri atfetmeyenler, "Dersim'le hesaplaşmak" isteyince elbette nedeni üzerinde biraz düşünmek gerekir.

CHP Dersim milletvekili Hüseyin Aygün'ün, 10 Kasım günü Zaman gazetesine verdiği ve Dersim katliamında yaşananlardan dönemin CHP'sini sorumlu tutarak, hesaplaşma çağrısı yaptığı söyleşiyle birlikte yeni bir tartışma başladı. **"Katliamın gerçek sorumlusu kim? Neler yaşandı?"** soruları etrafında cereyan eden polemik, Dersim'de yaşanan vahşet, zulüm ve katliam gerçekliğinin daha geniş kesimlere ulaşmasına vesile oldu. Resmi tarihin sayfalarında yer vermediği, dile getirmekten sakındığı bu gerçek, yürütülen bu tartışmayla birlikte iyice su yüzüne çıktı, kamuoyuna yansıdı.

Ne ki bu tartışmanın fitilinin nasıl ateşlendiği ve kimin inisiyatifinde geliştiği de önemli. Dersimliler on yıllardır yaşanan kıyımı gün ışığına çıkarmak, kamuoyuna duyurmak amacıyla mücadele yürütürken bu çığlığa bugüne kadar sessiz kalanların, bir anda Dersim gerçeği ile "yüzleşmek" istemesi size de biraz tuhaf gelmedi mi?

CHP'li ve Alevi bir milletvekilinin, adı Fethullah Gülen yerine kullanılan Zaman'a verdiği demecin hemen akabinde, tüm gazetelerin bu konuya "yüksek duyarlılık" göstermesi sadece ilginç bir tesadüf olmamalı! Seyit Rıza ve yoldaşlarının idam edildiği 17 Kasım'ın yıldönümünde Dersimlilerin sokağa yansıyan mücadelesine haber değeri atfetmeyenler, "Dersim'le hesaplaşmak" isteyince elbette nedeni üzerinde biraz düşünmek gerekir.

Dersim'de ne oldu?

Kürt milliyetinden, Alevi/ Kızılbazların yaşadığı Dersim, Selçuklu'dan Osmanlı'ya, her dönem zalimlerin fethetmek üzere, sefer üstüne sefer düzenlediği bir coğrafya olagelmıştır. Ne ki Dersim, cumhuriyete kadar bu seferlerin hepsinden zaferle çıkmıştır. Kendine özgür bir yaşam felsefesi, inanç dünyası ve sosyal yapısı bulunan Dersim; asi, direngen ve baş eğmez yapısı ile zalimlerin korkulu rüyası olmuştur. Dersim'i teslim almak, insansızlaştırmak hedefi ile temelleri Osmanlı'da atılan kapsamlı-sistemli bir plan yürürlüğe sokulmuştur. 1876'dan Tunceli Kanunu'nun çıkarıldığı 1935 yılına kadar egemenler tarafından, Dersim'i ele geçirmek, itaate zorlamak adına; sayısız rapor hazırlandı, onlarca askeri harekât düzenlendi.

"Tek millet, Tek dil, Tek devlet" anlayışı üzerine inşa edilen Cumhuriyet için Dersim, Mülkiye Müfettişi Hamdi Bey'in 2 Şubat 1926 tarihli raporunda dile getirdiği haliyle: **"Hukumeti**

Cumhuriye için bir çıbandır" ve çıban üzerinde **"kati bir ameliye"** ihtiyaç vardı. Bölgenin boşaltılması, toplumsal dokusunun parçalanması ve merkezi otoriteye bağlanması uğruna ne gerekiyorsa yapıldı.

Amaç, Dersim'in Türk devletinin kırımını çizgilerinden oluşan daracık dünyasına hapsedilmesi. Bölge halkının buna karşı direnişi isyan olarak lanse

edilerek, gerçekleşecek katliamın toplumsal meşruiyeti sağlandı. Sadece 12 bini devletin resmi belgelerine giren 40 bini aşkın Dersimli; kurşunlanarak, diri diri yakılarak, mağaralarda gazlarla zehirlenerek katledildi. Mustafa Kemal, İsmet İnönü, Celal Bayar'ın emirleri ve talimatları ile gerçekleşen katliam, devlet organlarının eşgüdümlü bir çalışmasıyla kotarıldı. Katliamı, zorunlu iskân, sürgün, göç izledi.

CHP; kör, sağır, dilsiz!

Dersim katliamı tartışmalarına yabancı olmayan ve bugüne kadar bu konuda en ufak bir esneklik göstermeyen CHP, yine bu "tutarlı" yaklaşımını sürdürdü. Hatta CHP içinden Hüseyin Aygün'ün ihraç edilmesi talep edildi. Katliam sırasında dönemin tek partisi sıfatıyla hükümet olan CHP, beklendiği gibi yaşananlarla demagoji adına bile olsa yüzleşmeye yanaşmadı. Hatta tam da CHP'nin ve devletin katliamcı, asimilasyoncu yapısını ortaya koyan, İsmet İnönü'nün torunu, bugünün CHP milletvekili Gülsüm Bilgehan'ın Milliyet gazetesindeki açıklamasına tepki dahi göstermedi. Ne diyor Bilgehan: "Bu sorunun çözülme yöntemi bugünkü insan haklarına uymuyor ama o dönemde başka çare yokmuş zaten. Bence soruna bakmak lazım. Sonuçta bugün Tunceli bölgesi en görgülü, en eğitilmiş, demokrasiye inanan insanlardan oluşuyor. Mesela sürgünlerden söz ediliyor. O sürgünlerde çok iyi yetişmiş kızlar var. Belki o bölgede, ortaçağ şartlarında kalsalardı o aileleri kuramayacaklardı." Pes doğrusu, Polyanna bile bu kadarını yapamazdı.

Tamam katlettik ama bakın bugün ne kadar görgülüsünüz, demokratsınız sayemizde diyor. Bu açıklama sonrasında bile katliam sırasında Malatya Emniyet Müdürü görevinde olan İhsan Sabri Çağlayangil'le 1986 yılında söyleşi gerçekleştiren ve yaşananları resmi ağızdan da bilen, bir genel başkana sahip olan CHP, geleneklerine uygun davrandı. Zira CHP, Türk devletinin üzerinde yükseldiği temel yapı olma özelliğine sahiptir. Devletin kurucu partisi CHP, bu yapının en küçük gözeneğine felsefesi, ideolojisi olan Kemalizm'i enjekte etmiştir.

Kastlanmış, halktan uzak, değişime kapalı, bürokratik bir yapı olan ve bugün egemenler açısından gerektiğinde kullanılmak üzere bir kenarda tutulan CHP'nin, gerçek yüzü söz konusu polemikle bir kez daha teşhir olmuştur. CHP, resmi tarihin katliamı görmeyen, duymayan ve konuşmayan refleksine sarılmıştır. Ailesi de katliamın mağdurlarından olan Kılıçdaroğlu'nun tavrı, tarihin çirkin, utanılası bir ironisi olmalıdır!

CHP'nin zulmüne uğramış Dersim halkının, seçimlerde en yüksek oyla bu partiye sahip çıkması egemenlerin yığınlarının bilincini nasıl bulandırabildiklerinin açık bir örneğidir. Hitler'e ilham olan Kemalizm'in, dizginsiz bir sömürüye, Türk ırkçılığına, Kürt ulusu ve diğer milliyetlerin inkârına dayanan ideolojisi bu devlete, doğrudan CHP'ye ruhunu vermiştir. CHP, belgeleri bir bir deşifre olan ve artık neredeyse her kesimin kabul ettiği bu açık katliamla bırakalım hesaplaşmayı kabul dahi etmemektedir. "Dersimli" Kılıçdaroğlu geçmişin acılarıyla yoğrulmuş Dersim için bu kadar bile **"fedakârlık"** yapamayacaksa Dersimli olmasının ne anlamı kalacaktır?!

Erdoğan, "gerekiyorsa" özür diledi!

Onur Öymen'in Dersim katliamına dair ilk itirafla bu konuya hızlı bir giriş yapan AKP, Dersim 38'de yaşananları kendisine yeniden malzeme yapmıştır. Görünen o ki, Dersim tartışmaları Zaman gazetesinde ifadesini bulan Fethullah Gülen'in rehberliğinde, AKP'ye manevra alanı kazandırmak adına gündeme getirilmiştir. Söz konusu tartışmanın, katliamın mağdurlarının, toplumsal kesimlerin mücadelesinin bir sonucu olarak değil de, AKP'li gazeteciler eliyle kamuoyuna taşınması bu kanıyı güçlendirmektedir.

Dahası AKP, Ragıp Zarakolu ve Prof. Dr. Büşra Ersanlı'nın tutuklanması ile inandırıcılığını zedelediği bir süreci ya-

şıyordu. AKP, Kürt halkı ve genel kamuoyunda, KCK adı altındaki operasyonlar sırasındaki hukuksuz tutumu ile eleştirilerin hedefi olmuştu. AKP'nin halkla ilişkiler uzmanlığını yürüten medya ve Erdoğan'ın akıl hocaları; hem yıpranan yerleri onarmak bu vesileyle yerel seçimlere daha güçlü bir hazırlık yapmak ve gündemi değiştirmek amacıyla Dersim katliamını gündeme getirdi. AKP'nin strateji uzmanları böylece bir taşla birkaç kuş vurmanın peşine düştü. Bunun sonunda, KCK operasyonlarıyla iyice gerilen gündem değişecek, CHP zayıf yerinden köşeye sıkıştırılacak ve yerel seçimler için saha hazırlanacaktı. Operasyon, bahsi geçen bu koordinatörlerde yürütüldü.

Dersim adını telaffuz ederek "farkındalığını"-"demokratlığını" ortaya koyan Erdoğan, bu defa biraz daha ileri giderek belgeleri döktü ve hatta **"literatürde varsa"** ve **"gerekiirse özür"** bile diledi. Erdoğan'ın bu çıkışı medya tarafından övgüler, "yetmez ama evet" çığlıkları eşliğinde göklere çıkarıldı. AKP'nin medya ofisi gibi çalışan gazetelerin bile, CHP'yi köşeye sıkıştırmak için dilendiğini itiraf etmek zorunda kaldıkları özür, ne anlama geliyor? AKP'nin il başkanları toplantısında sarf edilen bu sözler ne kadar bağlayıcı? Böylesine kapsamlı bir toplumsal olayda; katliamın mağdurları, insan hakları örgütleri, tarihçiler, hukukçular sürece dâhil edilmeden ve mecliste bağlayıcı kararlar alınmadan özür dilemenin hiçbir anlamı yoktur! Özür diledikten sonra gereklerinin yerine getirilmesi gerekir! Ne ki Erdoğan'ın böyle bir dert taşımadığı ve samimi olmadığı açık. Çünkü, yalnızca 2009'dan bugüne 7 binden fazla Kürt siyasetçinin gözaltına alınması, binlercesinin tutuklanması emrini veren Erdoğan'dır. 2006'da Amed serhildanında **"kadın da olsa, çocuk da olsa, gereken yapılacak"** diyende Erdoğan'dır. Geçtiğimiz günlerde 95 köylünün öldürüldüğü Zine Gedigi için yapılan başvuruların "asayiş sorunu" olarak ret edilmesine Erdoğan neden ses çıkarmamıştır?

Söylemde **"demokrat"**, **"tarihiyle hesaplaşan"**, **"özür dileyen"** AKP'nin esas olarak CHP'den bir farkı yoktur. Devletin resmi ideolojisi Kemalizm, tıpkı CHP'ye olduğu gibi AKP'ye de hayat vermektedir. Aralarındaki fark yalnızca tondadır. AKP'nin 10 yıllık hükümet deneyimi bunu açıkça göstermektedir. Azgın bir sömürü, katıksız bir Türk şovenizmi, vahşi bir imha, inkâr ve asimilasyon; şiddet ve zor üzerine kurulu bir korku imparatorluğuna ruhunu veren Kemalizm, CHP ve AKP'nin ortak paydasıdır!

100. HASTA OLMAK İSTER MİSİNİZ?

İstanbul: Son dönemde sağlık alanında artan saldırılara ilişkin SES İstanbul Aksaray Şube Başkanı **Ersoy Adıgüzel** ile bir röportaj gerçekleştirdik.

- Sağlıkta dönüşüm adı altında yaratılmak istenen nedir?

Ersoy Adıgüzel: Başından itibaren anlatsak, AKP iktidara geldiğinden itibaren, sağlıkta dönüşüm programı altında, aslında bizim sağlıkta yıkım, sağlıkta paylaşım dediğimiz bir IMF politikası yürütmeye başladı ve ilk altı aylık süre içerisinde acil bir eylem planı vardı. Bu eylem planı sağlığın piyasaya açılmasını ve meta haline getirilmesini, tamamen piyasa koşullarına uydurulmasını ön görüyordu. Ama o dönemde sağlık emekçilerinin ve halkın mücadelesi ile birlikte AKP geri adım atmak zorunda kaldı. Çıkarmak istediği sağlıkta dönüşümle ilgili yasaları ertelemek zorunda kaldı.

Ama süreç ilerledikçe peyder pey torba yasanın içinde, başka yasaların içerisinde bu yasaları geçirmeye başladı. Gelinek noktada da Kamu Hastane Birlikleri (KHB) yasasını çıkararak yine bir bayram öncesi, yine bir uzun tatil öncesi, halkın tepkisinin olmayacağı döneme getirerek, kanun hükmünde kararname ile Kamu Hastane Birlikleri yasasını çıkardı.

Bu yasayı özetle şöyle açabiliriz; sağlıkta paylaşımın son haddi diye nitelenebiliriz, çünkü bu yasa kamu hastanelerinin yani Sağlık Bakanlığına bağlı hastanelerin özelleştirilmesini gündeme getiriyor, özelleştirilmesinin önünü açmış oluyor. Hastaneler birleştirilerek sınıflandırılıyor. A dan E'ye kadar bir sınıflandırma söz konusu. 2012 yılında Genel Sağlık Sigortası(GSS) primlerinin de çalışanlardan kesileceği de göze alındığında, ödediğin kadar prim yettiği kadar hastane. A'dan E'ye kadar sınıflandırılmış olan hastane'ye ödediğin prim ölçüsünde gidebileceksin. Dolayısıyla halkı da hastayı da sınıflandırmış oluyor.

Şimdi siz de takdir edersiniz ki E sınıfı hastaneler hem fiziki olarak hem nitelik olarak en düşük hastaneler olacak. Dolayısıyla en az vergiyi veren yoksul emekçiler, işsizler E sınıfı hastanelere gitmek zorunda kalacak. Yoksul halkın

sağlığa ulaşımı zorlaştırılmış olacak.

İstanbul Üniversitesinde biz geçen bir grev yaptık siz de biliyorsunuz, bu grevdeki asıl tamamımız üniversite hastanelerinin de Sağlık Bakanlığı'na devrini öngörmesi idi hükümetin. Üniversite hastanelerini de Sağlık Bakanlığına devrederek, çıkartılan KHB yasasının içine dâhil etmek istiyor. Tıp eğitimi kamu eli ile verilebilecek bir eğitim. Kamu sağlığı yine kamu eli ile verilebilecek bir sağlık hizmeti. Dolayısıyla sağlık hizmetini özelleştirirken tıp eğitimini de özelleştiriyor, bu durum açıkçası bizi çok kaygılandırıyor. Yani önümüzdeki süreçte yetişecek olan tıp doktorlarının, sermaye koşullarına göre yetiştirilmiş doktorlar olacağı ve nitelikten çok, hastaneye kâr getirebilecek işlemleri yapması yönünde eğitileceğinden kaygı duyuyoruz. Öğrenciler de bu durumun farkındalar ve "Sermayenin doktoru olmayacağız" diye slogan atıyorlar. Sermayenin doktoru olmak ne demek, sermayenin çıkarları doğrultusunda bir sağlık politikası geliştiren bakanlığın emrinde çalışıp sermayenin kâr etmesine katkıda bulunuyor olmak. Oysa ki sağlık alınıp satılan bir mal değildir, doktor da hiçbir maddi kaygı gütmeyen sağlık hizmetini yerine getirmek durumundadır. Yani bu etik olarak da böyledir, insani olarak da böyledir. Bir teşhis bir tedavi yöntemi geliştirecekseniz, bunu ticari bir kaygı olmadan hastanın şifa bulması üzerinden yapmak durumunda.

- Özellikle Tayyip Erdoğan çıkarılan yasaların içeriği hakkında halkı yönlendirmede çok özenli davranıyor. Sağlıkta dönüşüm yasaları ile ilgili en fazla öne çıkardığı vurgu "karşı çıkanlar özel muayenehaneleri olanlar, özel muayenehaneleri kapatılacağı için istemiyorlar" diyerek, esas meseleyi hasıraltı etmeye çalışıyor. Bu durumun teşhirini nasıl yapmayı düşünüyorsunuz?

- AKP'nin samimi olmadığını biz çok iyi biliyoruz. Bir yandan vatandaşın cebinden para çıkmaması adına tam gün yasasını çıkardığını söylerken, öbür yandan katkı ve katılım paylarını artırıyor. Muayene ücretleri artıyor, parasız bir sağlık hizmeti sunmuyor aslında.

Yani üniversite hastanesinde muayene olan bir hasta eczaneye gittiğinde 8 lira muayene ücreti ödemek durumunda. Hani sağlık ücretsiz olacaktı?

2012'de AKP'nin sağlıkta dönüşüm programının halka yansımalarını çok açık göreceğiz. Çünkü 2012 yılında sevk sistemi gelecek. Tayyip Erdoğan her isteyen her istediği hastaneye gidecek diyor ama biz bunun böyle olmadığını biliyoruz. 2012'de getirilecek sevk sistemi ile hasta ilk aile hekimine gidecek, o uygun görürse bir üst basamak hastaneye gidilebilecek. Ama aile hekimine de "her sevk ettiğin hasta üzerinden sana eksi puan veririm, performansın düşer" diyerek aile hekimini vicdanı ile cüzdama arasında bırakıyor. Dolayısıyla bu da çok ciddi sıkıntılar yaratacak.

- Performans sisteminin esas nedir?

- Performans sistemi hastayı müşteri, hastaneleri de şirket olarak gören bir mantığın ürünü. Kâr ve işlem sayısı üzerinden yürüyen bir sistem. Demin de ifade ettim; sağlık alınıp satılan bir mal değil dolayısıyla sağlıkta ticaret düşünülemez. Ama burada sağlık tamamen ticari mantıkla düşünülmüş. Her bakılan hasta sayısı üzerinden, her yapılan tahlil sayısı üzerinden SGK'dan o kurum, o hastane kâr alacak ve onu yapan sağlık çalışanına da bir performans ücreti verecek yani kâr payı da denilebilir buna. Böyle düşündüğümüzde performans sisteminin hiç insani olmadığını söyleyebiliriz. İnsani olmayan bir sistemin sağlık alanında uygulanması kesinlikle çok sakıncalı, kesinlikle geri dönüşü çok zor, ileride toplumda tahribatlar bırakacağı çok açık.

Kâr ve işlem sayısı dedik, bir doktorun ortalama nitelikli bir hizmet vererek bakabileceği hasta sayısı bir günde 20-25 civarındadır, bu durum böyle iken yüz tane hastaya bakması isteniyor. Her hasta artı puan demek. Bir hastaya beş dakika zaman ayırıp, beş dakikada tüm işlerini

yapmak zorunda bırakılıyorsunuz. O yüzden biz hastalarımıza diyoruz ki "100. hasta olmak ister misiniz?"

- "İthal Doktor" yasası hakkında ne düşünüyorsunuz?

- İthal sağlık emekçisi getirmek aslında hükümetin sağlık emekçilerine gözdağı vermesinin bir parçası, tehdit unsuru yaratmak istiyor. Her zaman yaptıkları şey. Doktora, sağlık emekçisine diyor ki bu ücrete, bu koşullara razıysanız çalışsınız yoksa ithal doktor, ithal hemşire getiririm, sizin yapacağınız işi ona yaptırırım, daha ucuza yaptırırım.

Sağlıkta taşeronlaştırmanın bir parçası, hem de sağlık emekçilerini ucuz işgücü haline getirmenin bir parçası. Ülkemizde anadilinde sağlık hizmeti tartışılırken, anadilini konuşan insanlar hizmet alamaz durumdayken, ithal sağlık emekçisi getirerek dil karmaşasını artırmış olacaklar. Geçen gün bir doktor arkadaş anlatıyor, bir Kürt kadın hastayı muayene edecek ama kadın Türkçe bilmiyor, bizim doktor arkadaş Kürt ve Kürtçe biliyor ama kanunlardan kaynaklı Kürtçe konuşmuyor. Tercüman aracılığıyla muayene etmeye çalışıyor. Tercüman kadının dediğinin onda sekizini aktarıyor doktora; doktorun dediğinin onda sekizini aktarıyor kadına. Gerçekten teşhis ve tedavi uygulamak için iletişim önemli bir yerde duruyor. Böyle bir sorun yaşanırken buna bir karmaşa daha eklemek akılca bir yöntem değil.

- Sağlık alanındaki tüm bu saldırılara karşı nasıl bir tepki örgütlemeyi düşünüyorsunuz?

- Aslında nasıl bir karşı koyuş örgütlenmesi noktasında geçen günlerde Çapa'da yaptığımız eylem bizlere örnek teşkil etmektedir. Hastasıyla, öğrencisiyle, doktoruyla, halk ile birlikte yapılan bu eylem karşı koyuşun yolunu göstermektedir. Gelecek günlerde Ankara'da sendikamızın temsilciler toplantısı olacak, bu konuyu tartışacağız. Nasıl bu mücadeleyi Türkiye'nin dört bir yanına yayarız, onu tartışacağız. Dediğimiz gibi birlikte mücadele ile bu saldırıları geri püskürtebiliriz.

Sağlık emekçilerinden "uyarı" grevi

Sağlık emekçileri sağlıkta dönüşüm politikalarını protesto etmek için 22 Kasım günü bir günlük uyarı grevi yaptılar.

İstanbul Üniversitesi(İÜ) Çapa ve Cerrahpaşa Tıp Fakültelerinde görevli öğretim üyeleri, uzman ve asistan hekimler, sağlık çalışanları ve tıp öğrencileri, tıp fakültelerinde ve Sağlık Bakanlığı'nın "Sağlıkta Dönüşüm" adı altında değiştirilen sağlık sisteminde yaşanan sorunların düzeltilmesi için beyaz önlükleri ile grev yaptı. Acil vakalar dışında hiçbir hizmetin verilmediği eylemde, sağlık emekçileri hastanelerde

bulunan ve yollardaki vatandaşlara "Hastalarımıza ve Hasta Yakınlarımıza Açık Mektup" başlıklı bildirimler dağıttılar. Fındıkzade'de buluşan iki yürüyüş kolu buradan Temel Tıp Bilimleri Bölümü önüne doğru yürüyüşe geçtiler. Yürüyüş esnasında "Tıp eğitimi ve sağlıktaki yıkıma karşı dur demek için g(ö)revdeyiz", "Hocalarımızı geri istiyoruz", "Sağlıklı güvenli çalışma ortamı istiyoruz", "Sağlık Bakanının kölesi değil, öğretim üyesiyiz", "Hastanemiz kâr amaçlı işletmeye dönüşürülmesin diye grevdeyiz", "Sözleşmeli misafir değil, öğretim üyesi-

yiz" yazılı döviz ve pankartları açan sağlık emekçileri adına okunan basın açıklamasının ardından Grup Yorum ve İlker Akkaya, ezgileri ile eyleme destek verdiler.

Aynı saatlerde İzmir Dokuz Eylül Üniversitesi Tıp Fakültesinde ve Antalya Akdeniz Üniversitesi Tıp Fakültesinde öğretim görevlileri ve çalışanları bir günlük grev yaptılar.

Emekçinin gündemi

Sendikal Güçbirliği'nin son 5 ayı üzerine

Sendikal Güçbirliği Platformunun 26 Kasım'da İstanbul'da düzenlediği kitle toplantısının ardından Türk-İş Genel Kurulu öncesinde faaliyetlerini önemli bir kısmını tamamlamış oldu. 1 Temmuz'dan bu yana geçen süreçte Platform, ısrarla hedefinin Türk-İş Genel Kuruluyla sınırlı olmadığını ancak Genel Kurula önem atfettiklerini belirtmiş ve Genel Kurul sonrasında çalışmalarını diğer konfederasyonlardan sendikaları katarak sürdürme niyetlerini açıklamışlardır.

Platformun geçirmiş olduğu yaklaşık 5 ay süresince önemli iddiaları ileri sürmesine karşılık pratik hattının ciddi yetersizlikler ve zaafı taşıdığı açıktır. Sendikal hareketi değiştirme iddiasını ortaya atan platform bileşenlerinin mevcut durumun bir parçası olduğu ve samimi anlamda değişim isteyenlerin dahi bu dönüşümü sağlamasının zaman alacağı açıktır. Akşamdan sabaha bir deklarasyonla her şeyin düzelmesini de zaten kimse beklememektedir.

Platformun ilk 3 ayı kendi içinde ortak çalışmayı sağlamada başarısız kalan, pratiğe girmekten, kitleye gitmekten çekinen, daha çok açıklamalarla ve iç toplantılarla geçen bir süreç halinde yaşanmıştır. Son 2 aylık süreçte pratik yönde çalışmalar ön plana geçse de mevcut çalışmaların geniş kitlelere seslenen yanı zayıf olmuştur. Daha çok platform bileşeni sendikaların kendi tabanlarını bir araya getirdikleri ve muhalefeti başlatma sebeplerini anlattıkları toplantılar olmuştur.

Yine de bu toplantıların önemini belirtmek gereklidir. Lüleburgaz, İzmir, Bursa, Adana, Amed, Ordu, Ankara ve İstanbul'da binlerce işçiyle bir araya gelinmiştir. Bu toplantılarda sendikal hareketin eleştirilmesi, demokratik ve mücadeleci, tabana dayanan ve milyonlarca örgütsüz işçiyi örgütlenme hedefine sahip olmak gerektiğini belirten konuşmaların yapılması ve işçilerin dinlenmesi Platform bileşeni içinde olup da kendi genel kurullarında bu derece özgürlük tanımayan sendikalar göz önüne alındığında küçümsenmemelidir. Bilhassa Amed toplantısında Kürt sorunu üzerine sendikaların görüşlerini açıklamaları da sendikal hareketin ısrarla sessiz kaldığı, sesini çıkardığında da şovenizme güç taşıdıkları bir ortamda önemlidir. Söz konusu toplantılara devrimci demokrat kitlelerin yanı sıra platform içinde olmayan sendikaların tabanlarından da katılımın olması platformun iddialarının ilgi çektiğini ancak güven sorununun yaşandığını anlamamıza imkan sağlamıştır.

Platformun pratik ayağının yetersiz kaldığını belirtmiştik. Sendikaların tabanlarının olduğu tüm şehirlerde çalışma yürütülmemiş, önemli gündemlere dair güçlü bir pratik hat izlenememiştir. İzmir'de Savranoğlu direnişiyle güçlü ve yoğun bir dayanışma süreci örgütlenmiş, İstanbul'da benzeri bir süreç Kampana işçileriyle örgütlenmiş, Belediye-İş'e yönelik saldırılara karşı duruş sergilenmiş, kıdem tazminatı üzerine küçük çaplı yürüyüşler yapılmış, İstanbul'da şubeler platformu gündemdeki saldırılar üzerine imza kampanyası-stand ve eylem örgütlemiş ve Sendikal Platform bileşenlerinin kadın birimleri ve kadın üyeleri 25 Kasım dönemini hareketli geçirmişlerdir. Bunlar dışında salon toplantıları ile süreç devam ettirilmiş.

Mevcut hareket etmedeki yetersizlikler bileşen içinde devrimci demokrat işçilerin ve sendikacıların yoğun çabalarıyla aşmaya çalışılmıştır. Saydığımız eylem ve etkinliklerin neredeyse tümü bahsini ettiğimiz devrimci demokrat işçilerin yoğun emeği ve mücadelesi ile gerçekleştirilmiş, hareketsizliği aşmak için yoğun bir tartışma dönemi yaşanmış, birçok plan ve program da hayata geçirilememiştir. Buna engel olan anlayış ise platform içinde bürokratik yapısını korumak isteyen, kitlelerden ve tabandan korkan, meseleyi Türk-İş Genel Kurulu ve AKP karşıtlığıyla sınırlamak isteyen, popüler adıyla "ulusalci" olarak bilinen Kemalist faşist kesimdir.

Platform içindeki devrimci demokrat işçiler bu anlayışla mücadele etmekte, pratiğe girme çabası göstermekte, kitle toplantılarında görüşlerini geniş kesimlerle buluşturmakta ve bürokrat sendikaların tabanındaki devrimci-demokrat işçilere ulaşmaya çalışmaktadır.

Platformun kitlelere seslenme kısmında devrimci, sosyalist işçi ve sendikacıların, pratik ayağında ise "ulusalcıların" daha baskın olduğunu tespit etmek mümkündür. Şu ana kadar işçi kitlelerini bilgilendirme, direnişlerin sahiplenilmesinde ve gündemleştirilmesinde, belirli şehirlerdeki pratiklerin örgütlenmesinde devrimci demokrat işçilerin ve sendikacıların rolü değerlidir, farklı sendikalardaki devrimci demokratlar bu süreçte birbirlerini daha iyi tanımış, ortak iş yapmada ve paylaşmada ileriye doğru adım atmıştır. Genel Kurul sonrasında bu çalışmaların yoğunlaştırılması, hareketin genel kurulla sınırlı olunmadığının pratikte gösterilmesi ve işçi sınıfına yönelik saldırılara karşı ortak tutum alınırken direnişlerin ortaklaştırılması yine devrimci demokrat işçi ve sendikacıların omuzlarındadır.

Platformun bileşeninde değişimlerin olması muhtemeldir. DİSK'te de kaynama vardır. Kamu emekçilerinden de yoğun ilgi vardır. Bu kesimlerle de birleşerek ortak bir mücadele hattı örülmesi gereklidir ve koşullar uygundur. Ulasalci kesimin etkisini kırmak, sendikalar yasasındaki değişimlere göre uygun tutum almak, geniş örgütsüz milyonları hedeflemek gerekmektedir.

Bu platformun çıkışının maddi-nesnel sebepleri vardır ve bir arayışın ürünüdür. Bizlerin bu hareketi dışarıdan izleyip eleştirme lüksümüz olamaz. Birebir içinde olarak mücadele etmeli ve anlayışımızla eylemi birleştirmek için daha koordineli ve örgütlü çalışmamız gereklidir.

GEA KLİMA'DA DİRENİŞ SÜRÜYOR!

Kartal: Hiçbir gerekçe gösterilmeden işten atılan GEA klima işçilerinin direnişi Gebze Organize Sanayi Bölgesi'nde devam ediyor. Ayları deviren direniş, kışın yaklaşmasıyla zorlaşıyor. Direniş süresince GEA yönetimi ve polis, direnişteki işçilere saldırılmaktan geri kalmadı. Polis tarafından işçilere yönelik taciz girişimleri de devam ediyor. Birçok kez direniş çadırı polisler tarafından söküldü, tekrar kuruldu ve direnişteki kararlılık bir kez daha gösterildi. Bugün işçilerin tek sıkıntısı karşılarında bir muhatabın "olmaması". Direnişteki işçiler bu durumu "İşlerine gelmedikleri için topu birbirlerine atıyorlar" şeklinde yorumluyorlar.

Özgür Gelecek gazetesi olarak direnişin nabzını direniş çadırını ziyaret ederek izledik ve işçilerle sohbet ettik. Bir şeker kutusunun üzerine "**Açlık çok kötü bir şey**" yazan işçiler, direnişin bir gerçekliğini daha bize hatırlattılar. Bu doğrultuda işçilerin açlığa karşı direnişi tüm kararlılığıyla sürüyor diyebiliriz.

Direniş çadırında hummalı bir çalışma var. Bir semaver kurmak için üç işçi seferber olmuş, bir işçi odun kırıyor; diğer işçiler ise üzerilerindeki yorgunluğu atmak için soba başında dinlenmeye durmuşlar. Sohbetimizde GEA Klima direnişinde geline süreci bize direnişteki işçilerden **Ali Şengül** anlattı. Biz de sorularımızla sohbeti derinleştirmeye çalıştık.

- Direniş aylardır devam ediyor. Bu süreçteki gelişmeleri kısaca anlatabilir misiniz?

- Direnişimiz iyi gidiyor. Çadırımızı da kurduk, çayımızı da demleniyor. Kışın gelmesiyle birlikte zorluk çekeceğiz ama bunları da aşmanın bir yolunu bulacağız. Kamuoyunun desteği devam ediyor. Demokrat ve ilerici gazeteler burada yaşananları yansıtıyorlar. En son Alman Konsolosluğu'nun önüne yürümüştük. O süreçten sonra kamuoyu daha çok ilgilenmeye başladı. Şirketin birçok hukuksuzluğunu açığa çıkarttık.

Direnişimize uluslararası kurumlardan da destek var. Örneğin Avrupa Metal Federasyonu ve Dünya Metal Federasyonu gibi dünyaca bilinen kuruluşlar direnişimize destek amaçlı ciddi kampanyalar örgütlediler. Son olarak LabourStart Küresel Dayanışma Konferansı'na katılmak üzere İstanbul'da bulunan dünyanın çeşitli ülkelerinden sendikacılar ve emek dostları direnişimizi ziyaret ettiler. Bu nedenle direnişimizin destek ve moral üstünlüğü var diyebiliriz.

- Hukuksuzlukları açığa çıkarttığınızdan bahsettiniz. Örnek verebilir misiniz?

- GEA Klima'daki hukuksuz lokavt uygula-

masını açığa çıkarttık. Üretim araçlarına tedbir koydurduk. Şuan elimizde bilirkişi raporu var. Buna misilleme olarak patron da bizim hukuksuz grev yaptığımızı belirtiyor. Ama bunu açıklayacak bir dayanağı yok. Bu minvalde üstünlüğümüz var. Bunun yanı sıra GEA Klima patronlarının Çayırova Emniyet Müdürlüğü'ne binlerce dolar değerinde telsiz aldığını belgeleyen kanıtları mahkemeye sunduk. Bunun sonucunda mahkemelerimiz devam ediyor. Haziran'ın başında atılan dört arkadaşımız işe iade davasını kazandı. GEA klima tarafından işe iade kararı yerine getirilmediği takdirde mahkeme, GEA klimayı iki arkadaşımız için 8, diğer iki arkadaşımız için 9 maaş tazminat vermeye mahkûm etti. Bu bizim için ciddi bir kazanımdır. Moralimizi yükselten bir kazanım diyebiliriz.

- Bölge fabrikalarından destek var mı?

- Sendikamız bölgede 5 veya 6 fabrikada örgütlü. Onun dışındaki birçok fabrikada Türk Metal örgütlü. Türk Metal işçilerinin desteğini görmedik. Yanımızda Alarko Carrier Fabrikası var. Orada Türk Metal örgütlü. Öğle aralarında işçiler sadece bizi izliyor.

- Bunun nedeni nedir?

- Bunun birinci nedeni sendika, ikincisi ise fabrikaların durumu; yani OSB'lerin yapılmasının bir nedeninin de fabrikaları işçileri ile kendi içinde izole etmek olduğunu düşünüyorum. Eskiden tüm fabrikadaki işçilerin öğle aralarında bir araya gelebileceği mekânlar olurdu. Ancak şimdi bu mekânlar fabrika içinde tesis ediliyor. Dolayısıyla bir işçinin bir fabrikadan diğer fabrikadaki arkadaşına seslenmesi veya konuşması işten atılma sebebi bile olabilir.

- Bir şeyler yapmayı düşünüyor musunuz?

- Yakın zamanda çalışmalarımız olacak, eylem ve etkinlikler gibi. Direnişimizi devam ettireceğiz. Bu konuda kararlıyız. Kamuoyundan bu konuda destek bekliyoruz.

Mücadelemiz onurlu bir gelecek mücadelesi

İzmir: Savranoğlu Deri Fabrikası işçilerinin direnişi, 120'li günleri geride bıraktı. Ancak direniş ilk günkü heyecanı ve kararlılığıyla sürüyor. Fabrikanın hemen yanı başındalar ve çadırın içine soba kurmuşlar. Arada sloganlar atılıyor, halay çekiliyor. Patronun ve içeride çalışan işçilerin her giriş çıkışında yüzlerinde patlayan **"Direne direne kazanacağız"** sloganı oluyor. İşçilerin enerjisinden midir bilinmez ama çadırın dışında kalan yerde kötü bir soğuk var. İçeride ise sınıf sıcaklığı...

İşçilerin morali iyi, zafere olan inançları da tam. Menemen halkı ve emek dostları düzenli olarak ziyaretlerine geliyor. Son olarak direnişin 117. gününde aralarında **Yeni Demokrat Gençlik** ve **Ekim Gençliği**'nin de olduğu öğrenciler direnişi ziyaret etti. Öğrenciler saat 16.00'da Menemen Belediyesi önünde toplanarak fabrikaya doğru yürümeye başladılar. Yürüyüşlerine fabrikaya yaklaşık 150 metre kala **"Savranolu işçisi"**

yalnız değildir-Menemen öğrenci gençlik" yazılı bir ozalit açarak ve sloganlar atarak devam ettiler. Fabrikanın önüne geldiklerinde işçiler de ayaklanmış sloganlarla onları bekliyordu. Önce Deri-İş İzmir Şube Başkanı **Makum Alagöz** direniş sürecini ve fabrikanın çevreye verdiği zararı aktardı. Daha sonra öğrenciler adına bir konuşma yapıldı. Öğrenciler; işçilerin en insani hakkı olan sendikalaşmayı yasaklayan, onların emeklerini sömüren, sağlıksız koşullarda çalıştıran sistemden öğrencilerin de hesap sorması gerektiğini, aynı sistemin kendilerinin de eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim haklarını ellerinden aldığını söyledi.

Direnişte destekçi olduklarını değil, yanlarında onlarla beraber direnip onlarla kazanacaklarını belirttiler. Daha sonra

"Yaşasın onurlu mücadelemiz" sloganını atarak çadıra geçtiler. Burada öğrencilere çay ikram edilirken Şube Başkanı **Makum Alagöz** de işçilerin İstanbul'a sürgün ediliş sürecinden, patronun gönderdiği bir provokatörün işçilere bıçak çektiğini söyledi ve işçilerin çocuklarının psikolojik durumundan bahsetti.

İşçilerin sağlık sorunlarını ve fabrikanın çevreye olan zararını, 1993'ten bu yana insanların sağ-

lığını nasıl zehirlediğini anlattı. Ve ekledi **"direnişimiz onurlu bir gelecek mücadelesidir"**. Sonra öğrenciler sordu; **"Günü-nüz nasıl geçiyor? İçerdeki işçilerin size karşı tavrı nasıl? Geçiminizi nasıl sağlıyorsunuz? Direnişin size öğrettikleri nelerdir? Ve gelinen aşamada direnişin durumu?"**

İşçiler cevap veriyorlar: **"Sabah 7.30'da işe gelir gibi direniş çadırına geliyoruz, akşama kadar hepimiz burada yız. Bir kısmımız akşamları çadıra saldırı olmasın diye nöbette kalıyor, bir de gün içerisinde çeşitli işleri yapacak nöbetçilerimiz var. Gelecek süreçte çadırımızda film gösterimleri yapacağız, çeşitli işçi filmleri, belgesel vs. Yine kendi aramızda söyleşi yapacağız. İlk konumuz da hazır HES projeleri. Beş arkadaşımız her gün karakola gidip imza atıyor. Bıçaklı saldırıya maruz kalmıştık. Patron bizden şikâyetçi olmuştu onun için. İçerdeki işçileri görmüyoruz, servisle gelip servisle gidiyorlar. Tabii perdeler kapalı. İlk günlerde bazı işçiler suç duyurusunda bulunmuş 'bana bir zarar gelirse sorumlusu şu şahıstır' diye. Böyle yaparak korkutup kaçırmak istediler, ancak biz kararlıyız kazanacağız. Geçimimizi sendikamızın bize ayırmış olduğu bir bütçe var ondan ve çeşitli emek dostlarının yapmış olduğu katkıdan karşılıyoruz."**

Yine dost sendikalar direnişimize destek sunuyorlar. Şunu belirtmek gerekir sendikamız aıdat peşinde olan bir sendika değil, hak peşinde koşan bir sendika. Durumumuz şu an elbette ki iyi değil ancak fabrikada çalışırken de çok farklı değildi. Açlıktan ölmeyiz, biz bu yoldan dönmeyiz.

Direniş bize çok şey öğretti. 650 TL para almak için patronun her dediğine eyvallah diyorduk ama o zaman yalnızdık. Şimdi örgütlüyüz ve güçlüyüz. Görüşlerimiz değişti, ben önceden eylem yapan birilerini görünce 'ne diyor bunlar, ne istiyor' derdim, şimdi çok iyi anladım, hak verilmez alınır, zafer sokakta kazanılır. Sendikalı olduktan sonra benim en çok hoşuma giden şey sendikalı olduğumuzun kâğıdı patronun eline gidince bize 'mesaiye kalın' diyemiyordu. Onun o aciz hali beni çok sevindirmişti.

Direnişin son durumuna gelince fabrika ismini değiştirdi. Rodeo Deri yaptı, ancak ruhsatı yok. Büyükşehir Belediyesi tutanak tuttu ve ruhsat vermeyeceğini, fabrikanın organize sanayi bölgesine gitmesi gerektiğini söyledi. Genel başkanımız Musa Servi ve Abdullah Levent Tüzel mecliste basın toplantısı yaptı. İşleyen bu sürecin yanı sıra kamuoyu oluşturmak için çeşitli eylemler de yapıyoruz. Son olarak büyük bir yürüyüş düzenledik. Ancak tüm bunlar sonuç vermezse eylem şeklimiz de değişir elbette. Belediyelerin önlerinde direnişe geçeriz."

Daha sonra çadırın dışında işçilerle halaylar çekiliyor. Tam bu sırada patron fabrikadan çıkıyor. Sloganlar atılıyor **"Yılgınlık yok direniş var"**, **"Ya sendika girecek ya kepenkler inecek"**. Sonra öğrenciler direniş alanından ayrılıyorlar. İşçiler slogan atıyor ve **"Güle güle dostlar, gene bekleriz"** diyorlar.

Kampana'da 25 Kasım

H. Merkezi: 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddet İle Mücadele Günü'nde, Sendikal **Güçbirliği Platformu**'nu oluşturan sendikalardan kadınlar, Tuzla Kampana direniş çadırı önünde direnişte olan Kampanalı kadınlarla birlikte "Evde, İşyerinde, Sokakta Kadına Yönelik Şiddete Son" demek için biraraya geldi.

Basın açıklamasını okuyan **Eylem Enül** "Hükümet kadın istihdamını artıracak söylemi ile istihdam paketleri çıkarıyor. Bu paketlerle kadınlara yarı zamanlı, geçici, güvencesiz, esnek işler dayatılıyor. Güvencesiz, sendikasız çalışma koşulları ise işyerinde şiddet, cinsel tacizi, mobbingi artırıyor. Kadınlara işyerlerinde uğradığı, bu cinsiyete özgü şiddet biçimlerinin üstü çoğu kez örtülüyor ve işçi sağlığı ve güvenliği istatistikleri içinde bile yer alamıyor" dedi. Oldukça kitlesel ve coşkulu geçen eylemde tüm işçi ve emekçi kadınlara şiddete karşı mücadele çağrısı yapıldı.

Sorunlar çözülmezse greve çıkacağız

İstanbul: Darphane işçileri yaşanan hak gasplarına karşı 25 Ekim tarihinde grev kararı almıştı. Son durum ile ilgili bilgi almak için Basın-İş sendikasıyla **Levent Dinçer** ile görüştük. Dinçer, grev asma kararlarının nedeninin işçilerin işe giriş ücretlerinin ve maaş ücretleriyle ilgili yaşanan sıkıntı olduğunu dile getirdi. Toplu İş Sözleşme maddelerini kabul ettiklerini ama bu maddelerde sıkıntı yaşadıklarını, bu konuda yalnız olmadıklarını, birkaç sendikamızın da imza atmadığını söyledi. İşe giriş ücretleri ve maaş ücretlerindeki sorunların giderilmesini istediklerini yoksa yakın zamanda üretimden gelen güçlerini yani grev kararını uygulayacaklarını vurguladı. Dinçer sözlerine şöyle son verdi: **"Önümüzdeki hafta işçi arkadaşlarımızla bir araya gelerek grev tarihimizi belirleyip bunu duyuracağız."**

"Parmak izi vermeyeceğiz!"

Belediye-İş 2 No'lu Şube ve Tüm Bel-Sen 1 No'lu Şube, Bakırköy Belediyesi'nde **25 Kasım**'dan itibaren parmak izi uygulamasına geçilmesini protesto etti.

25 Kasım Cuma günü biraraya gelen sendika üyeleri Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda konu ile ilgili bir basın açıklaması gerçekleştirdiler. Basın açıklamasında parmak izi uygulamasının anayasayada belirtilen kişisel hak ve özgürlüklere aykırı olduğunu belirten sendika üyeleri bu konu hakkında tüm yasal haklarını kullanacaklarını belirttiler. Ayrıca açıklamada 25 Kasım Kadına Karşı Şiddetle Mücadele Gününe vurgu yapılarak kadına karşı şiddetin her geçen gün arttığı belirtildi. Protesto eylemi **"Zafer direnen emekçinin olacak"**, **"Parmak izi vermeyeceğiz"** sloganları ile son buldu.

"Ne pahasına olursa olsun,

kazanacağız!"

İzmir: Savranoğlu işçileri Menemen'den fabrika önüne kadar meşaleli bir yürüyüş gerçekleştirdi. Yoğun katılımın olduğu yürüyüş, 19 Kasım Cumartesi günü kitlenin saat 17.00'da Menemen istasyonda toplanmasıyla başladı. Buradan lise yolundan geçilerek Belediye önüne; oradan da fabrika önüne -direniş alanına- kadar yüründü.

Yürüyüşe Menemen halkı yoğun ilgi gösterirken aralarında DDSB'nin de olduğu devrimci ve demokrat kurumlar da destek verdi. Kitlesel ve coşkulu geçen eylemde, ayrıca esnafa ve halka bildiri dağıtıldı. Fabrika önüne gelindiğinde ilk olarak Deri-İş Genel Başkanı **Musa Servi** bir konuşma yaptı. Servi, Kampana ve Savranoğlu direnişlerinin sürecini anlatarak "direnişleri ne pahasına olursa olsun kazanacağız" dedi.

Daha sonra ise CHP milletvekili Mustafa Moroğlu ve Menemen Belediye Başkanı Tahir Şahin bir konuşma yaptı. Basın metnini ise Deri-İş İzmir Şube Başkanı Makum Alagöz okudu. Alagöz, direniş sürecine ve geldiği aşamaya değinerek fabrikanın çevreye ve Menemen halkına verdiği zararı aktardı. Eylem **"Birlik Mücadele Zafer"**, **"Direne direne kazanacağız"** vb. sloganlarla son buldu.

Bitmeyen filmin bitmeyen senaryosu

Devletin tarım politikalarının üretici köylüyü yoksulluğun içine daha fazla çektiği genel olarak kabul edilen bir gerçek. Bu durumu anlamak için tarım politikalarını ve sonucundaki yansımaları takip etmekte fayda var. Tarım alanlarının vasıfsız ilan edilmesi, ürün girdi ve çıktılarında "denge sağlama" adına yabancı şirketlere peşkeş, tarımın sektöre uğramasındaki önemli etkenler arasında yer alıyor.

Egemenlerin "ülke ekonomisinin geliştiği", "cari açığın azaldığı" palavraları eşliğinde hayata geçirdiği; bizce sömürü onlara göre "istikrar politikaları" yoksulluğu tırmandırıyor. Seçimler öncesi "istikrar sürsün" şeklindeki propaganda şimdi daha iyi anlaşılacaktır. Tüm bunların somutlanması için "tarımda istikrar"a bir kez daha bakmakta fayda var.

Girdi artıyor+ürün para etmiyor= İflas/açlık/yoksulluk

Son dönemlerde üretici için en önemli konuların başında girdi fiyatlarında yaşanan artış geliyor. Üretimde önemli bir yerde duran mazot, ilaç, tohum fiyatlarında yaşanan artış, köylü için sıkıntı anlamına geliyor. Ardı arkası kesilmeyen zamlardan kaynaklı üretici ne yazık ki sürece her zaman bir sıfır yenik başlıyor. Bunun beraberinde borçlanma kaçınılmaz oluyor. Üreticiler satın aldıkları yem, kimyasal gübre, mazot ve tohumun pahalılaştığını, ancak ürün fiyatlarının ya düştüğünü ya aynı kaldığını ya da artış oranlarının daha az olduğunu söylüyorlar. Devlet ise en önemli kârını üreticiyi hammaddeye muhtaç kılp, hammadde üzerinde istediği gibi fiyat değişiklikleri yaparak elde etmektedir. Bunun için üreticinin tüm bunlara karşın üretime devam etmesi devlet için de önemlidir. Çünkü sürekli üretim, sürekli sömürü demektir. TZOB yetkililerinin üreticiye "iflas etseniz de üretin, ürettikçe kazanacaksınız, gerekirse kredilerde sınır tanımayın" şeklinde propagandası boşa değildir.

Ürünü pazarlama sıkıntısı da köylülüğün

yaşadığı yoksulluğun önemli nedenleri arasında yer alıyor. Devletin belirlediği fiyatlar tam anlamıyla köylüyü memnun

etmiyor. Tekellerin insafına bırakılan köylü yüksek maliyete ürettiği ürünü düşük fiyata -maliyeti dahi karşılamayacak bir miktara- satmaktadır. Bu durumun nedenlerini bir örnekle açıklamak faydalı olacaktır.

Örneğin süt. Süt Endüstrisi Kurumu özelleştirildiğinden bu yana süt üreticileri ürünlerini satarken sadece bir şirketle muhatap olmak zorunda kalıyor. Nedeni ise piyasanın özelleştirilerek tekelleştirilmesi. Bunu, çok sayıda satıcıya karşılık sınırlı sayıda alıcının bulunduğu, dolayısıyla her alıcının satın alacağı miktar ve satıcıya ödeyeceği fiyatın, rakip alıcıların miktar ve fiyatlarını etkileyebileceği bir pazar olarak açıklamak doğru olacaktır. Bu şekilde oluşturulan piyasa türüne oligopson denilmekte. Şirketler bu durumu fırsat bilerek genelde üreticiye düşük fiyat veriyor. Oligopsonun görüldüğü başka ürünlerde

de (örneğin tütün) şirketler tarafından aşırı düşük fiyat verilebiliyor. Tepki olarak üretim iyice düştüğünde ise şirketler aşırıya kaçtıklarını görüp fiyatı yükseltebiliyorlar. Bu da piyasa dengesinin altüst olmasına neden oluyor. Tarım işinin bir kumara benzetilmesi de piyasanın dengesiz olmasından kaynaklanıyor.

Filmin sonu 10 üreticiden 1'i hapiste

Ekim ve hasat sürecini bir senaryoya dönüştürsek filmin sonu ne olur? Hemen hepimiz bunu tahmin edebiliyoruz. Ekim sürecinde girdi maliyetlerinde artış ve borçlanma ile başlayan süreç kendini hasat sürecinde büyük şirketlerin sömürüsü ile devam ettiriyor. Daralan sömürü çemberi üreticinin iflasını kaçınılmaz kılıyor. Ekim sürecinde edinilen borçlar ise bu formülasyonu tamamlıyor. Her 10 çiftçiden 9'u borçlu; 3'ü icra takibinde; 1'i ise hapiste. Buna örnek olarak ZMO Çanakkale Şubesinin Manisa'ya bağlı Saruhanlı'da yaptığı araştırmanın sonuçlarına bakmak faydalı olacaktır.

Nüfus: 75.000

Kaytlı üretici: 17.000

Belde sayısı: 13

Köy sayısı: 29

Arazi: 460.000 dönüm

Sulak alan: 260.000 dönüm

Yıllık gelir: 220 milyon TL

Toplam borç: 350 milyon TL

İcralık dosya: 16.000

Eğitim müfettişi taleplerini açıkladı

H. Merkezi: İstanbul'da, Müfettişler Derneği, TEM DER, Eğitim-Sen, Türk Eğitim-Sen'in biraraya gelerek oluşturdukları "Eğitim Müfettişlerine Adalet Platformu" eğitim müfettişlerinin sorunlarını dile getirmek için Zübeyde Hanım Öğretmenevi önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Basın açıklamasını, platform adına Cemil Coşkun okudu. Açıklamada kanun hükmünde kararname sonucunda eğitimde yaşanan yapısal değişimlere ve özlük haklarının gaspına değinen müfettişler, kendi özlük haklarına dair taleplerinin yanı sıra anayasada ifadesini bulan parasız eğitim hükmünün hayata geçirilmesi, okulların yardımcı personel ihtiyacının karşılanması için gerekli ödeneklerin ayrılması, ücretli öğretmenliğin kaldırılması taleplerini dile getirerek önümüzdeki döneme dair eylem programlarını açıkladılar.

DİRENİŞ KARŞISINDA PATRON GERİ ADIM ATTI

Kartal: Yaşanan hak gasplarına ve ağır çalışma koşullarına karşı DİSK Birleşik Metal-İş sendikasında örgütlenen Art Aksesuar işçileri ardından direnişe çıkmıştı. Patron işçilerin direnişi karşısında geri adım attı.

Art Aksesuar işçileri ilk olarak ödenmeyen maaşları için 16 Kasım günü iş bıraktı ve 17 Kasım günü işten atıldılar. Bunun üzerine dire-

nişe geçtiler. Patron direniş karşısında geri adım atarak atılan işçileri geri aldı ve paralarını da ödeyeceğini söyledi. Art Aksesuar işçilerinin çalışma koşulları kölece yaşam nasıl olur, bunun bir göstergesi adeta. Çay molalarının verilmemesi, yemek arasının yarım saat olması ve ücretlerinin ödenmemesi işçilerin sendikada örgütlenme sebebi oldu.

Belediye işçileri sendikacılar için eylemde

H. Merkezi: İzmir Büyükşehir Belediyesi'ne yönelik operasyonlarda sendika yöneticilerinin de gözaltına alınmasının ardından belediyede örgütlü olan Tüm Bel-Sen, Belediye-İş ve Genel-İş üyeleri eylem yaptı. Belediye-İş ile Tüm Bel-Sen üyeleri Konak'ta buluşup Basmane'deki DİSK Genel-İş binasına yürüdü. Burada Genel-İş üyeleriyle buluştu. DİSK Ege Bölge Temsilcisi Ali Çeltek, 7 ay önce İzmir'de belediyelere yapılan baskınların, sendikacılar da gözaltına alınarak büyütülmeye çalışıldığını söyledi. Bu saldırılar karşısında birlikte tüm belediye çalışanlarının işçi-kamu emekçisi ayrımı gözetmeksizin birlikte hareket edeceklerini ifade eden Çeltek şunları söyledi: "Seçimlerden sonra muhalif olan her kesime saldıran faşist AKP iktidarı, gözaltı terörüne devam ediyor. Bizler işçi memur el ele, omuz omuza mücadeleye edeceğiz."

YEŞİL KART KALKIYOR!

Yılbaşından itibaren Yeşil Kart sistemi kalkıyor. 9.5 milyon yeşil kart iptal edilecek.

Sağlıkta dönüşüm adı altında sağlık alanında saldırılar devam ediyor. Yeni dönemde Genel Sağlık Sigortası (GSG) sistemine geçilirken, yeşil kartlılar da Genel Sağlık Sigortası kapsamında olacak. Buna göre en az 5 milyon yeşil kart sahibi prim ödemek zorunda kalacak. Ortaya çıkan gelir rakamının aylık asgari ücretin üçte birinden az olması halinde bu kişilerin primlerini devlet ödeyecek. Mevcut

duruma göre hesaplanırsa, şu anda geliri 279 liradan fazla olan herkes devlete prim ödeyecek. Yeşil kartın iptal nedeni ise tasarruf. Hükümet tarafından yapılan açıklamaya göre yeşil kartın iptal edilmesinden elde edilecek gelir 4.4 milyar lira.. Sisteminin ortadan kaldırılmasıyla bütçedeki sağlık giderleri kaleminde 4,4 milyar liralık bir düşüş olacağı hesaplandı.

Zulümle abad olunmaz ya da;

Başbakan-Medya-Polis Şeytan Üçgeni!

Kürt ulusal sorununu, dalgalar teoremi ile çözmeye niyetli görünen AKP tam da sloganına uygun hareket ediyor: **Durmak yok, baskı, işkence ve zulme devam..!**

KCK adı altında yürüttüğü gözaltı ve tutuklama furiasıyla, BDP yönetici ve üyelerini, belediye başkanlarını, insan hakları savunucularını, sendikacıları tutuklayan AKP hükümeti, belli ki dalga boyunu büyütme peşinde. Operasyonlar, AKP-polis ve medya üçgeni tarafından kotarılıyor. Erdoğan, hedef gösteriyor, basın gerekçelerini hazırlıyor, polis ise tutukluyor. Bu da, AKP'nin ileri demokrasisi!

Bütün bir toplumun geleceği bu basit denklemin koordinatlarında düğümleniyor. Yurtseverler, devrimciler, ilerici, demokratlar dahası AKP'ye muhalif olan tüm kesimler bu üçlü kısılcım tehdidi altında!

AKP'nin Kürt ulusal sorununda geldiği son aşamayı ifade eden dalganın, yeni hedefi ise avukatlar oldu. 21 Kasım günü 16 ilde eş zamanlı olarak gerçekleştirilen operasyonlarda 47'si Abdullah Öcalan'ın avukatı olmak üzere, BDP ve DTK yöneticisi 70'i aşkın Kürt siyasetçi ve Özgür Gündem gazetesinin iki yazarı gözaltına alındı. İstanbul 11. Ağır Ceza Mahkemesi Özgür Gündem yazarı gazeteci Cengiz Kapmaz ile 33 avukatı "örgüt üyeliği" ve "örgüt kurmak" iddiasıyla tutukladı. Yayıncı Ragıp Zarakolu ve Prof. Dr. Büşra Ersanlı'nın tutuklanmasının ardından hedefine Abdullah Öcalan'la görüşen avukatları koyan yeni dalga, AKP'nin bundan sonraki niyetleri için de önemli ipuçları vermektedir! Dalga boyu giderek büyüyen ve genişleyen bu operasyonların yurtsever hareketten başladığı ancak burada durmayacağı anlaşılıyor.

Medya; Padişahım çok yaşa!

Erdoğan'ın medya yöneticileri, yazarlarıyla düzenlediği toplantının pek bir verimli geçtiği anlaşılıyor. Zira, bu zirve sonrasında sansürün derinleştiği, ırkçı-milliyetçi söylemlerin arttığı ve gazetecilerin başbakanın izinde, yargısız infazlarda rekora koştuğu açık. KCK operasyonu adı altındaki son operasyonda da egemen sınıf medyası bu anlamda oldukça başarılıydı. AKP adına çalışan istihbaratçılar gibi hareket eden gazeteciler, gözaltı için gerekçe bulmakta ve ceza kesmekte sakınca görmedi. Yalan, iftira ve çarpıtmadan oluşan kara propaganda aygıtı, her zamanki gibi yine işbaşındaydı.

Bugünlerde amiral gemisi olma misyonunu Zaman'a kaptıran Hürriyet gazetesi, bu linç kampanyasını başlatma şerefine nail oldu. Öcalan'ın avukatlarından İrfan Dünder'in bir piknikte çekilmiş fotoğrafını kullanarak saldırı dalgasını yürüten Hürriyet'i, Vakit, Star,

Güneş, Vatan ve Milliyet takip etti. Medya, 12 yıldır İmralı'da tutuklu bulunan Abdullah Öcalan'la sanki ilk defa ve herkesten habersiz görüşülmüş havasında, avukatların gerillaya eylem talimatı taşıdığı haberleriyle doldu taşı. "İmralı-Kandil hattına operasyon" başlığıyla operasyona destek veren Zaman'dan, "132 şehidin ölüm emrini taşıdılar" manşetini atan Bugün gazetesine medya, yine psikolojik savaşta üzerine düşeni yaptı. "KCK'nın üyelerini yakalamayın diyemeyiz" cümlesi ile bu resmin en utangaç ama ikiyüzlü liberal demokrasi Ahmet Altan'ı da unutmamak gerekir. CNN Türk'te yayımlanan programda konuşan Nagehan Alçı ise; tüm avukatları KCK kurucu meclis üyesi ilan ettikten sonra ağzındaki baklayı çıkardı: "KCK'de çok daha büyük bir dalga geliyor!"

Oysa Öcalan'ın avukatlarının, müvekkilleri ile yaptıkları tüm görüşmeleri devlet kendi yasalarına aykırı bir şekilde kayıt altına alınmaktaydı. Eğer Öcalan avukatları aracılığı ile eylem talimatı veriyse, yıllardır buna göz yuman Adalet Bakanlığı da bu suça ortak değil midir? Peki görüşmeler neden kayıt altına alınmaktadır? Açık ki bu operasyon, hukuki nedenlerden öte tamamen siyasi amaçlarla yürütülmektedir.

Tek yetkili özel savcı Erdoğan

Gerçek ve onun sesi, soluğu uzunca bir süredir, "Bermuda şeytan üçgeni"nde uçakların yok olması misali, Başbakan-medya ve polis kısılcımında yok olmaktadır. DGM savcısı gibi konuşan Erdoğan son dalgada da yine formundaydı: "Bir Başbakan olarak, KCK operasyonlarını bugüne kadar destekledim, destekliyorum." 23 Kasım'da partisinin il başkanları toplantısında konuşan Erdoğan, yapılanların milli birlik ve beraberlik adına icra edildiğini iddia ederek eklemeyi unutmadı: "Bu avukatlar örgüt militanı." Bir süredir Erdoğan ciddi bir kimlik bunalımı yaşıyor olmalı! Zira, Erdoğan hemen her konuda devletin konu özgülündeki en yetkili kurumu adına konuşuyor, yorum yapıyor, emirler veriyor: "Asrın Hukuk Bürosu diye bir yer var. İmralı'nın avukatları bu büroya bağlı. Sürekli avukat değiştiriyorlar" sözleriyle son operasyonların startını veren Erdoğan, bir de medyaya

veryansın ediyor: "Beklerdim ki medya da destek versin. Ama bazılarını bakıyorum, farklı bir havadalar." AKP'ye sözde-yalancıkta olsa bile muhalefet eden gazete sayısının bir elin parmaklarına ulaşmadığı, KCK operasyonlarını eleştiren köşe yazarının neredeyse kalmadığı, faşist baskı ve terör iklimi, Erdoğan'ı yine de memnun etmemektedir. Türk egemen sınıfları anlaşılana o ki tamamen dikensiz bir gül bahçesi istemektedir!

Sık sık hukuk devletinden dem vuran Erdoğan'a sormak gerekiyor; avukatların görevleri ile ilgili bir soruşturmanın Adalet Bakanlığı tarafından başlatılması gerekmez mi? 90'lı yıllarda, yurtsever hareket, devrimci ve ilerici'lere yönelik yargısız infaz yöntemini yaşama geçiren egemenler bugünlerde daha kansız bir yol tutturdu. Kürt ulusunun demokratik hakları adına legal alanda mücadele eden herkesi hapishaneye doldurmak, baskı ve korku dağları yaratmak, sindirmek, ezmek, yok etmek... İstihbarat örgütleri, ordusu, polisi, cemaatleri, korucu ağı, özel timi ile T. Kürdistan'ını adeta kuşatan egemenler, buna rağmen bugüne kadar istediğini alamadı. Yurtsever hareket yerel seçimlerde 57 olan belediye sayısını 98'e çıkardı. 12 Haziran seçimlerinde de BDP'nin desteklediği Emek Barış ve Demokrasi Bloğu oy oranını önemli ölçüde artırdı, milletvekili sayısını neredeyse iki katına çıkardı. Yeni anayasa tartışmalarında çatlak ses istemeyen, yaklaşan yerel seçimler öncesinde bölgede yurtsever hareketi güçten düşürmeyi-etkisizleştirmeyi amaçlayan egemenler bu kapsamda uzunca bir süredir hazırlıklarını yaptıkları konsepti devreye soktu.

Demokrasi maskesi altında, silahlı ayağı Özel Ordu, sivil ayağı cemaatler ve iletişim ayağı medya tarafından örülen bu yeni konsept, Kürt ulusal hareketini yok etme bile ciddi manada marjinalleştirmeyi hedeflemektedir. Ulusal hareketin, Kürt ulusunun Öcalan konusundaki hassasiyeti bilinirken devlet, tam da bu noktadan yüklenmekte, deyim yerindeyse ateşle oynamaktadır.

Korku Cumhuriyeti; Faşizm!

2002'den bu yana Türk egemen sınıflarının desteği ile hükümet olan ve efen-dilerini mutlu edecek bir performans sergilemeyi başaran AKP, toplumu bir bütün olarak dönüştürme uğraşında. Egemenlerin, bölgesel ve ulusal ihtiyaçları ekseninde AKP eliyle; siyasi, hukuki,

ekonomik ve kültürel alanda birçok değişikliğe gidildi. Ceza Kanunu değiştirildi, toplumun yeniden kalıba dökülmesi anlamına da gelen anayasa AKP'nin talepleri doğrultusunda yeniden gözden geçirildi. Dış politikanın kapsama alanı genişletildi, iç politikada; yurtsever, devrimci, ilerici güçlere bununda ötesinde AKP'den farklı düşünen tüm kesimlere yönelik dizginsiz bir baskı, susturma, sindirme, gözaltı ve tutuklama furiası başlatıldı. Kuşkusuz söz konusu olan devletin yeniden yapılandırılması, reorganizasyonuydu. Büyük Ortadoğu Projesi'nin gururlu ve de kibirli eş başkanı Türk egemen sınıfları, manevra kabiliyetini artırmak için her şeyden önce kendi bahçesini temizlemeliydi. Kitlese tabanı ve silahlı savaşımı ile bugün açısından devleti en fazla zorlayan güç olarak ulusal hareket, kuşkusuz öncelikli hedef olacaktı. Ne ki bu dalganın durmayacağı buradan toplumun tüm dinamik kesimlerine yöneleceği de kesin! Çünkü, söz konusu olan kuruluşundan bu yana; dizginsiz sömürü, baskı, şiddet ve katliam üzerine inşa edilen bir korku cumhuriyeti; Kürt ulusuna ve diğer milliyetlere yönelik vahşi imha, inkâr ve asimilasyonda yaşam bulan, buradan beslenen faşist devlet gerçekliği idi. Bugün Türk hâkim sınıfları, sözünü ettiğimiz bu kırmızı çizgiler üzerinde ayakta kalmaya çalışan devleti, AKP eliyle yönetmektedir.

Tayyip Erdoğan'ın kendi sonuna vurgu yapmaktan imtina ederek Beşşar Esad için sarf ettiği "Zulümle abad olunmaz. Zulümle abad olmaya gayret edenler, akıttıkları kanda boğulurlar" sözlerini hatırlatmak isteriz! Tarihin ve doğanın bu evrensel yasası Türk hâkim sınıfları ve Erdoğan için neden geçerli olmasın?

Şırnak milletvekili Hasip Kaplan:

“Eğer KCK ‘terör örgütü’ iddiasıyla birisi içeriye alınacaksa önce başbakan alınmalıdır!”

“KCK” operasyonu adı altında 16 ilde eş zamanlı olarak gerçekleştirilen operasyonlarda 47’si avukat 70’i aşkın Kürt siyasetçinin gözaltına alınması kamuoyunda ciddi bir tepki çekti. Özgür Gelecek gazetesini olarak yaşanan bu gözaltı ve operasyonun neyi amaçladığını Şırnak Milletvekili **Hasip Kaplan**’a sorduk.

- KCK operasyonu adı altında gerçekleştirilen son saldırıdan hemen önce Başbakanın doğrudan Asrın Hukuk bürosunu hedef alan açıklamaları oldu. Hemen akabinde avukatlar gözaltına alındı. Bunu nasıl yorumluyorsunuz?

Hasip Kaplan: Avukatları üç ayı aşkın süredir zaten görüştürmüyordular müvekkilleriyle, şimdi de önderlik komitesi safsatası adı altında bütün bu avukatlar gözaltına alındı. Bu iki operasyon da hükümetin talimatı üzerine yapıldı. Burada amaç, İmralı ile görüşmeleri kapatmak, avukatların tamamını vekâlet ilişkileri üzerinden alıkoymak ve kutsal savunma hakkına pervasızca saldırmaktır.

Bugün, 16 ildeki operasyonlarda yüzü aşkın, seçilmiş, sendikacı, demokrat gözaltına alındı. Şimdi başbakan bunun talimatını, işaretini veriyor. Anayasanın 138. maddesi “Hiçbir makam, mevki, tavsiye ve telkinde bulunamaz” demesine rağmen Başbakan, anayasayı ihlal ediyor ve “KCK soruşturmalarını ben istiyorum, yaptırıyorum” diyor. Yani açıkça anayasayı ihlal eden bir başbakan var.

Garip olan şu, başbakan ve AKP, 2006’da internet andıcının altına imza atmıştır. Bölücülüğe karşı eylem destek planını imzalayan, onaylayan, koruyan; irtica ile ilgili eylem planını kaldıran kırımızı anayasa dediğimiz siyaset belgesinde MGK’nın 2010’da yine irtica tehlikesini kaldırıp bölücü tehlikeyi bırakan, Ergenekon’la hükümetin uzlaştığı ve hükümetin adeta o dönemde Kürtlere yönelik özel operasyonlarda bulunan başbakandır. Daha avukatlar gözaltına alınmış, Adalet Bakanlığı genelgesine göre emniyet ifade alamaz, ifade vermemişler ama bakıyorsunuz medyaya servis edilen fotoğraflar ve deliller var. BDP eş başkanı Selahattin Demirtaş da hedeflenmektedir.

Dezenformasyondan başka bir şey değildir bu. Anlaşıyor ki hükümetin köstekleri, özel yetkili mahkemelerin yanında özel yetkili savcının, özel yetkili polis yanın da, bir de özel yetkili basın görevlendirmiş durumdalar. Bu özel yet-

kili basın, işleri kolaylaştırdığı için, artık haberlerin formatını kendi yapıyor. Mesela avukat İrfan’ın piknikte çektiği resmi, orada korucular da var, herkes var, Kandil’de çekilmiş gibi gösteriyor.

- Avukatlar örgüt ile Kandil arasında irtibat sağladıkları iddiasıyla gözaltına alındı. Bu savunma hakkına yönelik bir saldırı değil midir?

- Burada vahim olan şu ki, iddiaların içinde “İmralı ile örgüt arasında onlar kurye görevi yapıyor” denilmektedir. Hayır, hükümet artık İmralı ile Kandil arasında kurye görevi yapıyor. Başbakan, baş memurunu görevlendirdi. MİT Müsteşarının Oslo görüşmeleri açığa çıktı. Çok uzun yazıyorsunuz diyor İmralı’ya, yazarken biraz daha kısa yazın diyor. Yani MİT Müsteşar yardımcısı orada açıkça ifade ediyor. İmralı’dan alıyor mektubu Kandil’e getiriyor, Kandil’den alıyor mektubu İmralı’ya getiriyor, baş özel kurye hükümet ve MİT.

Onu kamufle etmek için savunma görevi yapan avukatlara saldırıp, “KCK terör örgütü” iddiasıyla alıyor. Eğer KCK terör örgütü iddiasıyla birisi içeriye alınacaksa önce başbakan ve onun MİT Müsteşarını almak lazım. Çünkü İmralı’da bütün görüşmeler açık. Hepsi kayda alınıyor. Bu görüşmelerde Adalet Bakanlığını temsilen bir kişi bulunuyor ve bu kayıtlar gizli değil. Gizli olmayan kayıtlar ayrıca basına görüşme raporu olarak da yansıyor.

Bu kadar açık olan bu bilgilerin, gizli-legal örgüt dokümanı olmadığı çok açık. İmralı- Kandil-Oslo görüşmelerinin başında başbakan vardır. Onun görevlendirdiği kişiler vardır. O zaman baş kurye ve onun yardımcı kuryesi deşifre oluyor. O zaman KCK ile ilgili bir soruşturma yapılacaksa onu avukatlara değil bizzat Başbakan’a ve MİT’e yapmak lazım.

Legal demokratik siyaseti bu şekilde suçlamak çözüm değildir. Biz 12 Eylül faşizmini çok iyi biliyoruz. 12 Eylül’de legal örgütler illegal ilan ederek iddianameler hazırlanıyordu. Bugün de aynı şekilde. Bu, baskı, sindirme eskiden, faili meçhul cinayetlerle yapıyordu. 12 Eylül sıkıyönetiminde insanlara işkence yapılarak zorla itiraflar imzalatılıyordu. Şimdi ise gizli tanıkla yapıyor, gizli soruşturma yapıyor. Özel yetkili savcılarla yapıyor. Demek ki bu açılım da kurdukları bir komplodur. Bu tezgâhı ortaya koyan AKP zihniyetindeki insanlar-

dır. Bu hukuksuzluk, adaletsizlik Türkiye’de Avrupa Birliği sürecinin de bittiğini gösteriyor. Uluslararası sözleşmelerin yok sayıldığını gösteriyor, anayasada temel hak ve özgürlüklerin hiçbirinin uygulanmadığını gösteriyor ve herkes bu konuda suç işliyor.

Yargı da bu konuda suç işleyenlere karşı bir şey yapmıyor. Ama demokratik eylemler illegal gösterilerek insanlar yıllarca tutuklanıyor. Belediye başkanlarımız üç yıldır mahkeme önüne çıkarılmadı. Böyle bir durumda AK parti-nin yeni bir anayasa yapma şansı yok. Bu sıkıyönetim kafası, Kenan Evren modeliyle demokrasi olmaz. Bu Türkiye’yi teokratik bir diktatörlüğe doğru götürüyor. Hükümet eğer fotoğraf arıyorsa Sivas katliamında, Madımak’ta hangi avukatlar vardı? Hizbullah davasında, domuz bağı katliamlarında hangi avukatlar vardı? El Kaide davalarında hangi avukatlar vardı? Bunu iyi okusunlar. O zaman asıl terör batağında olanın kim olduğu ortaya çıkar. AKP hükümetinin karşısındaki demokratik muhalefeti, sol demokratik güçleri sindirmek ve susturmak istediğini görüyoruz. Ki bu da mümkün değildir.

- Şırnak’ta tutuklanmayan seçilmiş bir siz kaldınız. AKP, Şırnak halkını teslim almak istiyor. Sizce bunu başarabilir mi?

- Evet, Şırnak’ta bütün arkadaşlarımız alındı. Bütün belediye başkanlarımız. Seçimle gelen milletin iradesini temsil eden. Bütün belediye başkanlarımız içerde olmasına rağmen, Van depreminin birinci gününde ordaydık. Silopi belediyesi, Şırnak belediyesinin araçları. Yine demokratik tepkilerimizi, kitlesel, güçlü bir şekilde ortaya koyduk. Şırnak halkı, bütün sokaklarında, mahallelerinde, merkezlerinde, köylerinde yüreğindeki özgürlük sevdası ve mücadelesiyle alandadır.

AK partinin, 550 bin nüfuslu Şırnak’ı teslim alması için 500 binlik cezaevi kurması lazım. Başbakan ancak o zaman Şırnak’ı teslim alabilir. Ne onun ne efendilerinin gücü, hiçbir faşizmin, devletin gücü buna yetmez. Şırnak’la baş edemez. AK parti hükümetinin en büyük hatası, hayatının sonunu getirecek hatasıdır, Kürt halkına savaş açması. Bu savaş AK partiyi bitirecektir. AK parti kokuşmaya, çürümeye başlamıştır. Zorbalığın adresi olmuştur.

İSTANBUL

Halkın Demokratik Kongresi bileşenleri ve BDP tarafından yapılan çağrı ile 23 Kasım Çarşamba akşamı gözaltılar ve baskınlar protesto edildi.

Taksim Meydanı’nda düzenlenmesi planlanan eylem, polislin engellemesi nedeniyle Mis Sokak’ta bulunan Özgür Gündem gazetesi önüne taşındı. Burada da terör estiren polis, Taksim’e çıkan bütün girişleri kapattı. Her sokağın başına panzerler dikilmiş, her an saldırıcağı gibi hazır bekletilen çevik kuvvet ekipleri, sokağa giriş-çıkışları engelleyecek şekilde dizilmişti.

Burada yapılan basın açıklamasında “Okyanus ötesinden ‘ocaklarını söndürün, köklerini kurutun’ talimatı bize sökmüyor. Ne kökümüz kurur, ne ocağımız söner. İstanbul’da arkadaşlarımız tutuklandığı zaman da söylemiştik. Yine tekrarlıyoruz: Boyun eğmeyeceğiz. Biz tükenmeyiz. Çünkü biz halkız” denildi.

BDP İl binasına doğru yürüyüşe geçen eylem **Partizan** ve **BDSP** de destek verdi.

DERSİM

Dersim’de operasyonlara ve Dersim katliamına dikkat çekmek amacıyla Emek, Demokrasi ve Özgürlük bileşenleri bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Sanat Sokağı’nda bir araya gelen yüzlerce kişi, “**Tehditlere boyun eğmeyeceğiz, barış umudumuzu yitirmeyeceğiz**” yazılı pankart eşliğinde yürüyüşe geçti. Sık sık “**Baskılar bizi yıldırılmaz**”, “**Gün gelecek, devran dönecek, AKP halka hesap verecek**” sloganları atan kitle, Seyit Rıza heykeli önüne kadar geldi.

Bileşenler adına açıklama yapan BDP Merkez İlçe Başkanı **Özgür Söylemez**, Türkiye genelinde siyasetçiler, profesörler ve akademisyenlerden sonra hukukçulara da topyekun soykırım operasyonu başlatıldığını ifade ederek, operasyonları Dersim katliamının devamı olarak nitelendirdi.

BURSA

23 Kasım günü Bursa Adliyesi önünde BDP Bursa İl Örgütü tarafından bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Açıklamaya birçok devrimci kurum, sendika, İHD, yöre dernekleri ve ilerici kurumlar destek verdi. Basın açıklamasını okuyan BDP İl Eş Başkanı **Hüseyin Armağan** “AKP’nin muhalifleri, demokratik talepleri dillendiren, bunun için mücadele eden güçleri tasfiyeyi amaçlayan bu operasyonları Kürt sorununun çözümsüzlüğünü, savaş ve şiddette ısrarı dayatmak anlamına gelmektedir. (...) Bunun adı faşizmdir” dedi. Kitle ise “**Baskılar bizi yıldırılmaz**”, “**Gün gelecek, devran dönecek, AKP halka hesap verecek**” vb. sloganlarını attı.

“Esas kurye Erdoğan’dır!”

İstanbul: Halkın Demokratik Kongresi (HDK); 22 Kasım günü, 16 ilde eş zamanlı olarak başlatılan, aralarında 70’i aşkın avukatın da bulunduğu 100’ün üzerinde kişinin gözaltına alınmasını protesto etmek için **24 Kasım**’da Cezayir Toplantı Salonu’nda bir basın toplantısı düzenledi.

Basın toplantısında ilk olarak BDP İstanbul milletvekili **Sebahat Tuncel**, zor bir süreçten geçildiğini vurgulayarak uygulamaların AKP faşizminin bir ürünü olduğunu söyledi. Avukatların “KCK yönetici komitesinde yer aldıkları” gerekçesinin doğru olmadığını altını çizen Tuncel, Kürt halkında giderek “Ankara’da siyaset yapılmaz” algısının oluştuğuna dikkat çekti.

Tuncel’in ardından konuşan **Ferhat Tunç**, Başbakan’ın Dersim konusundaki yaklaşımının samimi olmadığını vurgulayarak, AKP’nin Dersim halkı ile resmen dalga geçtiğini söyledi. Tunç’un ardından Prof. **Fadime Gök** tarafından HDK adına bir açıklama yapıldı.

Son olarak söz alan BDP Şırnak milletvekili **Hasip Kaplan**, İmralı görüşmelerinde esas kuryenin başbakan Erdoğan ve MİT müsteşarı Hakan Fidan olduğunu söyledi. Başbakan’ın özür dilemenin formatını bilmediğini ama bomba atmanın formatını çok iyi bildiğini vurgulayan Kaplan, Erdoğan’ın timsah gözyaşları döktüğünü belirtti. “Erdoğan havaya, suya yazmasın ve mağduriyetleri gidersin” diyen Kaplan Hakikatler Komisyonu’nun kurulması ve Dersim’e adının geri verilmesi gerektiğini söyledi.

İHD: “Avukatlar alınmışsa, adalet çökmüş demektir!”

Aynı gün İHD İstanbul Şubesi de bir basın toplantısı ile operasyonları kınadı. Şube başkanı **Abdülkâfi Boğa**, avukatların tutuklanması ile savunma hakkının tek taraflı lağvedildiğini söyleyerek, “Avukatları gözaltına alınmış bir ülkenin adalet mekanizması çökmüş demektir” dedi.

Özgür Gündem bir direniş geleneğidir!

Özgür Gündem gazetesinin Taksim’de bulunan merkezinin polis tarafından basılması ve iki yazarının gözaltına alınması yapılan bir basın toplantısı ile protesto edildi. 24 Kasım günü Çağaloğlu’nda bulunan Gazeteciler Cemiyetinde yaptığı bir basın toplantısı ile baskılara

Amaç, var olan ırkçı dalgaya Yade Sîti üzerinden yeni bir ekleme yapmaktır.

Birileri; 12 Kasım’da İzmit-Karamürsel seferini yapan “Kartepe” isimli deniz otobüsünü kaçırın ve ardından SAT komandoları tarafından bizzat devletin emriyle İNFAZ edilen HPG’li **Mensur Güzel**’in annesi **Yade Sîti**’yi anlamaya (!) çalışıyor.

Kim bu birileri?

Başbakan R. T. Erdoğan’ın medya patronları için düzenlediği toplantının ardından iyiden iyiye Kürt düşmanlığına soyunan ve devletin Kürt ulusal sorununa yönelik oluşturmaya çalıştığı “yeni konseptin” medya ayağında epey “alınları” döken Radikal Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni **Eyüp Can**...

Mensur Güzel’in 14 Kasım’daki olaylı cenazesinin ardından Yade Sîti’nin cenaze arabasının arkasından zafer işareti yapmasını takmış kafasına!

“Şiti Güzel’in sitemini, keşke’lerini sonuna kadar paylaşıyorum. Ama o son kare... Eller havada zafer işareti neyin nesi Şiti Ana?” diye soruyor 15 Kasım tarihli köşesinde. Almıyor Eyüp Can’ın aklı, bu durumu? Nasıl oluyor da, 4 yıldır görmediği evladının cenazesini gömen bir ana; PKK’yi suçlamıyor, “Oğlumu benden çaldınız, ölüme yolladınız?” diye yakalarına yapışmıyor da, hala zafer işareti yapabiliyor?

Nasıl oluyor da devletin deniz otobüsünü kaçırılmaya çalışılan “aşğılık, terörist bir Kürt”ün annesi olduğunun farkına varıp, boynunu büküyor/ba-

şını öne eğmiyor da; hala başı dik, elleriyle zafer işareti yapabiliyor?

Bunu bir türlü kabullenemiyor Eyüp Can!!!

Peki biz şimdi oturup Yade Sîti’yi mi anlatacağız ona? Bir gerilla anasının onurunu, Kürt halkının varlık mücadelesi için yaşamını feda etmenin geride kalanlara bıraktığı acı kadar direniş kültürü de yarattığını mı anlatacağız yoksa?

Hayır, anlatmayacağız! Anlatıldığında Eyüp Can, bunu anlayamaz mı? Anlayamaz değil elbette ama anlamaz! Anlar ama anlamaz! Bilir-duyar-görür ama anlamaz!

Uğur Kaymaz gibi yüzlerce çocuk katledildi, anlamadı.

Binlerce kadın, çocuk; asker, polis, korucu tecavüzüne uğradı; anlamadı.

Gerillalar kimyasal silahla katledildi, bedenlerine işkence edildi; anlamadı.

Analar, çefyelerini fırlattılar yere; anlamadı.

Şimdi Yade Sîti’nin zafer işareti yapmasını mı anlayacak?

“Basın konsepti” değişiyor!

Eyüp Can’ın bu köşe yazısını yazmaktaki amacı, Yade Sîti’yi anlamak değildir. Amaç, var olan ırkçı dalgaya Yade Sîti üzerinden yeni bir ekleme yapmaktır. Zafer işaretini hiçe düşürmek, Kürt kadınının direngenliğini yok saymak, küçültmek, aşğılamaktır. “Duy-

“KCK operasyonu” adı altında yürütülen operasyonlarla binlerce Kürt siyasetçi, yazar, akademisyen, aydının gözaltına alınmasını protesto etmek için **20 Kasım Pazar** günü İstanbul Kazlıçeşme meydanında “**İrademe dokunma**” şiarıyla bir miting gerçekleştirildi.

Abdi İpekçi Spor Salonu’nun önünde toplanan Halkların Demokratik Kongresi bileşenleri, birçok devrimci kurum ve demokratik kitle örgütü

İrademe dokunma!

Kazlıçeşme Meydanı’na doğru yürüyüşe geçti. Kazlıçeşme Meydanı’nda saygı duruşunun ardından İstanbul’da KCK operasyonlarında tutuklanan kişilerin

gulara” hitap ederek, bilinçleri bulanıklaştırmak ve Kürt ulusuna (ve de mücadele eden tüm devrimcilere, demokratlara...) “Fakat kazanamayan bir savaş bu” ya da “Ve keşke hiçbir zafer işaretinin oğlunu kaybetmiş bir ana yüreğine gerçek bir zafer tattıramayacağı bilseydi” gibi söylemler eşliğinde, faşist devlete karşı mücadele etmenin “anlamsız”/“mümkünü olmayan” bir yöntem olduğu mesajını vermektedir. İşte Eyüp Can devletten aldığı görev gereği vereceği mesajı olduğu için anlamaz!

Mesele yalnızca “anlamayan” bir Eyüp Can meselesi değil elbette. Mesele 2006 yılından bu yana “İyi şeyler olacak”la başlayan “Kürt Açılımı”nın, 2011 yılının tamamında geldiği çözümsüz nokta ve AKP’nin süreci eline yüzüne buluşturması sonrası egemenlerin “yeni bir konsept” belirleme çabalarıdır.

Operasyon, katliam ve tutuklamaların bizzat hükümet temsilcileri tarafından açıktan ve burjuva-feodal medya aracılığıyla duyurduğu son süreçte; medyaya da bu “yeni konseptte” önemli bir rol düşüyor. Özellikle Colemerg’de onlarca askerin yaşamını yitirdiği PKK baskınlarının ardından medya patronlarıyla yapılan toplantıda medyaya yeni rolü iyice belletildi.

Artık gerilla cenazelerini, asker cenazelerinin eskisi kadar sık yayımlanmaması, başta BDP ve DTK olmak üzere hiçbir devrimci, demokrat ve yurtsever örgütlü gücün eylemlerinin/etkinliklerinin hiçbir şekilde halka “moral” verecek şekillerde yayımlanmaması, psikolojik olarak yılmılık yaratacak tarzda haberler hazırlanması...

Son süreçte hem gazetelerde hem de televizyonlarda bu “yeni konsept”in izlerini görmek mümkün. Türkiye’nin en radikal (!) gazetesi olduğunu iddia eden Radikal’in bu “yeni konsept”te payı da “radikal” olmalı! Eyüp Can ne bizi ne de Yade Sîti’yi anlamadı ama biz onu anladık!

adları okundu. Her tutuklanan isim okunduğunda kitle “burada” diyerek tutuklanan kişilerin yerlerinin dolduracaklarını haykırdı.

Daha sonra saldırılara karşı başlatılan “**Ez Lıvrım**” (Buradayım) ve

“Biz de bu suçu işliyoruz, kendimizi ihbar ediyoruz” kampanyaları anlatılarak start verildi. Ardından kitleye seslenen Selahattin Demirtaş; “2011 yılının Türkiye’inde halkımız yok edilmeye çalışılıyor. AKP polisinin hazırladığı sahte belgelerle, hukuk hiçe sayılarak, arkadaşlarımız cezaevine atılıyor. AKP medyası da yalanlarla halkımızı kandırmaya çalışıyor. Topyekûn saldırıya karşı topyekûn direnişle karşılık vereceğiz” dedikten sonra başlatılan kampanyalara tüm halkı destek vermeye davet etti. Miting söylenen türküler ve çekilen halaylarla son buldu.

GİTMEK Mİ ZOR KALMAK MI?

Hiçbir deprem sadece binaları yıkmaz!

Devletin çürük mekanizmalarını çöktür, samimiyetsizliğini ortaya koyar ve yalancı imajını yerle bir eder. Ama aynı zamanda başta depremin olduğu bölgedeki insanlar olmak üzere, tüm toplumu yıkar. İnsan kişiliklerini alt üst eder/bozar. İnsanların yerleşik düzenini toz-duman eder. Her yerde terdirgin, yorgun ve kızgın gözler yerleşir insanın yüzüne.

Hiçbir deprem sadece binaları yıkmaz!

Moloz yığınları altında ölen çocukların, kadınların, erkeklerin, yaşlıların acısı kalanların yüreklerini yıkar. Evsiz, soğukla ve açlıkla boğuşurken insanların birbirine olan güvenini yerle bir eder; kendine ve halka yabancılaşan/güvensizleşen bir nesil yetiştirir. İkiyüzlüce gözyaşı döken medya maymunlarının, devlet erkânının birbiri ile yarıştığı ve insanların acıları üzerinden çirkin şovlara kalktığı dönemler yaratır.

Hiçbir deprem sadece binaları yıkmaz!

Halk arasında yardımlaşma, dayanışmanın örgütlendiği anlar yaratarak düşmanlığı yıkar. En fakirin ekmeğini bir kez de depremzedeler için ikiye böldüğü anlar yaratır ve vicdansızlığı yıkar. Soğukta üşüyen Kürt bir çocukla oyuncakını paylaşan Türk bir çocuk arasındaki ırkçılığı yıkar. Bir çadırın, bir kap sıcak çorbanın insanın içindeki buzdağlarını yıktığı dönemler yaratır.

Her deprem, önce halkı yıkar ama halka bir kez daha kendi yaralarını ancak kendinin saracağı göstererek, "güçlü devlet" imajını yıkar.

Wan'a kış gelir, üşür insanlık!

23 Ekim günü Wan'da 7.2 ve sonrasında da 5.6 şiddetinde yaşanan depremlerde; bine yakın insan yaşamını yitirdi, binlerce insan yaralandı ve yüz binlerce insan bu depremin olumsuz etkileri ile yaşamak zorunda kaldı. Depremin ardından diğer ülkelerin yardımlarını ilk başta "Kendi gücümüzü görelim" aymazlığı ile reddeden, sonra senelerdir toplanan ve milyarlar ifade edilebilecek deprem giderlerinin nerede olduğunu açıklayamayan, halkı "Ağustos'u bekleyin" diyerek ölüme terk eden, depremzedeleri çadırsız bırakıp çadır isteyenlere gaz bombaları ile saldıran, ısrarla çadır isteyenleri tutuklayan TC'nin halkın çaresiz bırakmaya çalıştığı ve bunu da her geçen gün derinleştirdiği açıktır.

AFAD tarafından yapılan açıklamaya göre Wan depremi için şimdye kadar 340 milyon TL değerinde yardım malzemesi ve 220 milyon TL tutarında para yardımı yapıldı. Ancak bunun 5 milyon 860 bin TL'si "Emniyet" Müdürlüğü'ne (Wan halkına sıkacak daha fazla gaz bombası alabilmesi için herhalde), 2 milyon TL'si Milli Eğitim Bakanlığı'na, 5 milyon 200 bin TL'si TEDAŞ'a, 1 milyon 700 bin TL'si Sağlık Bakanlığı'na ve 28 milyon 760 bin TL'si Wan Valiliği'ne yapıldı. Ne geri kalan paraya ne de bu paraların ne kadarı-

nın depremzedeler için kullanıldığına dair bilgi var!

Çadırsızlık, açlık, soğuk bir yandan depremzedelerin başına bela olmuşken; Wan'a şimdi de kar yağmaya başladı. Her ne kadar İçişleri Bakanı İdris Naim Şahin "saray gibi çadırlarda kalıyorsunuz" dese de var olan çadırlar "saray" olmadığı gibi şu an Wan halkının en büyük sorunu çadır yetersizliği... Bu durumda kar meselesi, halk için ölümkalım haline geliyor.

Son dönemlerde başta Wan Valisi olmak üzere hükümet ve temsilcileri Wan'da yaşanan depreme ilişkin "yavaş ve eksik" hareket ettiklerini kabul eden açıklamalar yaptı. Son olarak 5N 1K programında konuşan AKP Genel Başkan Yardımcısı Hüseyin Çelik de "Bir büyük deprem daha olsa afet bölgesine gönderilecek yeterli sayıda çadırımız yok" itirafında(!) bulundu. Tüm bunlar Wan halkı açısından kışın ne kadar zorlu geçeceğini gösteriyor.

Özellikle çevre illerdeki Kürt belediyeleri olmak üzere her yerden Wan halkı için başlatılan yardım kampanyalarının varlığı belli anlamlarda depremzedelerin yaşamlarını iyileştirse de bunlar yeterli değil. Devletin bilinçli olarak yardım etmemesi ve gelen yardımları engellemesi de bu durumun üzerine eklenince ortaya çıkan manzara pek iç açıcı değil ne yazık ki!

Şimdi de afet "tehciri" mi?

Wan halkı şimdi yollara düştü. Akın akın göç ediyor ve o çok sevdikleri, sokaklarında ömür tükettikleri Wan'ı terk etmek zorunda kalıyorlar. Başbakan Erdoğan'ın "Wan'ın afet bölgesi ilan edilmesi halinde aktarılacak paraların nereye gideceğini biliyoruz" söylemiyle bölgeye yapılacak yardımların önünün kesilmesi bu göçleri besliyor.

Wan halkına göçten başka bir seçenek bırakılmıyor! Ve halka bundan başka seçenek bırakmayanlar; şimdilerde "literatürde varsa" özrünü diledikleri '38 tehcirinin bir benzerini afet üzerinden gerçekleştirmeye çalışıyorlar. Zaman zaman isyanın adresi olan Wan'ı, sessiz ve kimsesiz bir kente çevirmeye çalışıyorlar.

Kalsa... Ev yığınlarının arasında, karla, soğukla, nice salgın hastalıkla boğuşacak. Eğer "şanslıysa" onlarca kişilik ailesinin başını sokabileceği küçük bir çadırın içinde yaşayacak. Eğer biraz daha "şanslıysa", çocukları; Bahar, İsmail ve Mikail Tolukan isimli çocuklar gibi çadırda ısınmak için yaktaıkları biçare sobanın neden olduğu yangında yanarak ölmeyecek. Deniz Olgun ve Öznur Örgün isimli çocuklar gibi soğuktan zatürreye yakalanıp ölmeyecek. Ama "şanslı" değilse, soğuk azılı bir düşman kesildiği bu zamanlarda ölümlerle koyun koyuna yaşayacak. Bir taraftan da ırkçılığının ve faşizminin gölgesini üstünden eksik etmeyen devlete karşı Kürt olmanın mücadelesini verecek.

Gitse... Her şeye sıfırdan başlayacak. Çocuklar, depremin yarattığı psikolojik tahribattan kaynaklı "yeni vatan" almada zorluk çekecek. Bir başkasının evinde, bir başkasının aşına ortak olacak (eminiz ki evini depremzedelere açan o güzel yürekli insanlar ellerinden geldiğince böyle hissettirmeyeceklerdir depremzedelere; depremzedeler açısından böyle olabilir). Wan denizi mi, Wan gölü mü tartışmaları yüreğine bir hançer gibi saplanacak. Komşu kadının kızına hazırladığı "çeyizi" gönül rahatlığıyla inceleyemeyecek, isyanını zılgıtları ile anlatamayacak belki...

10 Şubat 2010'da İstanbul'da boş bir market molotoflanmıştı. Ardından çevrede gezen polisler puşili olması sebebiyle dışarıda olan bir genci gözaltına aldı. Gözaltına alındığında Galatasaray Üniversitesi Endüstri Mühendisliği 3. sınıfı öğrencisi olan Cihan Kırmızıgül gizli tanığın verdiği ifade sayesinde yaklaşık 2 yıldır tutuklu durumda.

Davanın 6. duruşması 16 Kasım günü İstanbul 14. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görüldü. BDP İstanbul Milletvekili Sırrı Süreyya Önder'in ve Cihan Kırmızıgül'ün arkadaşlarının da katıl-

PUŞİ DAVASINDA 45 YIL İSTENDİ

dığı duruşmada savcı, Kırmızıgül'ün 15 yıldan 45 yıla kadar hapis cezasıyla cezalandırılmasını istedi. Duruşmada 3 polis memuru ve bir karakol müdürü tanık olarak dinlenirken, polislerin çoğu olayın üzerinden uzun bir zaman geçtiği için sanığı hatırlamadıklarını söyledi. Bir polis memuru ise "Sanık ve yanındaki kişi bizim polis olduğumuzu anlayınca kaç bunlar polis dedi" diyerek Kırmızıgül'ü teşhis ettiğini iddia etti. İfadesinde, "Molotof atan grup ile sanığı kovalamaya başladığımız anda

geçen 5-10 dakika arasında grupta göz temasımız hiç kopmadı" cümlesini kuran polis memuru, molotofu atanın Kırmızıgül olduğundan çok emin olduğunu kanıtlamaya çalıştı. Kırmızıgül'ün avukatı ise polis tutanaklarındaki çelişkilerin ortaya çıktığını söyleyerek "Mahkemenin bu duruma itibar etmeyeceğini düşünüyoruz" dedi. Kırmızıgül de polisin ifadelerini kabul etmediğini söyledi. Dava sonunda önceki savcının beraat kararı istemesine rağmen, yeni savcı Hikmet Usta Cihan

Kırmızıgül'ün örgüt üyeliği, mala zarar verme ve patlayıcı madde bulundurmaktan 15 ile 45 yıl arasında cezalandırılmasını istedi. Kırmızıgül'ün tutukluluğuna devam kararı verilirken dava 9 Aralık'a ertelendi.

Göğün yarısı

Erkek ve aile

Kadının aile için, ailenin de cinsiyetçi erkek egemen sömürücü sistem için ne kadar merkezde yer aldığına dair iki sayıdır belli söylemlerde bulunduk, kadının kurtuluşunun önündeki engellerden birinin de sistemi yeniden ve yeniden üretmede temel unsur olarak işlev gören aile olduğuna dikkat çektik.

Elbette bunun bir de diğer kısmı, klasik tabirle madalyonun bir de öteki yüzü var. Madalyonu çevirdiğimizde gördüğümüz yüz, baba-koca-erkek kardeş-erkek evlat olarak ailenin diğer bireylerini görüyoruz. Aile kadın için bir cendere, kutsal bir hapishane-tapınak iken erkek için de gerçekte çok farklı bir durum söz konusu değil. Klasik anlamda kadının köleliği erkeğin de gerçek insanlaşması ve özgürlüğünün önündeki en büyük engelse (ki öyledir), erkek için de aile, bu insanlaşmanın önündeki engellerden biri olarak yer alıyor. Ama önemli bir farkla. Bu aile içinde patron erkek iken kadın işçi konumunda olduğu için, bu köle düzeninden “pay alan” olarak terazinin ağır kefesinde yer alıyor ve bu durumdan “doğal olarak” rahatsız değil.

Öyle ya neden rahatsız olsun ki, akşam eve geldiğinde yemeği hazır, terlikleri rahatça giyebileceği şekilde çevrilmiş, çocuklar susturulmuş, sakın bir limandan “insanlaşmak” için (en azından kendi rızasıyla) vazgeçmesi için ileri düzeyde bir bilinç gerekir. Evdeki tüm düzen, (kadın tarafından düzenlense de) erkeğin rahat etmesi, yorgun argın eve geldiğinde dinlenebilmesi için organize edilmiş durumdadır.

Yaşadıkları dört duvar arasında öyle bir hakimiyet kurmuşlardır ki, kimse ses çıkartamaz, çıkartsa da “hak ettiği” yanıt derhal (tüm yorgunluğuna rağmen) verilir. O duvarlar arasında yaşayanların “namusları”, “şerefleri” onlardan sorulur. 50’li yaşlardaki erkeklerin hemen tümünden aynı nakarat duyulur: Ben bugüne kadar namusum ve şerefim için yaşadım!!! Halbuki o güne gelene kadar o “namus” kimbilir kaç kez evin dışında yaşadığı ilişkilerle, parayı harcadığı yerlerle delik deşik olmuştur da, kimsenin haberi yoktur. Ya da o kimsenin haberi olmadığını zannetmektedir. Oysa “toplumsal mutabakat”la, aileyi kurtarmak için kimse yüzüne bir şey dememektedir, yoksa herkes o namusun ne menem bir şey olduğunu elbette bilmektedir.

Ailenin sağladığı bu avantajlardan kurtulup, insanlığına yabancılaşmadan kurtulmak için **ileri** düzeyde bir bilinç gerekir dedik. Buradaki **ileri** kavramı çok önemli. Zira yamalı bohça misali bir bilinçle bu rahatlıktan, bu sakın limandan kurtulmak mümkün değildir. Çokça görmüştüzdür, görmekteyizdir ki birçok “ilerici” “aydın” iddiasındaki erkek, bu sıfatları kapının önündeki paspasa silip öyle girmektedir sakın limanına. Kapının diğer tarafında tüm kadın-erkek eşitliği lafları yerini “bütün gün ne yapıyorsun ki” haykırımlarına bırakır. Tıpkı “sıradan” tabir edilen erkekler gibi!

Haksızlık etmeyelim tabii. Evdeki kadının(ın) da bir şeyler öğrenmesini, arkadaşlarıyla tanışıp kaynaşmasını isterler. Ama öyle çok değil. **Ayarında!** Hani eve “ilerici” arkadaşları geldiğinde “saçma sapan konuşmasın”, dışarıda bir yere gittiklerinde yanına yakışsın (“firs lady” misali) tadında. Daha ileri giderse bu tat bozulur, kılıçlar çekilir, “sıradanlaşılır”, hatta çirkinleşilir.

Kadınların bir kısmı bu durumdan memnun hale getirilmişlerdir. Zira başka ailelerdeki **büyük çaph** şiddet olayları bu ailelerde çok fazla görülmez. Hatta “ilerici” eş bazen salatayı bile yapıp ev işlerine **yardımcı** olmaktadır. Daha ne istensindir ki?! Bir kısmı da eşini “paylaştığı” dostlarına kin duyar. O arkadaşlarına gayet “demokrat” olan eşinin, evde neden öyle olmadığını sorgularken oklarının ucunu yanlış yere çevirir, yanlış tarafla hesaplaşır.

Ama bu örneklerde en önemli nokta, meselenin sadece evdeki rahat-patronluk ortamını kaybetmemek değildir. Mesele ne yazık ki o kadar basit ve kaba değildir. Evdeki kadın(ı) örgütlendiğinde, **düzenle olan en önemli, en sağlam bağı** kaybedecektir. Bir ayda ailesini sürüklediği prangası (ki bu pranganın nimetlerinden tamamen kendisi faydalanmaktadır) diğer ayağıyla düzen karışıklığına devam ettirmeye çalışır. Buradan normal şartlarda bir süre sonra “tıkanma” beklenir ama öyle olmayabilir/olmuyor. Ömrünün sonuna kadar hem “ilerici” sıfatıyla yaşayıp hem de **aile reisi** yapan örnekleri herkes bilir. Bu “tıkanmama” durumunun en büyük nedeni de kurumsallaşmış bir kadın örgütlenmesinin olmayışıdır. Oysa böyle bir hareket sayesinde başta bir tıkanma yaşanacak ama bu, tamamen ilerici güçlerin lehine aşılacaktır.

Bu noktalara yaptığımız her hamle, gerçekte direkt düzene-sisteme yapılmış hamlelerdir. Dolayısıyla boş bırakmak mümkün değil.

Uslu çocuk olmazsam sevmez misin beni?

Yaşamımız boyunca başara-bildiğimiz, başaracağımıza ikna edildiğimiz, şartsız şurtsuz desteklendiğimiz tek edim aile kurmak oldu. Varlığıyla hayali bir kimlik kazanıp, (belki hayatımızda ilk kez söz söyleyebileceğimizi zannettiğimiz) “namuslu” bir aile kadını olma şerefine nail olunca içinde görünmez bir silüet olduğumuz, tüketildiğimiz gerçeğini görme noktası o kadar bulanıklaştırılmış ki, yalnız başına fark etmek, baş kaldırmak pek bir kolay değil. Ezeli ve ebedi en önemli görevi ve sorumluluğunun dişi kuş misali yuva yapmak olduğu hep öğretilmiştir kadına. Biçilen tek misyon sistemin en küçük birimini oluşturmak ve kendine benzeyen, görevini devredebileceği nesiller yetiştirmek olagelmıştır.

Aileyle devletin göbek bağı çok eskilerden bu yana birbirine bağlı olduğundan, yıkılmasına izin vermeyişini, gelenek-görenek kisvesi altında omuz vermesini ve dokunulmaz, eleştirilmez bir kan bağı altında vicdani bir sömürüye maruz kaldığımızı anlamak önemli. Bireysel bağımsızlığı kazanarak daha fazla sorgular hale gelmekten duyulan korku sonucu, kişiliğimizin hiçleştirildiği ve kendimiz olmayı unuttuğumuz aileye biat etmek şart koşuluyor.

Sistemin silikleştirdiği, her bakımdan sömürüye maruz kalan insanlardan oluşan, fakat sistem için önemini hep koruyan bu kurum “güç eşitsizliği” sonucu şiddetin en çok yaşandığı kurumlardan biridir. Kadına yönelik ev içi şiddetin sınırı

yokken, ensest mağduru birçok kız çocuğu aile kutsallığı içinde görmezden gelinmeye devam ediyor.

Töre cinayetleriyle aile meclisi tarafından öldürülüyorsa, eğitim ve kendini geliştirme hakkımız elimizden alınıp daha çok iş gücü olmaya kurban ediliyorsa, başlık parasıyla kendimizden yaşça büyük adamlarla zorla evlendiriliyorsa hayatı bize zehir eden aile kurumunu tekrar düşünmek zorundayız.

(...) Bizi büyüten, besleyen ailemize, karnında dokuz ay taşıyan annemize karşılık olarak vereceğimiz şey, bu alışverişte tam da bizden istenen, onların isteğinin dışında biri olmamak. Hani karşılıksız sevgi ilişkisi, her şeye rağmen bizi sevecek olan ebeveyn ilişkisi nerede kaldı. Bizi yalnızca onun çocuğu olduğumuz için sevecek olan, davranışlarımızı, tercihlerimizi vereceği sevginin ölçüsü konumuna indirgemeyen saf, temiz aile ilişkisi var mı ki?

Hiçbirimiz aile ilişkilerinde sorunlarını bu kadar mekanik ve kaba yaşamıyor olsa da özünü oluşturan bu olsa gerek. Yoksa niye çizilen hayatın, davranışın dışına çıktık diye parayı kesmekle tehdit edilelim, yerleşik hayatta kendi yağımızla kavrulmayı reddettiğimiz için evlatlıktan da reddedilelim.

Madem her şeyi benim mutluluğum için düşünüyorsunuz da, bu mutluluğun cam fanus içinde yaşamak istememek olabileceğini de düşünseniz. Yapmanıza izin verilmeyip yapamadığınız her edimin acısını, benim üzerimden kanıtlamaya

çalışmasanız. Bu toplumda en iyi babalar çocuklarına en iyi söz dinlettirendir. Saygınlık bu otoriteyle ölçülür.

Peki ya sen anne, senin gibi olmak zorunda mıyım? Sen kocanla mutlolumsun ki ben evlenince mutlu olayım? O zaman niye, beni de kendine benzetme çaban? Beni sevebilmen ve kabullenmen için uslu çocuk mu olmam gerekir? Oysa ben ne sana benzemek, ne uslu çocuk olmak istiyorum.

(Bir YDK’lı)

Güldünya şimdi medya kurbanı

Bitlis’te akrabası Servet Taş tarafından tecavüze uğrayan ve bunun sonucu hamile kalan Güldünya Tören, 2004 yılında kardeşleri tarafından göz göre göre ve devlet bilgisi ve koruması altında katledildi. Devlet onu bile bile ölüme gönderdi. Korumayarak töre cinayetine kurban gitmesine taraf oldu. Tüm ülkenin namusu böyle temizlendi.

Kadın cinayetlerine karşı sokağa çıkan kadınlar haricinde herkes Güldünya’yı unutmayı tercih etmişti, ta ki **teca-vüzcü** Servet Taş, geçtiğimiz günlerde İstanbul Sultanbeyli’de öldürülene kadar... Güldünya’yı yeniden “hatırlayan” medya ise bu olayı, “Güldünya’nın sevgilisi öldürüldü”, “Güldünya’nın çocuğunun babası çıktı” şeklinde olayı çarpıtan, kadına karşı nefreti sakınmayan bu üslu ile servis etti! Erkek egemen zorbalık Güldünya’yı mezarında da rahat bırakmadığı görüldüğü üzere...

Kendi hakkımı savunamazsam, başkalarının hakkını nasıl savunurum?

Ben 1 yıl öncesine kadar kadın sorununun farkında değildim. Bu sorunun farkına vardığımda gördüm ki babalarımız, abilerimiz ve eşlerimiz tarafından önümüze hep duvarlar örülmüş. Kendi irademizi hep başkaları belirliyor olmuş. Üniversite tercih döneminde ailem, özellikle babam kız olduğum için İstanbul dışında başka bir şehir yazmamı istemediler. Ama puanım İstanbul içinde bir okula yetmediği için beni özel bir üniversiteye gönderdiler.(...) Ben bu sorunlarla ve evde gördüğüm bu baskıyla mücadele ederken tanıştığım devrimci düşünce sayesinde bir birey olduğumun farkına vardım, zincirlerimi az da olsa kırdım ve kırmaya da devam ediyorum.

Biz kadın olarak sadece ailemizden şiddet görmüyoruz. Hayatımıza giren erkek tarafından duygusal şiddet de görüyoruz. Bu da bir şiddet türüdür aslında. Çünkü o insana güvenmişsinizdir ve duygularınız incinmiştir. Tam ailenizle mücadele ederken, onlara siyasi fikirlerinizi kabul ettirmeye çalışırken, bir de bunların üzerine yaşadığımız bu duygusal çöküntü yüzünden, emeklerinizin boşa gittiğini hissederseniz ve mücadele etmeyi, içinde bulunduğunuz kavgayı her şeyi bırakmak isterseniz, hatalar yaparsınız. Ama sonradan bunun ne kadar yanlış olduğunun farkına varırsınız.

Ben neden mücadeleyi bırakayım ki! Aksine mücadeleye daha sıkı sarılmak ve sorunla-

rın üstüne gitmektir önemli olan. Hiç bir sorunun sizi esir almasına izin vermemek ve gördüğünüz her türlü şiddet karşısında bir kadın olarak susmamak. Sonuçta bir kadın olarak kendi hakkımı savunamazsam, gördüğüm şiddet karşısında susarsam, başkalarının hakkını nasıl savunacağım. Eğer sahip olduğumuz iradeyi başkasının eline verirken asıl sorun burada başlar. Zaten kadınların geldiği bu noktanın ve sürekli yok sayılmasının asıl sebebi de irademizi hep başkalarının belirliyor olması değil mi? Biz buna izin vermemeliyiz. Ben YDK’lı yoldaşlarımla yürüdüğüm bu yolda yürümeye ve mücadelem devam edeceğim.

(İstanbul’dan bir YDK’lı)

ŞİDDETE YENİLMEMEYECİZ ŞİDDETI YENECEĞİZ

İSTANBUL

25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü İstanbul Yeni Demokrat Kadın'ın da gündemindeydi. Bir buçuk aylık bir süreci kapsayan ve kampanya şeklinde yürüttüğümüz çalışmalarda birçok kadına ulaşma fırsatı yakaladık. İstanbul'da iki yerde panel-söyleşi etkinliği ve Sarıgazi'de yaptığımız bir yürüyüşle çalışmalarımızı noktaladık. Ayrıca Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu'nun bir bileşeni olarak 25 Kasım akşamı yüzlerce kadınla birlikte "Asla yalnız yürümeyeceksin" sloganlarıyla Taksim'e yürüdük.

Esenyurt

Esenyurt'ta 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Mücadele Günü ile ilgili 20 Kasım'da Gölge Kültür Merkezi'nde bir etkinlik düzenledik.

Etkinliğimiz "Erkek kadına neden şiddet uygular?" konulu sinevizyon gösterimi ile başladı. Ardından açılış konuşmasını yapan arkadaşımız; şiddetin genelde fiziksel şiddet ile sınırlandığını, oysa şiddetin daha geniş ölçekte olup tüm hayatımızı etkilediğini anlatarak, tüm kadınlardan şiddet deneyimlerini paylaşmalarını istedi.

Kadına yönelik şiddetin ve kadın ci-

nayetlerinin daha çok eş, baba ve yakın akrabalar tarafından işlendiğini söyleyen bir kadın arkadaşımız, buna karşın sistemin ve devletin tüm kurumlarının bu şiddetin bir parçası ve ortağı olduğuna değindi.

Etkinliğe katılan bir kadın, eşi tarafından aldattığını anlattı. Bir başka kadın, severek evlendiğini ancak eşi tarafından 6. aydan itibaren "nedenli-nedensiz" şiddet görmeye başladığını ve 8 ay sonra da boşandığını anlattı.

Söz alan bir kadın, sokaktayken obje olarak görülmekten nefret ettiğini ve bu durumu sindiremediğini anlattı. 10 yıl önce eşinden boşandığını söyleyen kadın arkadaş; kadın gibi davranmanın-giyinmenin ne kadar zor olduğunu, ister istemez kabalaşmak, erkek gibi davranmak zorunda kaldığını anlattı. Ama yine de ayakta kalmaya ve çocuklarını nitelikli yetiştirmeye özen gösterdiğini söyledi.

Son olarak şiddete karşı nasıl mücadele etmemiz gerektiği üzerine konuşmaya başladık. Daha sık bir araya gelmenin, birbirimiz güç ve destek olmanın öneminden bahsettik. Kadınlardan bazıları bu çalışmada yer almak istediklerini söylediler. Etkinliğimiz Grup İsyan Ateşi ve Grup Gölgedekiler'in ezgileriyle son buldu.

Gazi

25 Kasım etkinlikleri kapsamında 19 Kasım Cumartesi akşamı Gazi Mahallesi'nde bir etkinlik düzenledi. Şiddet

kampanyamız kapsamında daha önce anket çalışmaları, ev ziyaretleri, ev toplantıları, kahvaltı gibi etkinliklerle çalışmalar yürüttüğümüz Gazi'de ilk olarak etkinlik için hazırladığımız davetiye ve mahallenin merkezi yerlerine astığımız ozalitlerle çağrı yaptık.

Özgür Demokratik Alevi Derneği'nde düzenlediğimiz etkinlikte önce kadın arkadaşlarımız hazırladıkları kısa tiyatroyu sergilediler.

Tiyatronun ardından sandalyelerimizi yan yana getirerek, etkinliğe katılan kadınlarla sohbet ettik. Şiddetin hayatımızın her alanında var olduğuna ve yaptığımız sohbetlerin, etkinliklerin bizlerin bilinçlenmesinde önemli bir yeri olduğuna değinen bir arkadaşımızın "Erkek neden şiddet uygular?" diye sorması üzerine bir tartışma konusu açıldı.

Kadınlardan kimi medyanın rolüne değindi kimi erkeğin böyle yetiştirildiğini kimi bunda suçun kadınlarda olduğunu söyledi. Özellikle kadının, "suçluluğu" üzerine epeyce tartıştık. Mahallede nasıl bir kadın çalışması yürütmek gerekir üzerine konuştuk. Sohbetin ardından etkinlik, Grup İsyan Ateşi'nin ezgileriyle sona erdi.

ARTVİN

Artvin merkezde Eğitim-Sen, ÖDP, Halkevi, DİSK ve YDG gibi çeşitli kurumların katılımıyla saat 12.30'da bir basın açıklaması yapıldı. Basın açıklamasında 25 Kasım'ın tarihçesine değinildi ve "AKP hükümeti bir yandan yasal düzenlemeler yapar görünürken bir taraftan kadının adına dahi tahammül edememektedir. Başbakan kadınlara 'üç çocuk doğurmayı' öğütleyerek ne kadar samimi-yetsiz olduğunu göstermektedir" denildi. Açıklama kadın cinayetlerinin devlet tarafın meşrulaştırıldığına, sistematik olarak arttığına ve kadınların yaşanan tüm olaylarda daha fazla ezildiğine dikkat çekti. (Artvin YDG)

BURSA

Bursa'da gerçekleştirilen bir yürüyüşle erkek egemen sistemin kadına yönelik şiddet, katliam ve sömürsü protesto edilerek kadınlar mücadeleye çağrıldı.

25 Kasım günü Bursa Kadın Platformu'nun örgütlediği yürüyüş, Kızılay önünde toplanılarak "Kadına Yönelik Şiddete Son" pankartının açılmasıyla başladı. Orhangazi Parkı'na yapılan yürüyüşün ardından okunan açıklamada 16 ilde "KCK" operasyonunu adı altında yapılan operasyonda kadın derneği kurucularından ve insan hakları savunucusu Av. Ayşe Batumlu'nun gözaltına alınması protesto edilerek tüm gözaltında ve tutuklu olan kadınlarla dayanışma içerisinde olduğu ifade edildi. Açıklamada "Bizler töre, namus adına öldürülen, berdelde satılanlarız. Çocuk yaşta ellerinde taş izi arananlar, büyüyemeden Ceylan gibi havan topları ile bedenleri parçalananlarız. Faili meçhullerde kaybedilen, yakınlarımızı arayan Cumartesi Anneleri; bize rağmen sürdürülen savaşlarda çocuklarımız ölmesin diye Barış Anneleriyiz. Kendi dilinde konuşması, ağıtlar yakması yasaklanan kadınlar" vurgusu yapılarak kadınlar örgütlü mücadeleye çağrıldı.

lik şiddete karşı yürüyüşe geçti. Erbane eşliğinde marşların söylendiği eylemde kadınlar "Jin jıyan azadı", "Jin jıyan serhildan", "Dilimiz özgürlüğümüzdür", "Kadın kırımına hayır" ve "Taciz ve tecavüze son" yazılı dövizleri taşıdı. Yürüyüş polislin engellemesi sonucu basın açıklamasının ardından sonlandırıldı. (Amed YDK)

Sarıgazi'de şiddete dur dedik

25 Kasım sürecinin sonunda Sarıgazi'de 26 Kasım akşamı saat 17.00'de bir yürüyüş düzenledik. "Şiddet: Yenilmeyeceğiz, Yeneceğiz" pankartı ile Demokrasi Caddesi boyunca yürüttüğümüz eylemde şiddete karşı duruşumuzu ve mücadeleye çağrımızı yineledik.

Yürüyüşün sonunda yaptığımız basın açıklamasında da kadına yönelik şiddetin ülkemiz emekçi kadınları için şiddet olgusunun devlet politikalarıyla nasıl iç içe geçtiğini ifade ederek örgütlü mücadelemizi yükselteceğimizi söyledik.

Eylemimizi, çalışmalarımız süresince kadın ve erkeklere sorduğumuz "Erkek kadına neden şiddet uygular?" sorusuna aldığımız yanıtlardan oluşturduğumuz sinevizyonun gösterimini yaparak sloganlarla eylemimize son verdik. (İstanbul YDK)

AMED

25 Kasım günü Dicle Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi önünde tiyatro gösterimi ve basın açıklaması yapıldı. Etkinliği, Yeni Demokrat Kadın, Emek Gençliği, Sosyalist Gençlik Derneği ve DÜÖ-DER düzenledi.

Basın açıklamasında son 10 ay içerisinde kadına yönelik şiddet tablosu çizilerek, bu günün tarihçesi ardından güncel olaylara değinildi. Erdoğan'ın devrimci, muhalif kadınlara yönelik saldırısı, medyanın kadına uyguladığı şiddet, yargı, eğitim kurumları ve birçok alan özgülünde devletin kadına uyguladığı şiddet ve KCK operasyonuna değinildi. Eylem esnasında sık sık "Jin jıyan azadı", "Yaşasın kadın dayanışması", "Yaşasın örgütlü mücadelemiz" sloganları atıldı.

Tiyatro ise tecavüze uğramış bir kadını ataerkil sistemin; polisi, yargıcı, avukatı, doktoruyla sorgulayışı ve yine kadının suçlu ilan edilmesi üzerine kuruldu. Özellikle dikkat çekilen nokta ise tecavüze uğrayan kadını sorgulayan ve suçlayan anlayışın taşıyıcılarının yine kadınların olması olarak kadınların

da taşıdığı eril zihniyete değinildi.

25 Kasım eylemlerini kadın, çalışmalarının başlatılması ve çevremizdeki kadın arkadaşları harekete geçirme şeklinde değerlendirdik. Bu etrafta ortak eylemselliklerin çalışmaları dışında özgün çalışmalarımızı da yaptık. Yaptığımız anket çalışması kadın arkadaşlara gitmemiz noktasında önemli bir araç oldu. Kadın arkadaşların olumlu yaklaşımları ve gösterdikleri samimiyet çalışmalarımız açısından bizi motive eden bir yerde dururken, kadınların konuşmaya, anlatmaya ne kadar ihtiyaçları olduğunu gördük. Bu çalışma ile birçok kadın arkadaşla ilişkilendik.

Diğer taraftan örülen ortak eylemsellikte ortaya çıkan aksaklıklar devrimci, muhalif yapıların dahi kadın sorununa olan uzaklığının bir göstergesi oldu. Kadın çalışmalarını yeterince önemsemeyen, kadın sorununu belli takvimsel süreçlere sıkıştırarak işleyen bir anlayışın ürünü olarak, 25 Kasım eylemlerine kadınların katılımı zayıf oldu.

JIN JIYAN SERHILDAN!

DÖKH'ün düzenlediği 25 Kasım eyleminde kadınlar, Dağkapı Meydanı'ndan kadına yöne-

Dersim'de 25 Kasım

25 Kasım çalışmalarına Dersim'de kurumlara toplantı olarak başladık. Yapılan toplantılarda kurumlara birlikte Dersim Kadın Platformu oluşturma kararı alındı. Ayrıca Ovacık'ta 17 yaşında genç bir kadının mektup bırakarak intihar etmesi üzerine 25 Kasım günü Ovacık'ta eylem kararı alındı. Ovacık ve Dersim merkezde platformun ortak el ilanını dağıttık ve ses aracı ile geniş bir çalışma örgütledik.

Ovacık'ta merkezden kadınların katılımı ile 25 Kasım günü "Emeğimize, bedenimize, kimliğimize sahip çıkıyoruz-Kadına yönelik her türlü şiddete karşı yürüyoruz" ortak pankartı ardında "Jm, jyan, azadi", "Yaşasın kadın dayanışması" vb. sloganlar eşliğinde yürüdük. Bir kadın arkadaşın basın metnini okumasıyla eylemimize son verdik.

26 Kasım günü 14.30'da yine ortak pankartımızla Seyit Rıza meydanında toplanarak geniş bir kadın katılımıyla birahanelerin önüne giderek slogan attık. "Ne vicdan ne yasa zoru zorla parçala", "Dersim'de birahane istemiyoruz", "Yaşasın kadının örgütlü mücadelesi" vb. sloganlar ile Yeraltı Çarşısı üzerine yürüdük. Mirabel kardeşlerin ve tüm devrim şehidi kadınlar için saygı durumunda bulunarak platform adına basın açıklaması okundu. Son olarak da "İçimizdeki yangın" isimli film gösterimi yapılarak çalışmamızı sonlandırdık.

(Dersim YDK)

Ankara'da 25 Kasım

Yüksel Caddesi'nden Sakarya'ya meşaleli bir yürüyüş ve ardından da bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Birçok parti kadın kollarının ve kadın örgütlerinin katıldığı yürüyüşte "Kadına Yönelik Şiddeti Durduracağız!/25 Kasım Kadın Platformu" pankartı açıldı. Anne kucağında çocuklardan yaşlı analara kadar yüzlerce kişinin katıldığı yürüyüş boyunca kadınlar sık sık "Jin jyan azadi", "Kadın yaşam özgürlük", "Hepimiz kadınız hepimiz Dilşat'ız", "Katil devlet hesap verecek" sloganları atıldı. YDK da yürüyüşe, "Kadın Katillerinden Hesap Soracağız!", "Devletin Görevlileri, Yargısı ve Kendisi: İşte NÇ'nin tecavüzcüleri", "Şiddete Karşı Suskun Değil Öfkeli Yalnız Değil Örgütlü-yüz" dövizleriyle katıldı.

Yürüyüş sonunda yapılan basın açıklamasında; Mirabel kardeşlerinin 25 Kasım 1960'da, faşist Trujillo diktatörlüğüne karşı mücadele ettikleri için öldürüldüğü, bugün de kadınların sokak ortasında, uçurum kenarında, saçından sürüklenerek, kurşuna dizilerek, en sevdikleri tarafından öldürüldükleri vurgulandı.

Bir kadının boşanma dilekçesi:

Şiddet üzerine belki onlarca belki yüzlerce hatta binlerce yazı yazılabilir/yazılmıştır ve de yazılmalıdır. Yazılmalıdır ki şiddetin ne menem bir şey olduğunu bir iyice kavrayalım. Yazılmalıdır ki yaşamımızı kapsayan şiddetin çeperini bir iyice görelim. Ama bazen bazı yazılar vardır ki şiddeti herkesten daha keskin anlatır. Ölümü iliklerinize kadar hissedersiniz!

Bizim için öyle olan yazılardan birini sizinle paylaşıyoruz. Aşağıdaki yazı, çok yakın zamanda düzenli olarak şiddet gördüğü eşinden boşanma kararı alan bir kadının -bir okurumuzun annesinin- boşanma dilekçesidir. Bazı bilgilerini saklı tutarak ve kısaltarak bu dilekçeyi yayımlıyoruz:

"1980'de eşim H.G. ile Elazığ'da düğünümüz oldu. Evlendiğimde 15 yaşındaydım. On günlük evli iken eşimden şiddet görmeye başladım. Eşimin birlikte yaşadığımız annesi, babası, kız kardeşi tarafından dövülüyor ve hakarete uğruyordum sürekli olarak.

Evliliğimizin 10. yılında G.'ye taşındık. Hemen her gece içiyor, beni ve çocuklarımı dövüyordu. Biz de sürekli olarak kaçmaya çalışıyorduk. Ancak araya eş, dost, akrabaların girmesi nedeniyle geri dönmek zorunda kalıyorduk. Kaçtığımız zamanlarda gidecek yerimiz, sığınacak kimsemiz olmadığı için günlerce komşuların çatılarında gizlendik, kömürlüklerde yattık, inşaatlarda sabbahladık.

Evliliğim süresince eşim, maaşını alkole yatırdığı için yemekhanelerde buluşukluk yaparak, okullarda hademe olarak çalışıp çocuklarım ve benim harçlığımızı kazanmaya çalışıyordum. Ancak aybaşı gelip maaş aldığımızda eşim elimden maaşımı da zorla alıyordu. Vermeseydim eğer, çok ağır dayak atıyordu. Çocuklarım da bu nedenle küçük yaşlardan itibaren çalışmaya başladılar. Ancak bu da yetmedi. Ne ben ne de çocuklarım eşimden sevgi göremiyorduk. Hep küfürlü konuşurdu. Annemi, babamı, çocuklarımı, beni dahil ettiği sokafta küfürler ağızdan eksik olmazdı.

Bahsi geçen şiddet olaylarından

ŞİDDET O KADAR UZAKTA DEĞİL!

çoğuna yaşadığımız mahallenin insanları tanıktır. Tarihleriyle birlikte anlatacağım bu olaylarda tanıklık yapacak komşularım da vardır.

13 Aralık 1994'te eşim eve alkollü geldi. Beni uykumdan kaldırıp saçlarımdan tuttu. Yumruklamaya başladı. Parmaklarındaki yüzükle suratımı parçaladı. Etraf kan gölüne döndü. Bana 'Seni Madımak Otelinde yananlar gibi yakacağım' diyerek kibritle üzerimdeki atleti tutuşturdu. Saçlarımı yakmaya başladı. Çocuklarım uyandı.

En büyüğü o zaman 12 yaşında olan çocuklarım korkudan ağlayamıyorlardı bile. Eşim para istiyordu. Elinde kurtulmak için paranın yerini söyledim. Kendisi parayı almaya gidince çocuklarım dış kapıyı açarak beni kaçırdılar. Kendimi sokağa attığımda komşumun evine sığındım ve orada bilincimi kaybettim.

3 Şubat 1995 tarihinde eve alkollü gelerek kızlarımı uykudan kaldırdı. Kısa bir

süre önce iş kazası geçiren eşim koltuk değnekleriyle yürüyordu o zaman. O koltuk değneklerini kızlarımı döverken, onların üzerinde parçaladı. Yetmedi küçük kızıma silah sıktı. Kızım kendisini yere atınca kurşun duvara değdi. Eski oturduğumuz evde kurşunun yarattığı derin oyuk hala duruyor.

2001 yılı 18 Şubat gecesi yine aşırı derecede alkollü olarak eşim eve geldi. Kapıyı kilitledi. Beni ve çocuklarımı toplayarak 'Yemin ettim sizi bu gece öldüreceğim' diyerek keser sapıyla beni dövmeye başladı. Beni döverken çocuklarım kapıyı açtılar. Bütün apartman uyanmıştı. Herkes kapılardan bize bakıyordu. Ben de kaçıp karşı komşumun evine sığınmak istedim. Ancak komşumun kapısı önünde beni yakalayıp kafama keser sapıyla darbeler indirdi. Kafam o esnada iki yerden kırılmış ve ortalık kan deryasına dönmüştü. Bilincimi kaybettim. Uyandığında polisler gelmişti. Beni ... Devlet Hastanesine götürdüler. Kafama 7 tane dikiş atıldılar. Şikâyetçi oldum, daha sonra

korkumdan şikâyetimi geri aldım. 2011 yılında 10 Haziran gecesi yine evde uyguladığı şiddetten dolayı ... Polis Karakolu'nda şikâyetçi olduk. Araya eş, dostun girmesi nedeniyle şikâyetimizi geri almak zorunda kaldık. 15 Ağustos'ta 'Evimden çık git' diyerek beni kovdu. Gitmek istemeyince dövmeye başladı. Araya çocuklarım girerek beni dışarı kaçırdılar. O sırada evde kalan küçük kızıma bardak fırlatıyor. Kızımın ayağı yaralıyor. Eşim durmayarak, bu sefer de kızımı boğmaya çalışıyor. Büyük kızım ve o gece bizde bulunan kardeşimin büyük kızı araya girerek küçük kızımı elinden alıyorlar. Ben çaresizce kapının önünde beklerken beni gördü ve kovalamaya başladı. Ben de kaçtım. Kaçarken bana tüm mahallenin gözü önünde ağza alınmayacak küfürler ediyordu.

Fazla koşamadım. Ayağım burkuldu ve düştim. Düşme sonucu sonradan gittiğim doktordan öğrendiğim kadarıyla ayağım dört yerden çatlamış ve incik varmış. Bu olaydan sonra bir süre aynı mahallede oturan kardeşimin yanında kaldım. Bu da eşim için sorun oldu. Mahallede bulunmamı da istemiyordu. Çocuklarım evde babasıyla birlikte kalıyordu. Onları da sokağa attı. Ben de kardeşimin yanından da ayrılmak zorunda kaldım.

Ben 15 yıldır şeker hastasıyım. Kollarımda sinir sıkışması, boyunumda düzleşme, bel fitiği, astım, şekerle bağlı olan nöropati gibi hastalıklarım var. Birkaç defa bu rahatsızlıklarımdan dolayı ameliyat olmak zorunda kaldım. Ayrıca yıllardır eşimden gördüğüm şiddet, sevgisizlik ve ekonomik zorlanmadan dolayı psikolojim de bozulmuş durumda. Elazığ Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesinde bir süre tedavi gördüm. Halen panik-atak ve depresyon ilaçları kullanıyorum.

Ben şu anda çocuklarımla birlikte ayrı bir ev tuttum. Hiçbir gelirim olmadan çocuklarımla desteğiyle yaşamaya çalışıyorum. Geri dönmek istemiyorum çünkü başta can güvenliğim olmak üzere hiçbir güvencem yok. Boşanmaktan başka çarem de yok. Bu nedenle İstanbul Barosu avukatlarından olan A.H.B.'yi boşanma davamda yetkili kıldım. Eşimden nafaka, maddi-manevi tazminat ve katkı payı talebim vardır.

17.11.2011

Ç.G."

Heval Şerzan değil, Kürt düşmanı sisteminiz suçludur!

Heval Şerzan, 2010 yılının Mayıs ayında Muğla'da Kürt öğrencilere yönelik gerçekleştirilen faşist saldırı sırasında polis memuru **Gültekin Şahin**'in silahından çıkan kurşunlarla hayatını kaybetmişti.

Şerzan'ın ailesinin avukatları, Muğla 2. İdare Mahkemesi'nde İçişleri Bakanlığı aleyhine dava açmışlardı. Bakanlık adına hukuk müşaviri Ahmet Hamdi Nayır, 23 Eylül 2011'de verdiği yanıtta, ölümünden tek sorumlu olarak Kurt'un kendisini gösterdi!

“Kargaşa içinde bulunmasaydı ölmezdi...”

İçişleri Bakanlığı'nın mahkemeye gönderdiği yanıtta, Kurt'un ölümüne neden olan kurşunları, polis memuru Şahin'in ortalığı sakinleştirmek için havaya sıktığını ileri sürülerek şöyle dendi:

“Kolluk kuvvetleri Muğla Üniversitesi'nde çıkan olaylar sebebiyle ortalığı yatıştırmak için polis Gültekin Şahin'in, amirinden izin almak suretiyle havaya birkaç el ateş ettiği ancak davacıların yakınına, yapılan ateş sonucu vefat ettiği anlaşılmaktadır. Polis'in görevlerini yaparken direnişle karşılaşması durumunda bu direnişi kırmak amacıyla ve kıracak ölçüde zor kullanma, silah kullanma yetkisi her zaman vardır.” Dava konusu olay da bu kapsamda olup polisin silah kullanma yetkisi dahilinde olmuştur. Olayların bu noktaya gelmesinde kusur tamamen Şerzan Kurt'a aittir. **Hukuka aykırı davranmanın hiçbir mazereti olamaz.** Kendisinin o saatte o kargaşa içinde bulunmuş olması bu sonucu doğurmuştur.”

Alışılmışın ötesinde bir özgürlük anlayışı. Ashında olmayan fakat yutturulmaya çalışılan kağıt tomarlarının üzerinde yaratılmaya çalışılan bir özgürlük bu. Heval Şerzan bu yıkım talan politikasının bir sonucu olarak katledilmiştir. Heval Şerzan bu anlamıyla yalnız değildir, Aydın, Uğur, Ceylan, Solin, Muhammed farklı biçimlerde ama hep aynı insan dışı anlayışla yüzle-

mişlerdir. Şunu anlamak zorundayız. Dediklerine kulak vermeliyiz.

Heval Şerzan o gün kendi kimliğine saldıran faşistlere onurlu bir biçimde ve tüm fedakarlığıyla karşılık vermeseydi ölmeyecekti. Solin bebek ailesiyle bombardımandan kurtulmak için yer değiştirirlerken katledildiler. Onlar o gün o kargaşada içinde olmasalardı ölmeyeceklerdi. Heval Aydın o akşam sokakta yürümeseydi ölmeyecekti. Devletin Kürtlere, Türkiye halkına bakışının örnekleridir bunlar.

Yani evet aslında **“Hukuka aykırı davranmanın hiçbir mazereti olamaz.”** Oysa ki kanun koyucuların esareti, eşitsizliği, katliamı, sömürüyü, şovenizmi ölçü olarak oluşturdukları bu hukukun insan vicdanında ve mantığında hiçbir yeri olamaz.

Buradan hareketle hak taleplerinin dillendirildiği ve bunun için pratik çaba içine girilen tüm alanlarda faşist TC devletinin barikatlarıyla karşılaşılacaktır. Heval Şerzan'ın polis kurşunuyla öldürülmesi olayından sonra bakanlık adına açıklama yapan Ahmet Hamdi Nayır *“kolluk kuvvetlerinin görevlerini yerine getirdiklerini ve direnişle karşılaşılması durumunda direnişi kıracak ölçüde zor kullanma, silah kullanma yetkilerinin olduğunu”* belirtti.

Kolluk kuvvetleri o gün görevlerini yerine getirememişti. Şerzan'ı kurşunlarıyla katletmişlerdir. Fakat direnişi kıramamışlardır. Yani aslında kolluk kuvvetleri sorumluluklarını yerine getiremedi. Heval Şerzan halk gençliğinin şehidi olarak mücadelemizde yaşama devam ediyor.

EDİ BESE!

Çanakkale'de 24 Kasım günü saat 16.00'da Halkların Demokratik Kongresi bileşenleri, Eğitim-Sen, Halkevleri, Öğrenci Kolektifleri, TKP, ÖDP, Ekim Gençliği ve YDG olarak bir araya gelerek Golf Çay Bahçesi'nden başlayarak AKP il binasına bir yürüyüş gerçekleştirdik. Fakat yürüyüşümüz polis tarafından engellenmeye çalışıp pankartımız açtırılmamıştır. Yürüyüş başlatılarak yapılan engelleme ajitasyon ile kitle tarafından teşhir edilerek AKP'ye kadar sloganlar eşliğinde yürünmüştür. AKP binası önünde bir basın açıklaması gerçekleştirilerek dünyada terör gerekçesiyle tutuklu bulunan insan sayısı toplam 35.117 iken Türkiye'de aynı gerekçeyle tutuklu olan insan sayısı 12.8972 olduğuna dikkat çekilerek AKP'nin kendisine muhalefet edilmesine tahammül edemediği, sessiz bir toplum istediği dile getirildi. Puşu takanlardan parasız eğitim isteyenlere, anadilde eğitim isteyenlerden çevre ve yaşam hakkı mücadelesi yürütenlere kadar binlerce insana gözaltı faşizmi ile gözdağı vermekte olduğu ifade edildi. (Çanakkale YDG)

Dicle üniversitesi öğrencilerinden su isyanı!

Amed: Paralı eğitim, sömürü, geleceksizleştirme ile binbir türlü baskı, engelle karşı karşıya kalan üniversite öğrencilerine yönelik anti-demokratik politikalar tüm hızıyla devam ediyor. Devletin, YÖK'ün ticari birer araç haline getirdiği öğrenciler, bu sorunlar deryasında çirpınıp durmakta.

Bu sorunlardan bir yenisi de KYK'ya ait Ziya Gökalp Öğrenci Yurdu'nun kadın öğrencilere ait olan binada yaşandı. İnsanca yaşama koşullarının hiçe sayıldığı ve bulaşıcı hastalığa ya-

hiçbir şey yetmezmiş gibi bir de “su kesintisi” eklendi.

Günlerdir su verilmediği ve hiçbir ihtiyaç karşılanmadığı için kadın öğrencilerin öncülüğünde eylem yapıldı. Yurt bahçesinde bir araya gelen yüzlerce mağdur öğrenci, taşıma su ile sorunu çözmeye çalıştıklarını belirterek, derhal kesin, kalıcı bir çözüm istediklerini belirttiler. Duruma tepki gösteren öğrenciler yönetim tarafından tehdit edilip, susturulmaya çalışıldı. Fakat öğrenciler bu tehditler karşısında yılmayıp, insanca yaşam koşulları sağlanana dek direnişle-

rini sürdüreceklerini belirttiler.

Öğrenciler yurt bahçesinde eylem yaparken; eylemi takip etmek için bahçeye girmek isteyen gazetecilerin yurda girişi engellendi. Gazetecilerin içeri alınmadığını gören öğrenciler ile özel güvenlik arasında gerginlik yaşandı. Gerginlik sonrası haberciler bahçeye alındı.

Öğrenciler **“Yönetim istifa”**, **“Yaşasın öğrenci dayanışması”** sloganlarıyla birlikte çıkışa doğru yürüdükten sonra basın açıklaması yaparak; bu tür sorunlara karşı direneceklerini belirttiler.

Denizli'de soruşturma terörü

Denizli'de gün geçmiyor ki öğrenci gençliğe yönelik baskılar artmasın!

Pamukkale Üniversitesi'nde geçen dönemin sonlarına doğru gelen yeni rektörle birlikte, okulumuz yeni bir baskı ortamının içine girmiştir. Yeni yönetimle okul içinde polis-ÖGB işbirliği açık hale getirilmiş, hatta TMSH polislerinin sıkça dolaştığı görülmüştür. Zaten ilerici öğrenciler okul dışında sivil polisler tarafından sürekli takibe alınmış durumdadır.

Ekim ayında okulumuz girişi otobüs duraklarında kadına yönelik şiddete karşı imza toplayan SGD'li arkadaşlarımız tartaklanmış, ÖGB terörüne maruz kalmıştır. SGD'li arkadaşlarımız bizi “korumakla” görevli olduklarını iddia eden polisten yardım istemiş ancak polis, ÖGB'ye “yardımcı” olmayı tercih etmiştir. SGD'li arkadaşların yardımına okuldaki devrimci, ilerici ve yurtsever öğrenciler koşmuştur.

Okulumuzda artan baskılar defalarca kez açılan soruşturma rüzgârıyla devam etmiştir. Öğrenci gençlik yığınlaşma, korkuya itilmek istenmiştir. Bu dönemde açılan soruşturma rüzgârından YDG okurları da etkilenmiştir. Ağustos ayında açılan ilk soruşturmada 3 YDG okuru hakkında soruşturma açılmıştı. Bu dönemde de 250'ye yakın öğrenci hakkında soruşturma açılmış ve bu rüzgardan da bir YDG okurumuz 3 ayda 3 ayrı konudan soruşturma olarak etkilenmiştir. Bu baskılar karşısında mücadelemizi sürdürmeye devam edeceğiz!

(Denizli YDG)

Tarım Bakanlığı sınavında da fiyasko

Gıda Tarım ve Hayvancılık Bakanlığı Tarım ve Kırsal Kalkınmayı Destekleme Kurumu (TKDK) tarafından Ankara'da yapılan Uzman ve Destek Personel Alımı Seçme Sınavı fiyaskoyla sonuçlandı. Şehir dışından Ankara Üniversitesi Hacettepe Kampüsüne binbir güçle gelen binlerce öğrenci sınava girmeden evlerine geri döndüler. Ulaşım masraflarından tutun da konaklama masraflarına kadar birçok harcama yaparak evlerinden sınav için gelen binlerce öğrenci ÖSYM şifre skandalına benzer bir işgüzarlıkla karşılaştı. 10.00'da başlaması gereken sınav önce yarım saat, sonra bir saat geciktirildi. Ardından yapılan duyurularla öğrencilerin sınav yerleri değiştirildi. İş bununla da bitmedi ciddiyetsizliğini örtbas etmek için teknik sorunlardan kaynaklı sınavın iptal edildiği ve tekrar sınavı için yeniden ücret talep edilmeyeceği duyuruldu.

Cari açıkta rekor + güçlü bütçe = emekçilerin sürekli kriz yaşamaması

Küresel ekonomik kriz artık günlük yaşamımızın öyle bir parçası oldu ki, sokak başlarında tartışılan konuların içerisinde kendisine yer buldu. AB ülkeleri borç kriziyle uğraşırken, kriz "çevre" ülkelerden "merkez" ülkelere sırayet ederken, Türk egemenleri ekonominin iyi olduğunu vurgulayıp duruyorlar sürekli. Öyle ki Erdoğan ve tayfası neredeyse emperyalist ülkelere kriz dersi verecek. Burada gariplik yok mu? Sürekli ekonomik yapısı kırılğan olan, tarihsel her dönemde ekonomisi krizden kurtulmayan, hastalıklı bir ekonomik yapıya sahip olan Türkiye'nin AKP dönemiyle birlikte "yükselişini" nasıl yorumlamak lazım?

Türkiye'yi bunca yıl beceriksiz, işinin ehli olmayan insanlar mı yönetti yoksa bu durumda hepimizi işkillendiren bir yan mı var? Erdoğan'ın söylediğine bakarsak Türkiye'yi bunca yıl beceriksiz kişiler yönetmiş. Tabii yerseniz! Ancak işin aslı hiç de öyle değil. Türkiye her ne kadar küresel krizde görece başarılı bir pozisyonda oluyor olsa da ciddi tehlikeleri bünyesinde barındırmaya devam ediyor. Rüzgarın tersine dönmesiyle en fazla etkilenen ülkelerin başında Türkiye geliyor.

Ekonomide Türkiye'nin "rekorları"

Sürekli olarak ekonominin yolunda gittiğine dair söylemlerin bol olduğu ülkemizde cari açıkta ise dünya birincisiyiz. Eylül ayı cari açığı, döviz kurlarındaki yükseliş eğilimine rağmen azalmadığı gibi aksine 6.8 milyar dolara yaklaştı. Bir önceki yılın Eylül'ünde cari açık 3.7 milyar dolardı. Cari açık Eylül ayları kıyaslandığında neredeyse iki katı kadar yükselmiş durumda. Bu konuda tarihsel aralığı geniş tuttuğumuzda mesela 2010 Ocak-Eylül'üyle 2011'in Ocak-Eylül'ünü kıyasladığımızda yüzde yüzün üzerinde bir artış gerçekleşmiş durumda. Yani geçen sene 9 aylık cari açık 30.2 milyar dolarken, bu yılın ilk dokuz ayındaki açık 60.6 milyar dolardır.

9 aylık cari açığı yıllığa tamamlarsak

karşımıza yaklaşık 78 milyar dolar gibi bir rakam çıkıyor ki bunun dünya rekoru olduğunu söyleyebiliriz. Türkiye'den daha fazla cari açık veren ülke sadece ABD. ABD emperyalist bir ülke olarak verdiği 467 milyar dolarlık cari açığın 14 trilyon dolarlık "milli" gelirine oranı yüzde 3. Aynı oran ülkemiz açısından yüzde 10.5 olarak görülüyor. Bu yönüyle Türkiye dünya birincisi. Son dönem kriz yelleri esen ve teknokrat bir hükümet kurulan İtalya'nın cari açığı Türkiye'ye yakın olmakla birlikte 2.1 trilyon dolarlık milli gelirine oranladığımızda yüzde 3.5'lik bir oran karşımıza çıkıyor. Fransa'nın da cari açığı 74 milyar dolar ama milli gelirin yüzde 3'ünün altında kalıyor oran. Kitle emleliliğin en yüksek olduğu Yunanistan'da bile bu oran Türkiye'nin yaklaşık 2 puan altında.

Bununla birlikte her ne kadar TİM ve Ekonomi Bakanı Zafer Çağlayan gözümüzün içine baka baka ihracatın iyi yolda olduğunu söylese de ihracatın ithalatı karşılama oranı ülke tarihinin en düşük düzeyine yüzde 51'lere kadar geriledi. Yani ülkemiz bilindik dışa bağımlı yarı-sömürgeleşimin çiziyor.

Cari açık milli gelir oranı Türkiye'den daha iyi olan Yunanistan, İtalya, ABD krizle boğuşurken Türkiye nasıl rahat olabiliyor? Erdoğan pişkin bir şekilde krizin teğet geçeceğinden nasıl bahsedebiliyor? Bütün bunların altında yatan nedenler ne?

Krizden "korunmanın" sihirli formülü: Sıcak para ve denk bütçe

Her ne kadar cari açık/milli gelir oranı yüzde 10.5'lere kadar çıksa da ve bu dünyada bir rekoru ifade etse de bir ülkenin krize girmesi için tek başına yeterli olmuyor. Bu anlamda Erdoğan'ın teğet mevzusu bir yönüyle geçerli. Tabii ki zenginler için, yoksa küresel kriz, ülkemiz emekçilerini teğet geçmediği gibi aksine tam kalbinden vurmuştur. Her neyse biz ülkemizin kriz içerisinde neden savrulmadığı üzerine devam edelim. Türkiye direkt küresel krizin yaşandığı

ülke olmuyor çünkü cari açık ne kadar yüksek olsa da finanse edilebiliyor. Kulağa hoş gelen bu söylem aslında ilerisi açısından ciddi tehlikeler barındırarak sadece yaşanılacak yıkımı ertelıyor ancak ertelenen her yıkım gibi ileride gerçekleşebilecek bir yıkım şimdi gerçekleşecekten çok daha fazla etkili olacaktır.

AKP hükümetinin 2012-2014 dönemini kapsayan **Orta Vadeli Programı'nda (OVP)** ortalama yüzde 5 büyüme ve yüzde 8'lerden aşağı olmayan cari açığı göze almış durumda. AKP'nin hedefi şimdiye kadar yaptığı gibi düşük bütçe açığı, düşük kamu borcu ve böylelikle ülkeye girecek sıcak paraya yüksek faizle birlikte korunaklı bir liman sağlıyor. Türkiye'ye sıcak para gelmemesi durumunda ülkenin krizden çıkması da çok zor olacak. Sıcak paraya bu bağımlılık onlara yani emperyalist yatırımcılara güvenli bir ortam yaratmasıyla mümkün.

Bu anlamda emperyalistlerin bir ülkeyi ekonomik açıdan güvenli olarak sınıflandırırken (güvenliden kasıt sömürü olanaklarının geniş olması) neleri göz önüne aldığını bakalım. Emperyalizmin geldiği aşamada kamu maliyesinin durumu çok önemli bir noktaya gelmiş bulunuyor. Bütçe açığı düşük (yüzde 1-2 oldukça makbul), kamunun borç stoku ise milli gelirin yüzde 50'sini geçmemiş ülkeler yani "mali disiplini" yüksek ülkeler risksiz ülkeler. Hele bu ülkeler yüksek faiz de veriyorlarsa sıcak paranın yatırım yapması açısından bir cennet oluşuyor. İtalya ve Yunanistan'ın krizde olmasının nedeni cari açığın düşük olması değil bütçe açığı ile kamu borcunun yüksek olması. Onun için emperyalistlerin temel reçetesi kemer sıkma üzerine kurulu oluyor. AKP hükümeti ise, OVP'deki hedeflere ulaşmak için bütçe açığını yüzde 1'lere, kamu borcunu da yüzde 35'lere düşürerek bu hedefe ulaşabileceğini öngörüyor.

Egemenlerin "güçlü bütçesi" halkın yararına mıdır?

Burjuva basını okuduğumuzda, güçlü bütçenin ekonomik krize karşı önlem olduğunu okuruz ama hemen hiçbirisinde bu bütçenin yükünü kimlerin sırtında olduğunu okuya-

mayız? Burjuva sınıfının medyasında gerçekleri göremememiz tamamen eşyanın doğası gereğidir ancak bu yük çok büyük oranda emekçilerin sırtındadır. Bedelini emekçilerin ödediği "güçlü bütçenin" tüm meyvelerini ise egemenler yiyor.

Peki bu "güçlü bütçe" nasıl yaratıldı? 2001 krizinde bütçe açığı yüzde 13 ve kamu borcu yüzde 80'ler düzeyindeyken birisinde yüzde 1 ötekinde yüzde 40'lara nasıl gelindi? Burada temel üç nokta öne çıkıyor.

Birinci olarak ÖTV, KDV biçimindeki dolaylı vergilerin payı yüzde 70'lere çıkararak bu alanda da dünya "rekorlarını" kırarak. Halkın sırtındaki dolaylı vergiler bahsedilen bütçeyi yarattı. Bunun haricinde doğrudan alınan vergilerin de ağırlıklı bir kesimi emekçilerden yapılan kesintilerden oluşmaktadır.

İkinci olarak, 10 yılda toplamı 50 milyar doları bulan özelleştirmeler ile ülke tarihindeki en yoğun özelleştirmeler yapılırken, bunlara ek olarak 50 milyar TL'lik İşsizlik Fonu da egemenlerin hizmetinde kullanıldı. Özelleştirmeler bunlara özellikle İstanbul'un rantı yüksek arsalarına, kentsel dönüşüm adı altında gasp edilen emekçi mahallelerine, kamu binalarına, hastane ve okul binalarına kadar ulaşarak bütçenin bugünkü hali ortaya çıktı.

Üçüncü olarak kamunun sanayi ve enerji olmak üzere yatırımların ortadan kaldırılması, kamu çalışanların azaltılması, tarımın tasfiyesi, eğitimin özelleştirilmesi vb'lerini de eklediğimizde "güçlü bütçe"nin saç ayakları tamamlanmış oluyor.

Bütün bunların gerçekleştirilmesi de örgütsüz toplumu şart koşuyor. "İleri demokrasi" naralarıyla her türlü örgütlülüğe saldırılmasının ekonomik nedenleri de böylelikle anlaşılabilir oluyor. Özetle ekonomik krizden etkilenmeyenler ülkenin egemenleridir. Ezilenler ise ülkenin kuruluşundan beri her daim kriz içerisinde yaşıyorlar.

Cari açık milli gelir oranı Türkiye'den daha iyi olan Yunanistan, İtalya, ABD krizle boğuşurken Türkiye nasıl rahat olabiliyor? Erdoğan pişkin bir şekilde krizin teğet geçeceğinden nasıl bahsedebiliyor? Bütün bunların altında yatan nedenler ne?

ATİK Heyeti kardeş Wan halkını ziyaret etti!

Yaklaşık bir aydır yürüttüğü **Van'a Kardeş Elini Uzat** kampanyasını sonuçlandıran Avrupa Türkiyeli İşçiler Konfederasyonu'na (ATİK) bağlı bir heyet olarak, hem kampanya sonucunda elde edilen yardımı teslim etmek hem de dayanışma duygularını iletmek için deprem ve soğukla boğuşan Wan'ı ziyaret ettik.

Şehre adım atar atmaz, haber bültenlerinin yönlendirmesiyle olsa gerek hayatın nemanem bir normalleşmeye kavuştuğunu görmek için etrafa bakınmak kaçınılmazdı. Oysa yanıldığımızı görmek için çok beklemeye gerek kalmayacaktı. Kürtlere ancak tetiğe basmak için elini uzatan devletin, depremi politik ve elbette ekonomik fırsata çevirmek için gecikmediğini ilk görüşmelerden birini yaptığımız BDP Wan milletvekili Özdal Üçer'in "*Deprem kırk köyümüzü yıktı; devletse dört bin köyümüzü yakmıştı zaten*" sözlerinden anlamak güç değildi.

Kendilerini depremzededen önce **devletzede** olarak tanımlayan depremzedelere yardım için gönüllü olarak yardıma gelmiş genç bir arkadaşı, Wan nüfusunun üçte ikisinin deprem sonrası kenti terk etmelerine, devletin gösterdiği kayıtsız memnuniyeti, **İkinci İskân Politikası** olarak ifade ediyordu. Başka birçok kişiyle birlikte Üçer'in de doğruladığı gibi, Wan'ın deprem öncesi resmi olmayan altı yüz bin civarındaki nüfusundan üç yüz elli bini başka kentlere göç etmişti. Koşulları elverenler başka kentlerde ev kiralamış, yakınlarının konutlarına yerleşmiş, diğerleri kentte kalmıştı.

Yetmiş bin çadırın kente ulaştığını iddia eden devlet yetkililerine haklı olarak soruyordu Üçer, "*O halde insanlar neden hâlâ gelip çadır talebinde bulunuyorlar. Devlet bunu bile karşılamıyorsa neden var ki!*" Başbakan yardımcısı Hüseyin Çelik'in bir televizyon programında BDP'li bir milletvekilinin Başbakana küfredip saldırmaya çalıştığını söylemesine de değinen Üçer, "*Başbakana depremin etkisinin kendisine anlatılardan öte boyutlarda olduğunu anlatmaya çalıştığımızda, üstüme yürüdü, korumalarını bana yönlendirdi*" açıklamasında bulundu.

Binası depremde zarar görüp kullanılmayacak hale gelen Belediye, neredeyse sadece deprem sonrasının acil ihtiyaçlarıyla sınırlamak zorunda kaldığı hizmetlerini Park ve Bahçeler ile Evlendirme Müdürlüğü'nün hasarlı ama tek katlı olmakla güven veren binasında vermeye başlamış. Üçer'le bu binanın bahçesinden yaptığımız görüşmeden hemen sonra aynı yerde bir depremzede bize dönerek, "*Ya! Ben bu devletin vatandaşı olmak istemiyorum. Devlet niye var!*" diyerek Üçer'le aynı soruyu sorup parlamentoya yöne-

lik yazdığı vatandaşlıktan çıkarılma talepli dilekçesini gösteriyor.

İlk gün görüştüğümüz BDP Genel Başkanı ve Colemerg milletvekili Selahattin Demirtaş, Wan Belediyesi'nin ve partilerinin Valilikle ortak çalışma taleplerine rağmen AKP İl Başkanı gibi çalışan valinin düşmanca bir tutum sergilediğini Belediyeyi ve tabii ki BDP'yi devre dışı bırakmaya çalıştığını ifade ediyor. AKP'nin depremle birlikte bir kez daha tüm bölgede teşhir olduğunu belirten Demirtaş, depremin yarattığı tahribatı, açtığı yaraları özgücümüzle ve dostlarımızla çözeceğini belirttikten sonra, daha önce de ortak çalışmalar yürüttüğünü belirttiği ATİK'e de duyarlılığı dolayısıyla teşekkürlerini sundu.

Kendileri de birer depremzede olan Wan Belediye Başkanı ve Wan BDP İl Başkanı'yla görüşmeler gerçekleştirdik. Belediye Başkanı **Bekir Kaya**, belki de depremin yarattığı psikolojik etkiyi en çok hissedenlerden biri. Zira valiliğin gelen yardımları engelleme girişimlerine, kısıtlı yetki ve bütçelerine rağmen yılmadan çalıştıklarını, ellerinden bir şeyin gelmediği durumlarda da "*Hiç olmazsa halkın derdini dinlemeye, anlamaya çalışıyoruz*" demekteydi.

Akşama doğru, belediyenin oluşturduğu Kriz Masası'ndaki arkadaşlar bizi Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu'na oluşturduğu otuz çadırdan oluşan Çadır Kente yönlendirdiler. Akşam orada kalacaktık. Kar soğuğu, hastalık, yokluk gibi bütün zorluklara rağmen hiçbir yerde esirgenmeyen misafirperverlik burada da devam etti. Wan Kent Kadın Meclisi'nden görüştüğümüz bir depremzede aynı zamanda gönüllü çalışan bir kadın "*Valilik iki depomuza el koydu. İnsanlar valiliğe gidince birçoğu belediyeye yönlendiriliyor. Belediyenin imkânlarının yetersiz olduklarını biliyorlar. Maksat halka belediyeyi karşıya karşıya getirmek... Biz de ihtiyaç tespiti için depremzedelere gidiyoruz. İnsanların umutla bakan gözlerine cevap olama-*

ynca, eziliyoruz o bakışlar altında... Kimse yaşamak istemiyor artık bu ülkede..."

Depremden kısa süre önce doğmuş, depremde sonra çadırlarda doğmuş ve doğmayı bekleyen bebekler var bu çadırlarda. Ertesi gün gittiğimiz çadırlarda da var bebekler, çıplak ayaklı çocuklar. Yol boyunca kaldırımda, evlerin avlusunda, kanal kenarında ikili, üçlü çadırlar var. Ama herkese çadır ulaşmış değil, bir kısım depremzede yazlık çadır bile bulamamış. Bunu Kriz Masası'nda beklerken kendi gözlerimizle gördük.

Yirmi çadırdan oluşan bir çadır topluluğunu ziyaret ettiğimizde, hayatın tespit edilebilecek normallik düzeyinin altında olduğuna tanıklık etmek doğrudan iç acıtıcıydı. Elimizde kamerayı gören birinin "*Çekin çekin! Görünmeyen insanları çekin*" demesini "*Buraya ilk defa gelen sizsiniz*" diyen başkalarının sözlerinden anlamak mümkün olmuştu. Zaten yoksulluğun dibine kazık çakmış bu insanların bizi görünce umutlanmasın kaçınılmazdı. Ağlamaları da öyle... Yaşlıca bir kadın, emin olun ki, sırf derdini taşıyamayıp dökmenin dayanılmazlığında gözyaşlarına boğulduğunda söylediği onca manalı sözü duymasanız da olurdu.

Böyle depremzedelerle sohbet ederken, yoldan geçen kadınların, alana girerek spontane bir kuyruk oluşturup ellerinde hazır ettikleri nüfus cüzdanını neye yormalı? Aralarında geçen "*Nave me jî bi nivîsi baş e...*" konuşmasına tanıklık etmek midir çaresizlik, yoksa tam da olan şey midir? Her topluşmayı sadece açlığı ve soğuğu yatıştırmak için bir yardım kumpanyası olarak görmek, anlamak...

On beş ve hatta yirmi kişinin yaşadığı sekiz metre karelik çadırlar da vardı orada, bir metre yüksekliği olan iki metre karelik hamile bir kadına ayrılmış küçücük bir çadır da... Birkaç erkek, depremden istifade terk edip kaçmıştı eş ve çocuklarını. Hayat en çok kime zordu, seçilemezdi.

Sonra bir çadır ilişti gözümüze, naylondan, ince, pörsümüş... Üzerinde Başbakanlığa bağlı bir birime ait olduğunu gösteren bir ibare ve yanında büyük harflerle *para ile satılmaz yazısı*...

Demirtaş, Kızılay'ın bütçesinin bazı bakanlık bütçelerinden fazla olduğunu ama buna rağmen elinde sadece dört bin beş yüz çadır olduğunu; bu bütçenin nasıl kullanıldığının bir muamma olduğunu belirtmişti.

Valiliğin çadırları yok değildi kentte. Konteynırların da geldiğini söylemişti bültenler. Duyduğumuza göre bir kısım memura özgülenecekmiş onlar da. Hayat normale dönsün diye...

Belediye bütçesi artırılmasın diye afet bölgesine dâhil edilmeyen Wan halkına reva görülen bu ceza belli ki bir takdiri idarinin neticesiydi. Açlıkla terbiyeye ilave edilen soğukla terbiye şimdiden can almaya başlamıştı. İki çocuk doğrudan soğuktan, diğer iki çocuk da soğuktan korunmaya çalışırken çıkan yangın sonucu can verdi. TC'nin insanlıkla sınavı, ancak insanlıkla ilişkilendiği ölüm noktasında, çocukların bedenlerini cansız bırakmaya ve yakmaya devam ediyor.

NOT: Devlet, deprem ve soğukla mücadele eden Wan halkı için gönüllü çalışmak isteyen arkadaşlar, aşağıdaki telefonlardan Kriz Masası'na ulaşabilir, Wan'a, hiçbir şey yapamazlarsa bile (ki bu çok zor bir ihtimaldir) insanların derdini dinlemeye gidebilirler.

0 432 214 81 86

0 432 214 83 31

0 432 215 54 79

Alaattin Karadağ katledildiği yerde anıldı!

2 yıl önce ölümsüzlüğe uğurlanan Alaattin Karadağ, bu yıl katledildiği yerde yoldaşları ve devrimci ve demokrat kurumlar tarafından anıldı. Esenyurt Saadetdere Mahallesi Depo Duracağı'nda saat 18.30'da

toplanan kitle "Alaattin Karadağ yoldaş ölümüdür! Devrimciler ölmez devrim davası yenilmezdir! / BDSP" pankartıyla yürüyüşe geçti. Yapılan basın açıklamasında "Alaattin'i anmak ve ona sahip çıkmak, sınıfı partiye, partiyi devrime örgütleme çabasında daha fazla ısrar göstermektir. Devrimin ve sosyalizmin kızıl bayrağına dört elle sınıksa sarılmak demektir. Bu bilinçle buradan bir kez daha haykırıyoruz: Alaattin yoldaş katleden bu düzenden mutlaka hesap soracağız!" sözlerine yer verildi. Açıklamanın ardından söz alan Karadağ'ın avukatı, ÇHD MYK üyesi **Zeycan Balcı Şimşek**; "Karadağ göz göre göre katledildi, Karadağ'ın üzerine bir şarjör dolusu kurşun boşaltılmıştı, yaralı halde saatlerce bekletildi. Alaattin hastaneye kaldırılıyorsa aramızda olacaktı. Bu tipik bir yargısız infaz dosyasıdır ve deliller karartılmıştır. Artık yargıçlardan adalet beklemiyoruz; devrimci adalet ve sınıfın adaleti er geç tecelli edecektir" dedi. Eyleme **EHP**, **PDD**, **DHF**, Halkevleri ve **Partizan** da destek verdi. Açıklama "Katil polis defol, bu sokaklar bizim", "Katil devlet hesap verecek", "Alaattin Karadağ ölümüdür" sloganlarıyla sonlandırıldı.

Malatya'da Füze Kalkanı karşıtı miting

Malatya'nın Kürecik ilçesine kurulması kararlaştırılan Füze Kalkanına karşı protestolar devam ediyor. Kürecik'te

düzenlenen mitingün ardından bir miting de Malatya kent merkezinde yapıldı. Malatya Füze Kalkanı Karşıtı Platform'un çağrısıyla 19 Kasım Cumartesi günü saat 11.00'de Öğretmen Evi önünde toplanan kitle, sloganlarla mitingün yapılacağı Yeni Belediye Meydanı'na doğru kortej oluşturarak yürüyüşe geçti. Kürecik halkı, içerisinde devrimci önderlerin resimlerinin de olduğu çok sayıda pankartla kitlesel olarak mitingde katıldı. Partizan mitingde "Emperyalizme ve Siyonizme Kalkan Olmayacağız" pankartıyla katılırken KESK, PSAKD, Halk Cephesi, Halkların Demokratik Kongresi, ÖDP ve TKP de mitingde kendi pankartlarıyla katıldı.

Yeni Belediye Meydanı'nda düzenlenen miting Wan depreminde yaşamını yitirenler ve devrim şehitleri için yapılan bir dakikalık saygı duruşuyla başladı. Saygı duruşunun ardından Eğitim-Sen Şube Başkanı **Ali Ekber Baytemur** ve Kürecik Halk İnişiyatifi adına **Hüseyin Hazar**'ın yaptığı konuşmalarla devam etti. Ayrıca mitingde BDP Bingöl Milletvekili **İdris Baluken** de söz alarak kısa bir konuşma yaptı. Miting Grup Munzur'un söylediği ezgilerle sona erdi. (Dersim Partizan)

GELECEĞİMİZ İÇİN...

Öyle bir şey ki yaşadığımız, devletin ve tüm kurumlarının pervasızca saldırdığı, halkı ezdiği, yok saydığı bir durum. Açlık ve yoksulluk içinde yaşam mücadelemizi verirken, hayatın tüm zorlukları burjuvazi tarafından karşımıza farklı biçimlerde çıkarılıyor.

Ankara Mamak Belediyesi Meclisi almış olduğu kararla, çocuk oyun ve yaşlıların dinlenme parklarına baz istasyonu yaptırmak istedi. İçerisinde AKP, CHP, MHP'li üyelerin bulunduğu Mamak Belediye Meclisi, GSM şirketlerine parkları kiralarak, halka ait kamu alanları üzerinden rant sağlamaya çalıştı.

Ancak Mamak halkı gerçekten bir anda kendiliğinden harekete geçerek, parklara kurulmaya başlanılan yaklaşık 1 tonluk demir baz temellerini sökerek atmaya başladı. Birkaç tane parkta belediye başarılı da olsa genelde isteğini gerçekleştirmedi.

Hemen harekete geçen devrimciler, demokratik kitle örgütleri başlattıkları imza kampanyalarıyla mahallelerde ayrı ayrı çalışma başlattılar. Bu çalışmalar birbirinden kopuk da olsa halkı duyarlı hale getirmek için önemli bir adımdı.

Gerçekten de önemli bir durum karşısında hızlı ve dinamik şekilde harekete geçen devrimciler ayrı süren mücadele pratiğini birleştirerek Mamak genelini tek merkezde kapsayan bir adım attılar. Fakat baz istasyonu kararının altında imzası bulunan bir CHP meclis üyesinin peşine takılan Halkevleri, merkezi birlikten ayrılarak aceleyle belediye önünde yaklaşık 50 kişiyle basın açıklaması yaparak mücadelenin dışında kaldı.

Devrimciler olarak bu durum karşısında mücadele faaliyetimize yeni bir yön verdik. Daha önce Şahintepe mahallesinde başlatılmış olan çalışmayı, Mamak geneline yaydık. Tüm ev ve işyerlerine baz istasyonu istemiyoruz yazıları asıldı.

Bildiri, afiş çalışmasının yanında parklarda çocuklarla birlikte resimler yapıldı, yüzlerce çocuk bezlere baz istasyonuna karşı el izini bıraktı. Baz istasyonundan zarar görmüş çocukların resimlerinden oluşan resim koridorla-

rı oluşturuldu. **Baz İstasyonuna Karşı Mücadele Platformu** olarak İstanbul'daki bir sempozyuma temsilci gönderildi.

En son Platform olarak Şirintepe Açıkalanı durağından başlayan ve Tuzluçayır Meydanı'nda biten bir yürüyüş yaptık. Yürüyüş günü ses aracıyla mahallelerde sokak sokak gezerek duyuru ve ajitasyon yaptık.

Yıllar sonra belki de herkesi heyecanlandıracak şekilde bir duyguyla NATO yolunu trafiğe kapatarak eylemimizi başlattık. Yağmura rağmen yürüyüşümüz halkın kaldırımdan, camlardan, balkonlardan yoğun desteğiyle ilerliyordu. En önde çocukların el izleri arkasında "Baz İstasyonu Ölümüdür" yazılı pankartlarımızla Tuz-

luçayır Meydanı'na kadar yürüdük ve eylemimiz yapılan açıklama ve ardından ilk olarak baz istasyonu yapılmak istenen ama hemen sökülerek atılan parkta çekilen halaylarla sona erdi.

Faaliyetimiz süresince toplanan imzalar, Valiliğe mahkemeye ve belediyeye verildi. Devrimcilerin ve demokratik kitle örgütlerinin öncülüğündeki mücadelemiz sonucunda Mamak belediyesi almış olduğu kararı ertelemek zorunda kaldı. Devrimciler olarak, halk olarak AKP, CHP, MHP gibi halk düşmanlarına ve onların temsil ettiği sermayeye karşı cevabımızı net olarak verdik.

Ancak mücadele faaliyetimiz içerisinde çok önemli çıkarmamız gereken derslerimiz var. Öncelikle kendiliğinden gelişen bir durum karşısında anında bir tepki gelişmesi ve birbirinden ayrı da olsa devrimcilerin hemen halkı örgütlü güce dönüştürme çabaları önemli bir durumdur. Fakat pratikte bazı şeyler her zaman istendiği gibi olmuyor. Tuzluçayır Halk Komisyonu'nda gelişen bir durum esasen mücadelemizin hedefine ulaşmasını engelleyebildi. Halkevi'nin bu Ko-

misyonun bir bileşeni olmasına rağmen komisyon toplantısına elinde hazırlanmış, basılmış bildiri ve eylem afişleriyle gelip bu şekilde her şey yapılacak dayatması ve öngörülen eylem tarihinden çok öncesine denk gelen bir eylem önermesi ve diğer mahallelerdeki çalışmalardan bağımsız bir eylem gerçekleştirme çabası içinde olması gerçekten mücadeleyi zor bir duruma sokabilirdi.

Bu süreç mahallelerde ayrı yürütülen çalışmaların birleşmesiyle atılmıştır ve Tuzluçayır Halk Komisyonu bileşenleri eleştirilmiştir. Mahallelerin birleşmesiyle oluşumumuz Baz İstasyonuna Karşı Mücadele Platformu olarak mücadelesini sürdürmüştür.

Ancak çalışmalarımızda önemli eksikliklerimiz vardı. Öncelikle faaliyet ekonomisi oluşturmamış olmamız, faaliyetlerin bazen parasal sebeplerden aksamasına sebep olmuştur. Yaptığımız Bu Evde-İşyerinde Baz İstasyonu İstemiyoruz çalışması çok başarılı olmuş kitlelerle doğrudan yüz yüze gelerek mücadelenin bir bileşeni olmaları sağlanmıştır. Kısa sürede nereye baksanız baz istasyonu istemeyen işyerleri ve evlerle dolu sokaklar ve caddeler oldu.

Fakat aynı başarıyı bildiri dağıtımında yapamadık. Binlerce bildiri dağıtmamıza rağmen sadece insanlara bildiri vermiş olduk. Yani duyarlılıklarını ölçemedik, onlarla kalıcı ilişki kuracağımız temelleri atamamış olduk. Bir önemle üzerinde durulması gereken durum ise toplantılarımızın gerçekten verimsiz olması ve bazı bileşenlerin toplantılara katılım sağlamamasıdır.

Örgütlü devrimcilerin oluşturduğu platformumuzun verimsiz olmasını eleştirmek dahi esasen bizi biraz utandırıyor. Ayrıca yaşam gerçeği bizi hiçbir şekilde boş bırakmıyor daha yapmamız gerekenler olduğu halde Wan'da meydana gelen deprem yönümüzü yardım kampanyasına çevirdi, dolayısıyla baz istasyonuna karşı köy derneklerinde yapacağımız panelleri ve okul aile birlikleriyle yapacağımız ortak çalışma hedefimizi gerçekleştiremedik. Bu da çok önemli eksikliğimiz oldu.

Şimdi bizler yeni bir süreçteyiz. Yapılan zamlara karşı mücadelemizi büyütüyoruz. Umarım bu çalışmamızın değerlendirmelerini çok daha iyi ve farklı paylaşabiliriz sizlerle...

(Mamak'tan bir ÖG okuru)

TİB, kayıtları 54 gün kala gönderebildi!

İstanbul: Telekomünikasyon İletişim Başkanlığı Dink ailesinin talebi üzerine Hrant Dink suikasti esnasında olay yerindeki telefon görüşmelerinin kayıtlarını mahkemeye gönderdi.

Avukatların daha önce Agos Gazetesi çevresindeki kayıtları talep etmesine TİB, olay diliminde o bölge-

de herhangi bir konuşma kaydının olmadığını söylemişti. Dink ailesinin avukatları mahkemeye verdikleri dilekçede suikastın olduğu gün kaydedilen görüntülerde telefon görüşmelerinin yapıldığının tespit edildiğine dikkat çekmişti. Avukatların bu talepleri doğrultusunda mahkemenin kayıtları TİB'den istemesi üzerine TİB bu sefer de özel hayatın gizliliğini bahane ederek kayıtları vermemekte diretti. Bir yılı aşkın süredir

kayıtları vermek istemeyen TİB, yasal olarak kayıtların silinmesine 54 gün kala mahkemeye görüşme kayıtlarını ilettili. Önümüzdeki duruşmanın bu kayıtlar eşliğinde nasıl bir evreye ulaşacağı ise merak konusu. Dink avukatlarından Cem Halavurt, "TİB'den kayıtlar gelse bile bunların yüzlerce sayfa olacağını ve mahkeme tarafından tek tek eşleştirilerek incelenmesinin uzun zaman alacağını" söyledi.

HER TÜRK ASKER DOĞAR(!)

açıklamalarda neredeyse "vicdani red" din tanınacağı, artık zorunlu askerliğin tarihe karıştığı yazılıp çizildi, söylenip durdu.

2011 Türkiyesinde zorunlu askerlik, vicdani reddin tanınmaması ileri demokrasimiz içerisinde yer alamayacak bir durumdu! Hükümet yetkililerinin açıklamaları da bu yöndeydi. Nitekim **Bülent Arınç**; "Bizim vazifemiz vicdani ret için hukuki düzenleme yapmak. Çünkü Avrupa Konseyinin talebini yerinde görüyoruz." Adalet Bakanı **Sadullah Ergin**; "Önümüzdeki günlerde bu meseleyi halledeceğiz, çalışmalarımız sürüyor."

Bu açıklamalarla beraber beklenti vicdani reddin kabul edilmesi yönündeydi. Ancak beklenen olmadı. Sonraki günlerde öğrendik ki meğer düzenleme bir kişinin vicdani reddin otürü bir defadan fazla ceza almasını engellemek içinmiş. Bunun üzerine de birkaç gün geçtikten vicdani ret ile ilgili tartışmalara Başbakan Erdoğan bedelli askerliği açıklarken son noktayı koydu. Erdoğan; "vicdani ret olarak adlandırılan düzenleme

hükümetin gündeminde asla olmamıştır, bu konu spekülasyondan öte bir anlam ifade etmiyor" dedi.

Her yıl yapılan anketlerde en güvenilir kurum olarak ordu gösterilir.

Peki, her Türk'ün asker doğduğu, en güvenilir kurumun ordu olduğu bir ülke de neden vicdani ret tartışması vatana ihanettir ya da gündeme bile alınmamaktadır. Ya da bu kadar mali masraf olmasına rağmen neden hala zorunlu askerlik mevcuttur.

Egemenlerin yaratmak istediği; toplumu, toplumun içindeki bireyi eğitim ve öğretiminde geline son noktalardan birisi de askerlik yapmaktır. Çocuk yaştan itibaren verilmek istenen eğitimin en güçlü halkalarından biridir askerlik. Türkiye gibi ülkelerde daha etkin bir role sahip olan askerlik, toplumun ve bireyin sindirilmesinde önemli bir yerde durmaktadır.

Kişinin iradesinin yok edildiği, düşünmediği, her ne olursa olsun itaat etmesi gerektiği, erkek egemen duyguların körüklendiği, ırkçı faşist damarların beslendiği bir yerdir askerlik. Egemenlerin toplumsal eğitim merkezlerinden biri olan askerliğin zorunlu olmaması, eğitimin aksamaması anlamına gelecektir. Bu durum egemenlerin elbette istemeyeceği bir durumdur.

Meselenin bir başka yüzü de her Türk'ün asker doğmadığıdır. Kimse as-

kere güle oynaya gitmeye hevesli değildir ülkemizde, askerliği aradan çıkartılması gereken bir yük olarak görülür çoğunluk. Vicdani reddin tanınması aynı zamanda askere ilginin pek olmadığını da gösterecektir. Bunu bedelli askerlik tartışmalarında net olarak görebiliriz. Devletin yetkililerinin bile müjdeli haber olarak verdiği bedelli askerlik yasası, ödenmesi gereken vatan borcuna bakış açısını göstermektedir. "Türk bayrağının dalgalandığı her yerde askerlik yaparım" diyenlerin ne kadar hevesli olduğunun da göstergesidir.

Baskı ve zor ile olmayan duyguların, var olduğunu savunmak gerçekleri gizlemektir. Bir milyonu üzerinde gencin asker kaçağı olduğu resmi verilerde mevcuttur. Peki, tüm bunlara rağmen askerliğin bu kadar kutsanmasının anlamı nedir. Tabii ki anlamı devletin karakterinde gizlidir. Resmi devlet anlayışı, devletin militarist yapısı bunu gerektirmektedir. Bunun içindir ki ülkemizde neredeyse tüm ülkeler de kabul edilmiş olan vicdani ret kabul görmektedir, vatana ihanetle eş tutulmaktadır. Vicdani reddin uygulanması ya da zorunlu askerliğin kalkması, devletin karakteri düşünüldüğünde uygulanması zor bir yerde durmaktadır. Yani önümüzdeki dönemde de "her Türk asker doğacaktır."

Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (AİHM) 2006 yılında, vicdani retçi **Osman Murat Ülke** davasında Türkiye'yi mahkûm etmiş ve vicdani retçilerin maruz kaldıkları "aynı suçtan tekrar yargılanma", "kötü muamele" ve "sivil ölüm" konularında yasal düzenleme yapılması zorunluluğuna karar vermişti. Son olarak AİHM vicdani retçi **Yunus Ercep** davasında da Türkiye'yi 15 bin Euro tazminat ödemeye mahkûm etti.

Avrupa Konseyi Bakanlar Komitesi'nin Eylül ayında aldığı bir kararla Türkiye'ye vicdani ret ile ilgili yasal düzenleme yapması için aralık ayına kadar süre verdi. Gelişen bu durumun ardından vicdani ret tartışmaları Türkiye gündemine bomba gibi düştü. Yapılan ilk

Dersim katliamının sorumlusu CHP'dir, devlettir!

Dersim Gazetesi, Alibeyköy-Eyüp Dersimliler Derneği, Munzur Çevre Derneği, Munzur Kültür Derneği, Seyit Rıza İnisyatifi ve İstanbul Pertekliler Derneği üyeleri, katledilişlerinin 74. yıldönümünde Seyit Rıza ve yoldaşlarını anmak ve '37-38 katliamının sorumlularını hesap vermeye çağırarak amacıyla bir dizi eylem yaptı.

Dicle Üniversitesi'nde Ahmet Kaya ve Seyit Rıza anması

Amed: 90 yıllık kanlı tarihiyle halen yüzleşemeyen sistem sahipleri şimdi de topu birbirlerine atıyorlar. Erdoğan suçu geçmişe yüklerken Dersim'de baraj yapımları, cemaatleşme, imha, inkâr ve asimilasyon son hızıyla devam ediyor. Kemal Kılıçdaroğlu Dersim'i ağzına almamak için elinden geleni yaparken Dersim halkından özür dileyen Diyarbakır CHP İl Örgüt Başkanı görevinden alınıyor. Diğer yandan Ahmet Kaya'nın bahsettiği "Kürt realitesi" inkâr edilirken Kaya için Erdoğan ve tayfası sahte gözyaşları akıtabiliyor.

24 Kasım günü Eğitim Fakültesi önünde toplanarak kantin içinde yürüyüş yaptık. Kantin girişinde başlayan sinevizyonda Ahmet Kaya ve Seyit Rıza gösterilirken alkışlarla birlikte "**Şehid namirin**" sloganını attık. Sinevizyonun sonunda ise 27 Kasım PKK'nin kuruluş ve mücadele tarihini izledik. Gösterim sonrası sivil polisler tarafından fakülteden çıkarılarak fotoğraflarının çekildiği gözlemlendi.

CHP'ye siyah çelenk

19 Kasım Cumartesi günü saat 13.00'te Taksim Tünel'de toplanıp CHP Beyoğlu ilçe binasına yürüyen çok sayıda kişi, buraya siyah çelenk bıraktı.

"**Mezele seyidane ma koti ye, unutmuyoruz hesap soruyoruz**" pankartı, "**Katil devlet**" yazısı ve Seyit Rıza'nın fotoğrafının arkasında yürüyen kitle adına CHP'nin önüne geldiğinde basın açıklamasını Munzur Çevre Derneği başkanı **Sema Gül** yaptı. Gül, Dersim '37-38 katliamının acının, zulmün ve trajedinin adı olduğunu ifade ederek, katliamın sorumlularının CHP ve devlet olduğunu vurguladı ve Hüseyin Aygün'ü sözlerinde samimiyse istifa etmeye çağırdı.

Konuşmaların ardından Beyoğlu CHP İlçe Örgütü binası önüne siyah çelenk bıraktı.

Alibeyköy

16 Kasım'da Alibeyköy'de yapılan meşaleli yürüyüşte Dersim'in tarihinde en büyük zulmü gördüğüne dikkat çekilerek sorumluların yargılanması ve Seyit Rıza ve yoldaşlarının mezar yerlerinin açıklanması istendi.

Gazi

18 Kasım Cuma günü Gazi Mahallesi Dört Yol'da toplanan kitle buradan meşale ve sloganlarla yürüyüşe geçti. Yürüyüş sonunda yapılan açıklamada devletin Dersimlilerden özür dilemesi ve sorumlularını yargılanması istendi.

Sarıgazi

19 Kasım akşam saatlerinde Demokrasi Caddesi Üçler Market önünde toplanan kitle, meşalelerle CHP Sarıgazi ilçe binasına kadar yürüyüş yaptı. Yürüyüş boyunca sık sık Dersim katliamının sorumlusunun CHP ve devlet olduğunu haykıran kitle adına CHP önünde yapılan basın açıklamasında ise Dersim '37-38'in acı ve zulmün adı olduğu ve katliamda sağ kurtulanların imha, inkar ve asimilasyon politikalarıyla yok edilmek istendiği vurgulandı. Eyleme **ESP, BDP ve Partizan** da destek verdi.

AKP'ye siyah çelenk

İstanbul: 20 Kasım Pazar günü saat

Dersim '38 için Ankara'da panel

Dersim '38'in 73. yıldönümü sebebiyle Dersim Kültür ve Dayanışma Derneği'nde bir panel gerçekleştirildi. Panele gazeteci **Ergüler Öner**, SHP eski milletvekili **Kamil Ateşoğulları** ve araştırmacı yazar **Mesut Özcan** katıldı. Ergüler Öner'in Dersim Katliamı ile ilgili yaptığı kısa bir konuşmadan sonra, katliamla ilgili araştırmalar yapan panelistler söz aldı. Araştırmacı yazar **Mesut Özcan** Dersim katliamının ve tüm katliamların sebebinin yeni bir kimlik, kültür, Türk ve Sünni teklifi yaratmak için yapıldığını vurguladı. Panel soru-cevap kısmından sonra, TBMM önünde katliamın yıldönümü vesilesiyle yapılacak olan basın açıklamasına katılmak üzere sonlandırıldı. TBMM önünde Dersimliler Derneği Başkanı Av. **Bülent Akdağ**'ın okuduğu basın açıklamasında Dersim halkının taleplerini sıraladı.

12.00'de Minatürk'te toplanan kitle, AKP İl Binasına kadar sloganlarla yürüdü. Burada basına açıklama yapan Alibeyköy-Eyüp Dersimliler Derneği Başkanı **Mesut Gerçek**, Dersim katliamının AKP hükümeti tarafından siyasi istismar olarak kullanıldığına işaret etti.

İzmir

'38 katliamının yıldönümünde Menemen Dersim Dernekleri tarafından bir anma gerçekleştirildi.

Menemen'de Pir Sultan Abdal Kültür Derneği'nde gerçekleştirilen anma saat 18.00'de, saygı duruşuyla başladı. "**Spartaküs'ten Hallacı'ya, Nesimi'den Şeyh Bedreddin'e, Pir Sultan'dan Seyit Rıza'ya Bu İsyân Bu Tarih Bizim**" şiarıyla gerçekleştirilen etkinlikte; Menemen Dersim Dernekleri adına bir konuşma yapıldı. Yapılan konuşmada katliamın sorumlusunun devlet olduğu belirtildi. İzletilen sinevizyonun ardından, Mazlum Baki ve Grup Göç'ün müzik dinletisiyle etkinlik sonlandırıldı.

Yaklaşık 150 kişinin katıldığı etkinliğe biz de mahalleden okurlarımızla birlikte katıldık.

Tutsaklardan Wan halkına destek

Tekirdağ 2 No'lu F Tipi Hapishane'deki tutsaklar gazetemize ilettikleri mektupta depremzedelerin yanında olduklarını kamuoyuna duyurdular.

"Wan depreminin hemen akabinde TV kameralarına konuşan bir depremzede 'burada bir olay olsaydı anında binlerce asker-polis müdahale ederdi' diyordu. Valilik binasının hemen karşısında yıkılan binanın enkazı altında kalan insanların çığlıkları duyuluyordu" şeklinde başlayan mektup şöyle devam ediyor: "Türkiye devrimci hareketinin bileşenlerine mensup tutsaklar olarak bizler Kürt ulusunun varlığının ve politik taleplerinin karşılanmasını savunduk-savunuyoruz. Deprem felaketini yaşayan Wan halkının çektiği acıları tüm benliğimizde hissediyor ve yaşıyoruz. Wan halkına bu acıları yaşatanların kimler olduğunu çok iyi biliyor ve onları lanetliyoruz! Etkilenen halkımızın ihtiyaçlarının karşılanması için açılan hesaba tutsaklar olarak sembolik düzeyde bağışta bulunduğumuzu Türk, Kürt ve çeşitli milliyetlerden halkımıza duyurmak istiyoruz."

Bıyıklı karikatüre ceza...

Hapishanelerde yaşanan keyfi cezalandırmalara bir örnek daha: Karikatürler bıyıklarından dolayı siyasi içerikli?!

Kandıra 2 No'lu F Tipi Hapishanesi'nde yatmakta olan **Orhan Toprak** ve **Mehmet Yüce**tepe Birgün gazetesine gönderdikleri mektupta yaşadıkları hak gasplarını anlattılar. B2-1-54 No'lu hücrenin havalandırma duvarında bulunan karikatürlerin bıyıkları yüzünden arkadaşlarının ceza aldıklarını belirten tutsaklar yaşadıklarını şöyle aktarıyor: "Arkadaşlarımız o hücreye konulduğundan beri var olan o karikatürler, 8 ay sonra 'karikatürlerin bıyığından' kaynaklı, yanlış okumadınız karikatürlerin bıyığından kaynaklı siyasi içerikli oluyor. Bundan dolayı arkadaşlarımıza 3 gün hücre cezası veriliyor."

Mahkemenin verdiği herhangi bir toplatma kararı olmadığı halde tutsakların kitaplarına da keyfi bir şekilde el konulduğunu, aynı zamanda hasta tutsakların hastalıklarının görmezden gelindiğini yazan Toprak ve Yüce, "Hapishanede sadece haftanın iki günü doktor var. Diğer günler hasta olamazsınız, rahatsızlanamazsınız! Buna rağmen revire çıkartılmıyor, aylar sonra çıkartılıp sevk aldığımızda da hastaneye götürülmüyoruz. Burada Hakan Özek ve Kemal Avcı adlı arkadaşlarımızın hastane sevkleri idare tarafından gasp edilip tedavi hakları da ellerinden alındı."

Toprak ve Yüce, "anlattıklarımız yaşadıklarımızın yalnızca küçük bir kısmından örnek" dediler.

İHD'den Karadeniz'deki hapishanelere ilişkin rapor

Yoğun sürgünlerin yaşandığı Karadeniz Bölgesi ve Erzurum'daki hapishanelerde incelemede bulunan İHD, inceleme sonucu hazırladığı raporu kamuoyuna açıkladı. Raporda özellikle Rize Kalkandere Hapishanesi'nde sorunların üst safhada olduğu belirtildi. Çözüm önerilerinin de sunulduğu raporda, hapishanelerde bir an önce iyileştirilmelerinin sağlanması gerektiği dile getirildi.

İHD Amed Şube binasında yapılan basın toplantısında ilk olarak konuşan şube sekreteri **Raci Bilici**, raporun açıklanmasından önce hapishanelere ilişkin genel bir değerlendirme yaptı. İlk olarak Öcalan'a uygulanan ağır tecride dikkat çeken Bilici, Öcalan'ın 114 gündür ailesi ve avukatlarıyla görüşülmediğini söyledi. Hasta tutsakların durumuna da dikkat çeken Bilici, şunları söyledi: "Son olarak diğer bazı kurumlarla yaptığımız araştırmaya göre Türkiye cezaevlerinde 250'ye yakın hasta mahpus bulunmaktadır ve bunların büyük bölümü ölümcül hastalıklarla boğuşuyor."

PŞTA Ocak ayı çalışmalarına başladı

Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri olarak İstanbul'da 27 Kasım'da yapacağımız aile toplantısı ve Mehmet Demirdağların anması için iki hafta boyunca ölümsüzleşen ve tutsak bulunan yoldaşlarımızın ailelerini ziyaret ettik. Gülsuyu, 1 Mayıs, Dudullu, Esenkent, Nurtepe, Altınşehir, Okmeydanı, İkitelli, Gazi, Soğanlı ve Şirinevler'deki ailelerimizi ziyaret ederek toplantıya çağrıda bulduk.

Çağrının ardından 27 Kasım Pazar günü Munzur Çevre Derneği'nde ailelerimizle bir araya geldik. 18 Mayıs konulu sinevizyonun ardından devrim şehitleri için saygı duruşunda bulduk. Kasım ayında başta Demirdağ

Bilici'nin ardından İHD MYK Üyesi ve Amed Şube Yöneticisi **Av. Serdar Çelebi**, yaptıkları incelemeler sonucu hazırladıkları raporu açıkladı. Çelebi gezdikleri 6 hapishanede yaptıkları inceleme ve tutsaklarla görüşmelerinde tespit ettikleri bazı sorunları şu şekilde sıraladı:

* Amed D Tipi'nden 15-16 Haziran 2011 tarihinde Bafra T Tipi Kapalı Hapishane'ye sevk edilenlerin arama adı altında elbiselerinin çıkarıldığını, karşı çıkanların darp edildiklerini,

* Görevliler sayım için koğuşlara geldiklerinde herkesin kalkıp tek sıra haline gelmesini istediklerini, kabul etmeyince de darp ve hakaretlere maruz kaldıklarını,

* Koğuş havalandırmasının çok kü-

çük olduğu, 15 kişi kaldıkları koğuşta havalandırmaya ancak beşer beşer çıkabildiklerini,

* Revire çıkma taleplerine çok geç cevap verildiğini, çoğu zaman iyileştikten sonra revire götürüldüklerini, genel itibarıyla da ilaç verilmeyişini,

* Ziyaret sürelerine riayet edilmediğini, bazen çok kısa bir süre görüşüldüklerini, aileleri görüş odasına alındıktan sonra süreyi başlattıklarını, kendilerinin görüş yerine gidinceye kadar geçen süreyi görüş süresinden saydıklarını, bu nedenle bazen uzaktan gelen aileleriyle ancak 15 dakika görüşebildiklerini,

* Ailelerinin görüşten önce kapsamlı bir şekilde arandığını, ailelerden bir kısmının bütün kıyafetlerinin hatta iç çamaşırlarının bile çıkarılmak istenmiş olduğunu, bu durumun şikâyet konusu olduğunu ve savcılık tarafından soruşturma başlatıldığını,

* Sorunların birçoğunun aşıldığını ancak hasta mahpuslarla ilgili sıkıntılardan hala yaşandığını, Nesimi Kalkan, Mehmet Aras ve Alican Işık'ın ağır hasta olduklarını.

olmak üzere çok değerli devrimcilerin ölümsüzleştiğine vurgu yapan bir tutsak yakını, önümüzdeki sürecin önemli olduğunu ve Ocak-Şubat aylarının bu önemle ele alınıp çalışmalar yapılacağını söyledi.

Proletarya Partisi'nin 40 yıllık manifestosunun "durmadan, bıkmadan, yılmadan savaşmak" olduğunu dile getiren bir başka arkadaşımız da bu süreçte herkese önemli görevle düştüğünü söyledi. Tüm tutsak ve şehit ailelerimizin, bu süreçte daha fazla örgütlü durması, sadece İstanbul değil tüm Türkiye'deki ailelere ulaşmak için ortak çaba göstermek gerektiği üzerine tartışmalar yapıldı.

Hapishaneler konusunda duyarlılık çağrısı yapılan etkinlik, İsyan Ateşi ezgileriyle son buldu.

Tekirdağ F Tipinde baskı bitmiyor!

Tekirdağ'ı 1 Nolu F Tipi'nde uzun süredir baskı ve işkence bir türlü bitmek bilmiyor. Bu hapishanede bulunan **Erdinç Akçil** geçtiğimiz Haziran ayında avukatı ile yaptığı görüşmeden sonra üst arama bahanesi ile zorla çırpılak soyulmak istenmiştir. Buna karşı direnmiş karşı koyan Akçil'in tavrı karşısında vazgeçen yönetim birkaç gün sonra 58 siyasi tutsağa slogan atma ve kapı dövme bahanesiyle altı ay keyfi açık görüş yasağı verdi. Bu konu ile ilgili Haziran ayında İstanbul İHD İstanbul Şube, tutsak aileleri ve avukatları bir basın açıklaması yapmışlardı.

Burada sadece birkaç örnekte görüleceği gibi Başbakanın deyimi ile "**durmak yok; yola baskılarla devam.**" Daha kış gelmeden bu sefer de tamir etme bahanesiyle kaloriferleri yakmaktalar. 15 Kasım tarihinde **Erdinç Akçil**'in ve **Nusret Gözüpek**'in aile-

lerinin yaptıkları kapalı ziyarette karşılaştıkları durum korkunçtu, çünkü doğalgaz verildiği söylendiği halde hala içerisi buz gibiydi.

"Aileler olarak kapalı görüşümüzü yaptık, fakat tutukluların elleri ve yüzleri gözümüzden kaçmadı; soğuktan elleri şişmiş, kıpkırmızıydı ve üstelik çatlamışlardı. Diğer kabindeki tutuklular da aynı durumda idiler. Görüşmede onlara da sorduk: Soğuktan ellerinin şiştiğini ve Nusret Gözüpek'in revire gittiğini söylediler. Doktor reçeteye ilaç yerine 'eldiven' yazmış. Burada görüldüğü gibi bu tür baskı ve işkencelerle siyasi tutukluları yıldırma ve sindirme istiyorlar. Bu tür baskılar bizi yıldırılmaya caktır. Bu durum biz aileleri kahrederken içimizdeki öfkeyi de artırıyor. Daha önceki yıllarda ailelerin ziyarette bulunduğu yerler sıcak tutularak göz boyanıyordu, tutuklu tarafı soğuk tutulu-

Tekirdağ F Tipi'nde hücre cezası

Kürt siyasetçilere yönelik operasyonda tutuklanan Lütfi Balbal, Cüneyt Özil ve Recep Karagül'e, götürüldükleri Tekirdağ 2 Nolu F Tipi Hapishane'de çıplak üst aramasını protesto ettikleri için 10'ar günlük hücre cezası verildi.

Darp edildikleri sırada çeşitli hakaretlere de maruz kalan Balbal, Özil ve Karagül, uygulamaya tepki gösterdikleri için 10'ar günlük hücre cezasına çarptırıldı.

yordu; ama, bu yıl "ileri demokrasi" ile durumu aştılar ve iki taraf da morg kadar soğuk; buz gibi...

Kendine insanım diyen ve devrimci demokrat kamuoyunu cezaevindeki baskılara karşı duyarlı olmaya davet ediyoruz."

(Tutuklu yakınları ve aileleri)

19 Aralık'ta Ümraniye'de direniş -1-

“Ya zamanla birlikte ölürsün ya da yüce bir yaşam uğruna zamanın dışına çıkarırsın...”

19 Aralık hapisaneler katliamına karşı devrimci ve komünist tutsaklar hem güne, ana, saate sarılmış, günün gereğini yapmış hem de yüce bir dava uğruna zamanın dışına çıkmayı göze almıştı. Öyle dövüşüyorlardı barikatlarda... Özgür bir gelecek için...

Akşam her zamanki gibiydi. İki gün öncesinde genel arama yapılmıştı. Tanınmayan, yeni tipler de dahil olmuştu aramaya. Ancak faşist diktatörlüğün medyası arama dahi yapamadıklarını yazıyordu. Yetmedi, tiyatrolarda kullandığımız karton/mukavvadan yapma tiyatro gereçlerini, karton maketleri gerçek silah olarak verecekti sahibinin sesi televizyon kanalları. Günlerce bunları gösterecek, kitleyi aldatmaya çalışıyordu, 19 Aralık'tan sonra!

Akşam her zamanki gibi görünüyordu. Herkes komünün ortak belirlediği saatte yatağına çekilip uyuyordu. Gececiiler aşağı inmiş, operasyon ve saldırıya karşı tek kişi tutulan nöbetçi sayısı artırılmış, nöbetçiler yerlerine geçmişlerdi. Operasyon bekleniyordu, ona göre hazırlık yapılmıştı. Tüm yapılar ortak bir komite kurmuş ve çalışmalara başlamışlardı. Bizim hem kendi içimizde hem de tüm örgütlerin olduğu komitede temsilcimiz **Muharrem Horoz** yoldaştı. Günler öncesinde maskeler hazırlanmış, çeşitli savunma aletleri yapılmıştı. Bunlardan birini dostlar bir akşam, hava kararmadan önce denemiş, alevlerin beklenenden yukarı havalandırma duvarını aşarak askeri alarmı geçirdiği görülmüştü.

Saldırı olduğunda hangi yoldaşların nerede duracağı gibi detaylar dahi komite tarafından belirlenmişti. Operasyondan sonra yaşanabilecekler ve takınacağımız tutum da konuşulup önceden netleştirilmişti. 18 Aralık'ı 19 Aralık'a bağlayan gece yarısına kadar durum böyleydi. Düşmanın saldırısı fiili direnişle karşılanacaktı. Ölüm Orucuna (ÖÖ) F tipinden başlayacak birinci ve ikinci ekiplerimiz belirlenmişti. Sonrasında da ona göre adım atılacaktı. Düşman saldırırken, fiili direnişle karşı konulacak, son ana kadar tüm olanak ve güçle savaşarak direnilecekti. F tipi saldırısı kapsamlı olduğundan oralara götürüldüğümüzde de ÖÖ ile yanıt verecektik.

Üç yapı ise 20 Ekim'de ÖÖ'ya önceden başlamıştı bilindiği gibi.

Yatanlar yarınki yapacağı işleri, ziyareti, kimlerle görüşeceklerinin, halka nasıl faydalı olabileceğini düşünerek buldukları şartlarda kavganın tam ortasında olmanın verdiği onur ve mutlulukla yataklarına çekilmişlerdi. Yarın; yine sınırsız, sömürsüz yarınlara ilişkin düşler kuracak, top oynayacak ve onlarca güzel şeyi paylaşacaklardı...

“Arkadaşlar, operasyon var!”

Resim ve saz kursuna başlamıştım. Birçok kişi yine benzer çalışmalarını yapacaklardı. Gececiilerden bir yoldaş da sabah kalktığımda ranzada uyuyacaktı. Tünel çalışmalarından tahminle yorulduğumu, bu yüzden onun dinlenmesi için beni erken kaldırmasını istemişim. O da beni düşünmüş olmalı, beş dakika daha uyuyayım, herkesle kalkayım diye çok nadir kaldırırdı.

Gece yarısı, gardiyanlar birden sessizce çekilmişlerdi. Kadınlar tarafındaki o gecenin nöbetçileri, o saatte Nergiz Gülmez ve diğer tarafta da Meryem Altun'du. Gece saat 04-05 arası bir vakitte Nergiz yoldaş, idare tarafından gelen sestem şüphelenmiş, bakmaya gittiğinde yüzü maskeli, silahlı zebanilerle karşılaşmıştı. Başta kısa süreli bir şaşkınlık yaşamış, Nergiz yoldaş her zamanki atılganlığıyla hızlı davranmış, hızla geri çekilirken afallayan gece zebanileri arkasından gaz bombaları atmış, yetmeyince tüfikle taramışlardı. Ancak Nergiz eşiği aşmıştı. Tam bu sırada diğer taraftaki kadınların nöbetçisi olan Meryem de, sesleri duyup ne olduğunu anlamaya geldiğinde kendisine doğru koşan Nergiz'le karşılaşmıştı. Nergiz “**Arkadaşlar operasyon var, asker içeri girmiş**” dediğinde direnişin ilk adımı atılmıştı. İlk önce, kadın tutsaklar cephesinden ve kadınların daha önceki bir direnişinde duvardan açılan delikten haber vermesiyle de erkekler ve tüm devrimci örgütler direnişe geçmiş, direniş fişğini patlatmışlardı

sloganlarıyla...

Koşuşumuzu uyandıran Muharrem yoldaş olmuştu. “**Yoldaşlar sakın olun, telaş etmeden herkes kalksın ve giyinsin, daha önceden belirlenen görev yerlerine geçsin. Asker içeri girmiş, operasyon var**” demişti. Kimilerimiz eşofmanlarla, giyinmeden görev yerlerine gitmek için acele edince yine Muharrem yoldaştan bu sefer “**Paniğe gerek yok. Gececiiler ve nöbetteki yoldaş ve dostlar ilgili yerleri tutuyorlar. Herkes çok iyi giyinsin, giyinilmeden gidilmesin**” uyarısı gelmişti.

Bunun üzerine tam olarak giyinmeden bir an önce barikat kurmaya, görev yerlerine gitmeye çalışan yoldaşlar, yoldaşın komutuna uyuyordu. Elbiseler, üst üste giyinilmiş, tüm yoldaşlar kararlılıkla direnişe geçmeye hazırlanmıştı. Hiçbirinde geri durma, en ufak bir geri çekilme olmamıştı. Benim hapisanedeki ilk barikat-ışgal direnişim olacaktı. Ulucanlar katliamının hesabını sormak amacıyla dışarıda yapılan eylemlerden yaralı

yakalanmış, sedye ile getirilmiştim. Getirildiğim, Ümraniye E Tipi'nde, Ulucanlar katliamına karşı yapılan ışgal direnişinin izleri, duvarlarda ve kapılarda kendini gösteriyordu. Yetersiz olsa da dışarıdaki eylemler ve içerideki direniş-ışgal, bir bütünlüğü sağlamıştı. Sessiz kalınmamıştı. Halil, Zafer, Ümit, Abuzer, İsmetler böyle uğurlanmıştı.

Durmadan marş söyledik, halaylar çektik...

Koridorun her iki tarafında da biri idareye, biri dışarıya açılan iki kapı vardı. Dışarıya açılan, tuğlayla örülmüş bir dokunuşta açılacak şekilde duruyor. Diğer taraftakinde ise demir kapı vardı. Buralardan düşmanın girebileceğini bekliyorduk. Nitekim, tuğla örülü yerden değil demir kapı ile kapattıkları yeri o ilk günler onlarca defa zorladılar.

Nergiz yoldaşla başka bir yoldaş orada görevliydi. Hemen kapının

önüne barikat kurduk ve kapının önüne gelen, oradan girmeye çalışan/zorlayan kapıya ve duvara vuran düşmana karşı tenekelere vurarak psikolojik baskı kurduk. Bizi katletmeye gelenlere bu şekilde “**biz buradayız, size buradan geçiş izni vermeyeceğiz**” diyorduk. Neredeyse bir buçuk gün boyunca, karşı çatımıza gelip uzun namlulu silahlarla bize ateş ettiklerinde ve üst katımızdan (D-3-4'ün) girmeye çalıştıklarında, durmadan marşlarla halay çektik. Ve oradan girmelerini engelledik. Defalarca gelip zorladılar o kapıyı. Bize küfür ettiler ama girmeye cesaret edemediler. Girecek olurlarsa, direnecek, iki yandan birden girecek olurlarsa yağdan yaptığımız molotofları tutuşturup, bu sefer merdivenin oraya barikat kurma kararı almıştık.

Üst katımızdan girmeye çalışmalarını oradan açılan delikten atılan gazlarla artık orada kalmamazdı. Üç giriş yeri açılacaktı. Çatıdan girişi de engellemek ve geri çekildiğimiz yerlere gelmemeleri için önce üst katı (D-4) yaktık. Kapının önünde bir dolap vardı. Geri çekilirken eğildiğimde geçen mermilerin o dolabı iki yandan nasıl kalbura çevirdiğini hayretle seyretmişim. Mermiler demir dolabın bir tarafından girip iki tarafını delip koca delikler bırakarak demirden dışarı çıkıyorlardı.

Artık karşıımızdaki C-3'ün çatısından da direkt olarak bize, kaldığımız koğuşun içine de ateş açtılar. Açık hedef durumuna gelmiştik. Alt koridorlara merdivene doğru gelişlerini engelleyecek şekilde barikat kurup geri çekildik. En son Muharrem ve Nergiz yoldaşlar kalmıştı, dostlardan da bir kişi vardı. Sonra tüm D-3 koğuşumuzun camlarının karşı çatıdan kurşunlarla indirilmesiyle, üç giriş yolunu da engellemek için geri çekilirken koğuşu yakma kararı aldık. Muharrem yoldaş, girip koğuşumuzu yağ dökerek molotoflarla yaktı. Hem geliş yolunu hem de çalışma ve malzemelerimizin düşmanın eline geçmesini engelleyecektik. Yaktıktan sonra geri çekilirken, bu bloğun diğer hapisane ile bağını kuran koridora da güçlü bir barikat kurduk ve buradan olası girmeleri engelleyerek geri çekildik. Bu koğuşumuzu son görüşüm olacaktı.

(Bir tutsak Partizan)
(Devam edecek)

Tarihten kısa kısa...

★ 10 Aralık 1977:

TKP/ML TİKKO ile THKP-C/MLSPB davasından tutuklu bulunan dokuz siyasi tutsak, İstanbul Toptaşı Hapishanesi'nden firar etti. Firar edenler arasında, TİKKO savaşçısı Armenak Bakır'ın kaçırılmasında görev alan ve polislerin gerçekleştirdiği operasyonda tutuklanan devrimciler de bulunuyordu.

★ 6 Aralık 1969: 1600 öğretmen

Cumhuriyet tarihinde ilk kez Erzurum'da boykota başladı.

★ 8 Aralık 1964: İstanbul Bereç Pil Fabrikası'nda 1000 işçi greve başladı.

★ 30 Kasım 1990: Zonguldak maden işçileri toplu sözleşmelerin anlaşmazlıkla sonuçlanması üzerine greve çıktılar. 48 bin işçinin grevi, çeşitli siyasi parti, meslek kuruluşu ve kitle örgütünün desteğiyle başladı.

Zonguldaklılar ilk günden itibaren greve aktif bir şekilde katıldılar. Grev 12 Eylül Askeri Faşist Cuntasının ölü top- rağının atılmasında çok önemli bir rol oynadı. '89 Bahar eylemlerinin bir zirvesi olarak yaşanan grev, ülke gündemini değiştirdi, sınıfın diğer bölüklerine umut aşıladı, tarihe önemli bir miras bıraktı. Büyük Madenci Yürüyüşü Bolu Mengen'de Genel Maden-İş Sendikası (GMİS) Genel Başkanı Şemsi Deni-

zer'de ifadesini bulan işbirlikçi sarı sendikacılığın labirentlerinde adım adım bitirildi.

★ 10 Aralık 1993: Polis, Özgür Gündem gazetesinin İstanbul Kadırga'daki merkezini bastı ve tüm çalışanları gözaltına aldı.

★ 3 Aralık 1994: Özgür Ülke gazetesinin İstanbul ve Ankara'daki üç bürosu bombalandı; bir gazete çalışmanı yaşamını yitirdi, 20 kişi yaralandı.

Evrensel Bakış

Zorlu zamanlar yaşayan emperyalistler, krizi artık evlerinde yaşıyor

Emperyalizmin krizi derinleştikçe derinleşiyor. Gün geçmiyor ki karamsar yorumlar arasına yenileri eklenmesin. Artık dünyada hiçbir ekonomist iyi şeylerin hayalini kuramıyor. Kriz gerçekliği, burjuva ekonomistleri karamsarlaştırarak, gelecek umutlarının tükenmesine yol açıyor. Son açıklamaların da gösterdiği gibi kriz artık çevre ülkeler olarak adlandırılan yarı-sömürge ülkelerden merkez ülke olarak adlandırılan emperyalist ülkelere doğru kayıyor. Avrupa Merkez Bankası'nın (ECB) yönetim kurulu üyeliğinden istifa eden **Jürgen Stark**'ın söyledikleri bu anlamda krizdeki yeni aşamayı ifade ediyor. Stark yaptığı açıklamada "Bunlar zorlu zamanlar. Borç krizi yeniden şiddetini artırdı ve merkez ülkelerin de aralarında bulunduğu diğer ülkelere yayılıyor. Yeni olan bu" diyerek durumun "vahametini" ortaya koydu.

AB'nin en büyük üçüncü ekonomisi olan İtalya'nın içine girdiği krizi atlatamayıp, burjuva demokrasininin ruhuna Fatih okuyarak teknokratların hükümetin başına gelmesi, burjuva demokrasininin sınırlarını ve halklar için yapılabileceklerini göstermesi bakımından önemli. Ancak son açıklamalar Fransa ve Almanya'nın da bu kriz döngüsüne girdiğini gösteriyor. Özellikle Almanya diğer ülkelerin "koruyuculuğu" konusunda rakipleri olan emperyalistlerle yarışan, AB'nin en büyük ekonomisine sahip olan Almanya'da krizin belirtileri borçlanma maliyetlerinde artış olarak kendisini göstermeye başladı. 10 yıllık Alman tahvillerini 6 milyar euroluk satış yapılması planlanırken sadece 3.889 milyar euro teklifin gelmesi de bunun göstergeleri arasında sayılıyor. Benzer bir durum Fransa açısından da geçerli. Fransa açısından beklentiler de olumlu değil. Kamu borcunun Gayri Safi Yurtiçi Hasıla'ya (GSYH) oranının 2014'te yüzde 91,7'ye ulaşarak tepe yapacağı öngörülüyor. Yine bir başka veri de Avrupa'nın en büyük 300 şirketiyle ilgili. Bu şirketleri kapsayan (bu şirketler arasında çoğunluğun Almanya, Fransa ve İngiltere'de olduğunu bir kenara not düşelim) **FTSEurofirst 300** Endeksi yüzde 2,4 azalarak altı haftanın en düşük seviyesine gerilerken, 2011 yılı boyunca kaybının yüzde 17'yi aştığı görülüyor.

IMF İcra Direktörü **Christine Lagarde**'nin "Avrupa borç krizinin artık tüm küresel ekonomiyi durgunluğa sürükleyecek ve işsizliği artırarak sosyal gerginliklere yol açacak" demecini krizin daha da yayılacağı habercisi olarak okumak mümkün.

Zaten Avrupa ülkelerinin ve bankalarının içine girmiş oldukları mali bunalım, krizin ilk çıktığı ülke olan ABD'ye daha güçlü bir şekilde yöneleceği görülüyor. **Lagarde**'nin "krize hiçbir ülke kayıtsız kalmaz" dediği bir dönemde AB bölgesinin borç krizinin çözülmemesi durumunda ABD bankalarının da kredibilite problemleri yaşayabileceği ve zaten sıkıntılı bir durumda olan ABD bankalarının bu durumdan daha da olumsuz etkilenebileceği vurgulanıyor.

Aboneleri arasında 50 civarında ülke, büyük bankalar ve AB kurumları bulunan **Avrupa Siyasi Tahminler Laboratuvarı (LEAP)**'in öngörülerine göre, AB'li emperyalist ülkelerin, İngiltere, Orta ve Doğu Avrupa ülkeleri ile ABD ve Japonya'yı kapsayacak olan kendilerine bağımlı ülkelerin borçlarındaki mecburi indirimlerin boyutları 1,5 yıl içinde 15 trilyon dolara ulaşacak.

Emperyalistler tam da bu durumda IMF'yi tekrar devreye sokarak, ihtiyacı olan ülkelere özellikle kredi sorunu yaşayan yarı-sömürge ülkelere yönelik "**İhtiyati Likidite Hattı (PCL)**" olarak adlandırılan ve o ülkeye 6 aya kadar IMF'deki kotasının beş katı kredi verebilecek bir düzenleme getirilerek bağımlılık zincirine bir halka daha ekleme ve "alacaklarını" garanti altına alma hesabı yapıyorlar.

Emperyalistler ne yaparlarsa yapsınlar, girdikleri bu çukurdan çıkamayacaklar ve içinde bulunduğumuz yüzyılda sosyalizm tekrar en önemli alternatif olacaktır.

"New York'taki park çadırlardan temizlenmiş olabilir. Ama protesto hala yaşıyor!"*

Emperyalizmin krizine paralel halkların kitlesel tepkisi de gün geçtikçe artıyor. Tepkiler sadece artmıyor, bütün ülkelerdeki hareketler birbirlerinden öğrenerek eylemlerini de büyütüyorlar.

Sürece ait kitlesel eylemler 2010 yılı Mayıs ve Kasım aylarında İngiltere'de meydana gelen öğrenci eylemleriydi. İngiltere'de gerçekleştirilen bu eylemin özellikleriyle ondan sonraki eylemlerin özellikleri arasında ne kadar benzerlik olsa da, o dönemde bunun tekil ya da ulusal bir eylemlilik olduğu konusunda hemen herkeste bir hemfikirlik vardı.

Bununla birlikte 17 Aralık günü Tunus'ta meydana gelen kitle eylemleriyle süreç hızlı bir şekilde yol aldı. Hemen ardından Ceza-yir, Mısır, Bahreyn'deki eylemlerle ABD'de Wisconsin işçi protestoları Mısır halkının Tahrir eyleminden esinlenerek "**Burası Tahrir Meydanı**" diyerek, birbiriyle ilişkisi yok gibi görünen toplumsal olaylarla bağlantının kurulması dünya ölçeğinde halk hareketleriyle karşı karşıya olduğumuzu gösteriyor.

Yaşanan bütün protesto ve işgal eylemlerine katılanların sayısı dünya nüfusunun çok küçük bir bölümü -binde birlerle bile ifade edilmeyecek kadar küçük olduğunu vurgulamak gerekiyor. Bu durum hareketin niceliksel olarak etkisinin zayıflığını gösteriyor. Ancak hareketin niteliksel etkisi çok daha fazla. Her ne kadar dünya nüfusunun binde birine bile ulaşmayan katılıma sahip olsa da, sosyal medyada, yazılı ve sözlü medyada oldukça fazla yer alıyor. Filozoflardan, siyaset bilimcilerine, ekonomistlerden devrimci ve demokratlara kadar hemen herkes bu durum üzerine düşünüyor ve düşüncelerini paylaşıyorlar. Ve bu harekette her parça birbirinden öğrenerek ilerliyor.

Bu hareketin mevcut haldeki son durağı da ABD'de geçen Eylül ayında başlayan "**Wall**

Street işgali" idi. Hareket hızla önce ABD'nin öteki eyaletlerine, sonra da dünya genelinde "**Wall Street'i İşgal Et**" hareketine dönüşerek her yerde özellikle de emperyalist ülkelerin meydanlarında, alanlarında kendine yer bulmaya başladı.

New York polisinin gece yarısı düzenlediği operasyonda, finans merkezi olan Wall Street'teki Zuccotti Parkı basarak boşalttı. Tabii parkın boşaltılmasıyla hareket gerilemedi aksine

sonrasında sokağa dökülen eylemcilerden yaklaşık 300 kişi gözaltına alındı. Hareket sadece New York'la sınırlı kalmadı; Los Angeles, Las Vegas, Washington, Chicago, Portland, Seattle, Dallas, Philadelphia ve St. Louis kentlerinde binlerce kişinin katılımıyla devam etti. Los Angeles yürüyüşüne yaklaşık beş yüz kişi katıldı. Dallas'taki kamp da polis tarafından dağıtılarak 20 kişi tutuldu. Portland'da bankayı işgal etmeye çalışan eylemciler gözaltına alındı. New York'ta ise göstericilere kamp alanına çadır-sız olmak koşuluyla izin verilmişti. Görünüşte durgun olan hava hemen dağılarak, gün içerisinde eylemler şiddetlendi. Bunun sonucunda 200'den fazla kişi gözaltına alındı. Eylemciler gün boyu eylemlerine son veremeyeceklerini söylediler. Binlerce insan New York'taki Times Meydanı'nda "**Bankalar kurttı, biz satıldık**" sloganlarıyla yürüdü.

Hareket elbette bir bütünlükten yoksun, hedefleri de net değil. Bunun için de **The Guardian** "**Şirin çocuklar, gençlerin**

yeniden siyasete katılması harika... Ama ortada bütünsel bir program, geniş kitle desteği ve örgüt yok... Olanlar büyük ölçüde simgesel" tespiti yaparak hareketin şimdiki durumunu özetleyebiliyor. Bir benzer yaklaşımı **Hannoversche Allgemeine Zeitung**'ta da görüyoruz: "Bunların neyi protesto ettikleri ise tam olarak belli değil. Sonuçta burada söz konusu olan, bir şeyleri değiştirememekten gelen çaresizlik hissi ve ne olduğu tam olarak anlaşılmadığı için kötü olarak algılanan sisteme karşı olmak."

Bütün bunlar hareketin sıkıntılarını göstermektedir. Ancak ne olursa olsun kitlelerin hareketi kendisini göstermeye başlamıştır ve eninde sonunda akacak yatağı bulacaktır. Her ne kadar yukarıdaki alıntılarda gelişen kitle hareketini küçümseyen ifadeler varsa da gerçekte emperyalistlerin kaygıları giderek artıyor. Bunun için de burjuva demokrasininin gelişkin olduğu ülkelerde bile anti-demokratik uygulamalar kendilerini göstermeye başladı. Evet, emperyalistler kaygılanıyorlar ve kaygılarında da haksız değiller.

"2011 yılının protestocularının 'sistemi yıkmak' gibi bir niyetleri yok. İçinde büyüdükleri batılı demokrasilerin kapitalizmin hükmeden gücünü sona erdirebileceğine ve toplumsal refah vaadini yerine getirebileceğine dair ümitleri var. Protestocular, varlıklardan ve transaksyon işlemlerinden vergi alınmasını, ayrıca spekülasyon işlemlerinin doruğa çıkmasını düzenlemeler getirilmesini talep ediyorlar ki, bu gerçekten devrim anlamına gelmez. Ancak, burada yöneltilmesi gereken, ne zamana kadar sorusu... Siyasetin bu taleplere yanıt vermede zamanı gittikçe daralıyor. (**Frankfurter Rundschau gazetesi, 17.10**)

* İndependent

Hindistanlı köylülere tekel saldırısı

Son 6 yıldır Hindistan'ın Orissa eyaletinde yaşayan orman köylüleri ülkenin tarihindeki en büyük direkt yabancı yatırımı sonucunda topraklarından kopartılma tehlikesiyle yüz yüze. Dünyanın üçüncü büyük çelik üreticisi Güney Koreli şirketler grubu **Pohang Demir ve Çelik Şirketi (POSCO)**, bölgedeki zengin maden yataklarına girmek için 4 bin Acrenin (1619 Hektar) üzerindeki topraklara göz dikti. 12 milyar dolarlık bu proje sonucunda 22 bin Hindistanlı kabile insanı çelik fabrikası uğruna yerlerinden edilecek,

20 bin balıkçı kurulacak liman nedeniyle soyulacak, demir filizi madenciliği nedeniyle uzun dönemde ciddi çevresel zarar ortaya çıkacak. Bu sayılanlar, yabancı projenin hayat bulması durumunda ilk elden oluşacak zararlar, ancak gerçekte bu zarar yelpazesi tüm Hindistan'ı içine alacak denli büyük.

POSCO'nun bu yatırımı eyaletin ekonomik sıkıntılarını bir çözüm olarak sunulmakta ve bu yatırım sayesinde 800 bin yeni iş imkanı yaratılacağı iddia edilmekte. Bağımsız gözlemciler ise bu rakamın 10 binden fazla olmayacağını tahmin ediyor. Bu rakam projeden olumsuz etkilenecek köylülerin çok azını kapsıyor.

Mısır devriminde ikinci dalga

Mısır'da askeri vesayete karşı çıkanlar tekrar Tahrir Meydanını işgal ettiler. Çıkan olaylar sonrasında otuzun üzerinde insan ölümlerine, binin üzerinde insan da yaralandı. Mısır'daki gelişmelere daha yakından bakalım.

Olaylar Yüksek Askeri Konsey'in (YAK) sivil demokrasiye geçmemesi üzerine boy verdi. YAK'ın hazırladığı tasarlakta askerlerin sistem içerisindeki ayrıcalıklı konumu neredeyse olduğu gibi korunuyor. Halk Meclislerinin 28 Kasım, 14 Aralık ve 3 Ocak'ta 3 aşamalı seçimle belirlenmesi planlanıyor. Ancak YAK'ın, hem meclisin hem de hükümetin üstünde olması düşünülüyor. Ayrıca 498 vekilden de 10'unu atayacak. Şûra Meclisinin ise 29 Ocak-11 Mart arasında 3 aşamada belirlenmesi düşünülüyor. 270 senatörden 80'ini yine YAK atayacak. Bunların haricinde **Anayasal Prensipler Belgesi**'nde geçirdiği 3 maddeyle yeni anayasa sürecinde ayrıcalığını garanti altına alıyor: Anayasayı hazırlayacak komite üzerinde ordunun veto hakkı olacak, ayrıca askeri bütçeyi siviller denetlemeyecek ve orduya anayasayı koruma-kollama görevi verilecek.

Tasarıda geçen bütün bu maddelerin demokrasiye aykırı olduğunu düşünen 20 bini aşkın kişi Tahrir Meydanını zapt ettiler. Gösterilerde öne çıkan pankartlarda "Mısır Mısırlıdır" ile "Tüm Mısırlılar siviller tarafından yönetilen bir Mısır istiyor" sloganları öne çıkan sloganlardı.

Mısır halkı yürüttüğü mücadelesiyle Mübarek'i devirdi ancak askeri vesayet rejimi son bulmadı. Uluslararası Af Örgütü, hazırladığı raporda askeri konseyin barışçıl gösterileri düzenli olarak şiddet kullanarak bastırıldığını vurgulayarak geçtiğimiz aylarda 12 binden fazla sivilin askeri mahkemelerde adil olmayan bir şekilde yargılandığını ve işkencenin de sor-

gularda uygulanan bir yöntem olduğunu belirtti. Örgütün Mısır Uzmanı **Hennig Franzmeier** "Aksine bazı hal-

lerde insan hakları konusunda geçmiştekinden de kötü olaylar yaşanıyor" diyerek durumu anlatıyor.

Mısır halkının yaşadığı hayal kırıklığını göstericilerden **Şerif Hasan** "Hayal kırıklığına uğradık. Çünkü çok az şey değişti. Generaller iktidarı devraldı ancak söz verdikleri halde Mısır'a demokrasi getirmediler. Aksine, Mübarek rejiminden daha kötü yönetiyorlar" diyerek anlatıyor. **Guardian**'a yazan **Ahdaf Soueif** de örgütlenmenin nefes kesici olduğunu belirterek, "ordu her ateş açtığında insanlar daha kararlı" diyor.

Gerçekleştirilen eylemlerin sonucu olarak YAK yönetimi zaman kazanmak için ufak geri adım atmaya başladı. Seçimlerin ertelenmeyeceğini taahhüt ederek, 2012 sonu veya 2013 başı olarak daha önce açıklanan seçimlerin yapılacağı tarihi 2012 Haziran ayına çekti. Ayrıca hareketin gelişimini engellemek için katlettikleri insanlar için "üzgün" olduklarını vurgulayarak Mısır halkından "özür dilediler". Tabii ki sorumluların cezalandırılacağı açıklamalarıyla birlikte.

Mübarek'in devrilmesinde önemli rollerden birisini oynayan **Müslüman Kardeşler**'in ise statükonun korunmasından yana olduğunu gözlemleyebiliyoruz. Birkaç ay önce ABD Dışişleri Bakanı **Hillary Clinton**'un İslamcılarla çalışma-

biliriz açıklaması, aslında Müslüman Kardeşlere bir göz kırpmaydı. Müslüman Kardeşler de bu pası kaçırmayarak hemen sistemin önemli bir aktörü olmayı kendisine misyon biçti. "İlginç" bir şekilde Mısır'daki durum Türkiye'yle paralellik arz ediyor. Her şeyden önce Türkiye'de ordu her zaman ayrıcalığını korumuş. Tarihinde hiçbir zaman sivil bir anayasa yapmayı "beceremeyen" Türkiye'nin yolundan aynı şekilde Mısır gidiyor. Müslüman Kardeşlerin pozisyonunu ülkemizdeki AKP ile benzeştirebiliriz. ABD'nin Büyük Ortadoğu Projesi'nde ılımlı İslamcılarını öne çıkarılmasıyla AKP ülkemizde hükümet olma "şansına" erişti. Aynı şekilde Müslüman Kardeşler de Mısır'ın "ılımlı Sünni Modeli" olarak karşımıza çıkıyor. Kaldı ki Müslüman Kardeşlerin kendisine örnek aldığı parti AKP, lider de Erdoğan'dır. Bu Türkiye'nin ebedi uşaklık rolünü iyi oynadığının bir kanıtı olduğu gibi ABD'nin bölgenin her yanında benzer adımları attığının da kanıtıdır.

"Sonuç olarak Mısır gerçek bir devrim hâlâ uzak" diyen Fehmi Taştekin'e katılmamak elde değil. Ancak Mısır halkının Ocak ayından bu yana başladığı işi bitirmek istediği de ortada. Mısır devrimini sonuna kadar götürecek olan ise Mısır halkının kendisi olacaktır.

Yunanistan'ın dört bir yanında grev!

Yunan burjuvazisi mali krizden çıkmak için kemer sıkma politikalarını devreye sokarken emekçiler de bu politikaların önüne geçmek için grev üstüne grev yapıyor.

Mesleklerinin serbestleştirilmesi ve sağlık alanında ödemelerin kısıtlanmasını kabullenmeyen Attiki ve Pire bölgelerinde eczacılar 24 saatlik grev kararı aldılar. Bununla birlikte Yunanistan Elektrik Teşkilatı (DEH) çalışanları da tarihi daha sonra belirlenecek olan 2 günlük grev yapacağını açıkladı.

DEH çalışanları sendikası yaptığı açıklamada "halkın arzusunun hilafına oluşturulan çıkar hükümeti, Yunan halkının mülkiyetini yok pahasına satabilmek için yasal engellerin ötesinde de daha çok engeli aşması gerekecek. Papdimos efendi, gel de al, seni bekliyoruz" diyerek kararlılıklarını vurguladı.

Taşınmaz mal varlıklarına getirilen ek vergilerin elektrik faturalarına yansıtılmasını planlayan kanuna da itiraz eden DEH sendikacıları, DEH'in Atina'da Mesogion Caddesindeki bürolarını işgal etti.

Yunanistan'da 21 Kasım günü Atina Metrosu'nun bulunduğu elektrikli toplu ulaşım araçları çalışanları da saat 12.00 ile 16.00 arasında grev yaptılar. Aynı gün Atina'da yayımlanan Elefterotipia gazetesi çalışanları da iki günlük greve çıktılar. Grevlerin oldukça etkili oldukları gözlemlendi.

Bhutanlı mülteciler ölüm orucunda

Nepal'in Jhapa bölgesinde yaşayan Bhutanlı mülteciler kimlik kartlarından mahrum bırakılmaları üzerine ölüm orucuna başladılar. 15 Bhutanlı kadın mülteci de direnişe katıldı. Ölüm orucu kararını açıklayan Bhutanlı Mülteciler Geri Dönüş Komitesi Başkanı Dr. Bhampa Rai, temel ihtiyaçlarını karşılamayan Birleşmiş Milletler Mülteciler Yüksek Komisyonu'nu suçladı. Rai, kimlik kartı olmayan mültecilerin hükümetin (yiyecek de dahil) yardımlarından yararlanmadığını söyledi. Nepal'de Jhapa ve Morang bölgelerindeki 5 kampta ikamet eden 3.749 Bhutanlı mültecinin önemli bir kısmı "teknik aksaklık" nedeniyle kimlik kartlarından mahrum bir şekilde yaşıyor.

Yemen'de Salih yanlıları 5 kişiyi öldürdü

Yemen'in başkenti Sanaa'da Yemen Cumhurbaşkanı Ali Abdullah Salih'e görevden ayrılması karşılığında yargı dokunulmazlığının verilmesi karşısında muhalifler protesto gösterisinde bulundular. Protesto gösterisine Salih yanlıları saldırarak en az 5 kişinin ölümüne neden oldular.

1978'den bu yana Yemen'i yöneten Salih, sene başından bu yana istifaya davet ediliyordu. Uzun bir süre direnen Salih, koltuğundan vazgeçmek zorunda kaldı.

Sanaa Üniversitesi önünde, muhaliflerin aylardır kamp kurduğu ve Değişim Meydanı taktıkları alanda yapılan gösterilere katılım binlerle ifade ediliyor.

Yemen'in ikinci büyük kenti Taiz'de de binlerce kişi benzer taleplerle protestolar düzenledi.

Suudi Arabistan'da imzalanan anlaşma uyarınca 69 yaşındaki Salih, erken seçimlere kadar görevi yardımcısına devretmeyi kabul etmişti. Yemen'in seçimlere kadar "ulusal birlik" hükümetince yönetilmesi planlanıyor.

Basel'de Füze Kalkanı'na Hayır paneli

11 Kasım 2011 tarihinde Basel'de, İsviçre Füze Kalkanı'na Hayır Platformu tarafından Ortadoğu Barışı İçin Füze Kalkanına Hayır şiarıyla bir panel düzenlendi. Panele politikacı-yazar Mahir Sayın, Basel Kanton milletvekili Sibel Arslan, politikacı-yazar Teslim Töre ve Basel Kanton milletvekili Atilla Toptaş katıldı. Açılış konuşması ve devrim şehitleri için yapılan saygı duruşunun ardından Türkçe ve Almanca bir sinevizyon gösterildi.

Basel kanton milletvekili Sibel Arslan, Wan depreminde zarar görenler için Basel-Wan Kardeş Belediyesi olarak 2 tır eşya ve İsviçre Dış İşleri Bakanlığı'na bağlı afet fonundan 50.000 İsviçre Frankı tutarındaki yardımın Wan'a ulaştırıldığı bilgisini verdi. Ardından füze kalkanının doğa ve insan üzerinde yaratacağı kaçınılmaz hasar üzerinde durdu.

Füze Kalkanı'nın ne getireceği konusunu ele alan politikacı-yazar Mahir Sayın ise konuşmasında emperyalistler için petrol, uyuşturucu ve silahın iyi birer ticaret alanı olduğunu ve 2001 yılından beri silah satışlarının % 35 arttığını, Türkiye'nin geçen yıl silaha 15 milyar dolar verdiğini belirtti.

Panelin 2. bölümünde Demokratik Kitle Örgütleri Platformu-İsviçre (İTİF, İDHF ve İGİF) adına kısa bir konuşma yapıldı. Konuya ilişkin soru-cevap ve eleştirilerden sonra panel sona erdi.

(ATİK Haber Merkezi İsviçre)

“Sosyal ağlardan

Sendikacıların İnternette Güne Başladıkları Yer” sloganıyla 1998’den bu yana faaliyetini sürdüren LabourStart, 33 farklı dilde yayın yapıyor.

sosyal devrimlere!”

“Sosyal ağlardan sosyal devrimlere” sloganıyla örgütlenen **LabourStart Küresel Dayanışma Konferansı** yaklaşık 30 ülkeden emek hareketi temsilcilerinin katılımı ile **18-20 Kasım** tarihlerinde İstanbul’da gerçekleşti. İlk gün Taksim Gönen Otel’de toplanılarak Gebze’deki Metal işçileri ziyaret edilip, ardından Taksim’de emek turu düzenlenirken ikinci ve üçüncü gün ise Petrol-İş Sendikası Genel Merkezi’nde oldukça yoğun bir programla gerçekleştirildi.

Bu iki gün boyunca sınıf mücadelesinin yeni görünüşleri, uluslararası dayanışma olanakları, Ortadoğu ve Kuzey Afrika isyanlarında kadınların rolü ve internetin iletişim alanında sağladığı olanakların sınıf mücadelesini nasıl desteklediği-destekleyeceği tartışıldı.

1. Gün

İlk gün Petrol-İş Genel Başkanı **Mustafa Öztaşkın**, ITUC Genel Sekreteri **Sharan Burrow**, Tunus Tekstil, Deri ve Konfeksiyon İşçileri Sendikası Genel Sekreteri **Faouzi Ben Mrah**, LabourStart Kurucu Editörü **Eric Lee** gibi isimlerin açılış konuşmaları ile başladı. Ardından “**Labourstart Nedir?**” başlığı altında ilk gündem gerçekleşti. Bu kısa girişin ardından “Türkiye’de Sendikal Hareket ve Örgütlenme Deneyimleri: UPS ve DESA Deri Deneyimleri” başlıklı oturuma geçildi. Bu oturumda Koop-İş’ten **Deniz Akdoğan**, TUMTIS Genel Örgütlenme sekreteri **Muharem Yıldırım** gibi isimler Türkiye deneyimlerini özetlediler.

Yine deneyim aktarımı şeklindeki ikinci bir oturum da “Eğitim ve Sağlık Alanında Ticarileştirme Sürecinin Sektör Çalışanlarına Etkisi, Güvencesizleştirme Süreci ve Sendikal Örgütlenme Deneyimleri: Dev-Sağlık-İş, Eğitim-Sen, SES, Sosyal-İş Sendikası” başlığı ile yapıldı.

“**Bahreyn: İşçi Hakları Saldırı Altında**” başlığı ile yapılan oturuma ilgi yüksekti. Bu oturumda Bahreyn Genel Sendikalar Koordinasyonundan **Mohamed Ali Maki Kadhem** ve **Jaafar Khalil Ebrahim** ülkelerindeki son süreç hakkında bilgi verdi. Devrimin başladığı 14 Şubat’tan itibaren yaklaşık 2.500 “olay” yaşandığının, bu “olay”ların % 77’sinin devlet güçlerinin katliamı olduğunun altını çizdiler. Ülkelerindeki her 10 bin kişiden 2.500’ünün işten atıldığının, ülkenin en büyük şirketlerinden olan ALBA’nın isyanın ardından çalışanlarının % 40’ını işten çıkardığının, toplamda erkek işçilerin % 81’inin kadın işçilerin ise % 19’unun işten atıldığının altını çizdiler ve işten atılmalarının toplumsal etkilerine değindiler. Ülkede bir işsizlik fonu var, ancak sendikal işçilerin bu fondan faydalanması imkansız gibi. Yapılan eylemler sonucunda krala belli talepler iletilse de yaptığı tek şey 4 adet bildiri yayımlamak olmuş, vaatlerini sıralayan.

Halk hareketinin taleplerini “**demokrasi, adalet ve onur**” olarak sıralayan temsilciler, geleneksel medyanın işçi ve emekçileri “terörist” olarak göstermek istediğine de vurgu yaparak uluslararası desteğin önemini altını çizdiler. Aynı saatlerde “**Pakistan: Sendikalar Ön Planda**” oturumu da yapıldı. Buraya da Pakistan’dan iki sendika federasyonunun temsilcileri katıldı ve ülkelerindeki durumu özetlediler.

Arap isyanlarında emekçilerin rolü

Bir cumartesi, diğeri pazar günü olmak üzere “Arap Baharı ve sendikalar” başlığı altında düzenlenen iki oturum da ilgiyle izlendi. Bu oturumlarda **Mısır, Ürdün, Fas, Irak, Tunus ve Cezayir**’den katılımcılar yer aldı.

Oturumlardaki ortak vurgu, geleneksel medyanın Arap halk hareketlerini “mezhep eksenli”, “terörist” ya da “dış güdümlü” hareketler olarak yansıtmaya çabasına karşın, isyanlarda iç dinamiklerin önemli rol oynadığı ve emekçilerin yaşam koşullarındaki gerilemeye karşı sokaklara çıktığı idi.

Mısır’dan **Talal Shokr**, Hüsnü Mübarek’in devrildiği ayaklanma sürecinde devlet güdümlü sendikal merkezin de çıktığını, diğer yandan son yıllarda yasaklara rağmen başarılı direnişlere imza atan bağımsız sendikaların çoğalarak yeni sendikal merkezler oluşturduğunu belirtti.

Fas’tan gelen Abdelfettah el Jilali ve Ürdün’den Ahmet Hüseyin Marei ise emek düşmanı rejimleri değil bu rejimlerle uyum içindeki sendikal yapıları da hedefe koyan bir sunum yaptı.

Aynı gün içinde bir de “Cinsiyet Eşitliği ve Sendikalar” başlıklı; Malika (Cezayir), Seham (Mısır), Asma Aghbarieh Zahalka (WAC Ma’an), Sevgi Göyçe’nin (KESK) katıldığı bir oturum da gerçekleşti. Bu oturumda ilk olarak Malika sözü aldı ve ülkesinde kadınların ciddi baskılarla karşı karşıya olduğunun altını çizerek örnekler verdi; kadın işçilerin % 60’ının tacize maruz kaldığını belirterek cinsel taciz ve şiddete karşı eylemler organize ettiklerinin altını çizdi. Mısır’dan katılan Seham da kadınların özellikle tekstilde önemli bir iş gücü olduğuna değinerek bunun nedenini de kadın iş gücünün ucuz olmasına, kadınların emek hareketinde aktif olmamasına bağladı. Ayrıca ülkede erkek-kadın ücretleri arasında da yüksek bir fark var. Ayrıca kadınlar daha düşük ücretlerle ve yıllık zam hakları olmadan çalışıyorlar.

Filistin’le dayanışma, Histadrut’a boykot

Cumartesi günü gerçekleştirilen Filistin oturumuna PGTFU ve DWRC sendikalarının yanı sıra Filistin İçin İsrail’e

Karşı Boykot Girişimi temsilcileri de katıldı. Boykot Girişimi’nden Aynur Şengül Filistin’le uluslararası dayanışmada öne çıkan İsrail’e Boykot hareketini anlatarak, bunun emek cephesindeki karşılığının ise İsrail devletinin kurucu yapılarından ırkçı Histadrut sendikasının boykot edilmesi olduğunu söyledi. Bu oturumda yürütülen tartışma ve karara bağlı olarak, gün sonundaki atölye sunumlarında konferans katılımcılarına hitaben Histadrut’un boykot edilmesine yönelik bir çağrı metni okundu.

2. Gün

“Göçmen İşçiliği” oturumunda **Finlandiya, Norveç, Rusya, İngiltere, Tayvan, Türkiye**’den göçmenleri örgütleyen sendika temsilcileri ve göçmen örgütleri temsilcilerinin yanı sıra Güney Afrikalı iki göçmen işçi de katıldı. Finlandiya’dan katılan Helena Hamalainen dünyadaki göçmen işçilerin sayısının 250 milyonu bulduğunu belirterek işçi dövizine dayalı bir ekonominin bazı ülkeler açısından devlet politikası haline geldiğine değindi.

Tayvanlı temsilci de kendi ülkelerinde de Bangladeş ve Filipinler’den gelen birçok göçmen işçinin olduğuna ve kölece çalıştırıldıklarına değindi. Tayvan’da göçmen işçiler ağırlıklı olarak bizdeki özel istihdam bürolarına benzer işçi kiralama kurumları vasıtasıyla çalıştırılıyor.

İngiltere’den gelen temsilci, İngiltere’de 5 milyon civarında göçmen işçi bulunduğunu ve bunun nüfusun neredeyse onda birine, çalışan nüfusun da üçte birine yaklaştığına dikkat çekti.

Bu oturuma Türkiye’de çalışan iki göçmen işçi de katıldı. İstanbul Tarla başı’nda günlük 20 liraya ve günde ortalama 16 saat çalıştıklarını belirten Güney Afrikalı işçiler, kaldıkları yerin kirasının 250 lira olduğunu, kazandıkları parayla ancak hayatta kalmaya çalıştıklarını belirtti.

Güneydoğu Asya’dan katılımcıların atölyesinde ise Filipinler temsilcisi güvencesiz işçileri örgütlemenin sendikaların karşı çıkamayacağı bir görev olduğuna dikkat çekti.

Emek medyasının olanakları

Konferansta emek medyasının olanakları da tartışıldı. Bu oturumlarda, internet yayıncılığının genel olarak toplumsal muhalefet, özel olarak da sendikal hareket açısından ne ifade ettiği tartışıldı. İlk günkü atölye toplantısına **Petrol-İş, DİHA, Demokrat Haber, Evrensel, Jiyen, Emek Dünyası, Sendika.Org, AFP** temsilcileri katılarak egemen medya karşısında etkili bir emek medyası oluşturmak bir haber havuzu oluşturma girişiminde bulunmayı tartıştılar.

Pazar günü de “İnternet Medyası:

Daha katılımcı, daha demokratik” başlıklı oturumda **Ali Ergin Demirhan** (Sendika.Org), **Aris Nalcı** (Ermenistan Bağımsız Gazeteciler Ağı –Epres), **Mehmet Göcekli** (Demokrat Haber) ve **Gökhan Biçici** (Emek Dünyası) katıldı. Oturumda, medya tekellerine karşı bir gedik açmaya olanak sunan internetin görülmeyeni görünür kılarak emekçilere ve diğer ezilen kesimlere önemli bir olanak sunduğuna dikkat çekildi. Bir başka dikkat çekilen nokta da internetin olanaklarının muhalefet tarafından geç keşfedildiği ancak bunun yarattığı tehlikenin sistem tarafından artık algılandığı ve sansür, yeni yasa gibi tedbirlerle karşı karşıya olunduğuydu.

Siyonist Histadrut’u istemiyoruz!

Pazar günü “Arap Baharı’nın yankıları” başlıklı oturumda, dinleyicilerin İsrail’den katılan Jacob Avid’e hangi kurumu temsilen geldiğinin sorulması üzerine Avid ve aynı oturumda yer alan LabourStart editörü Eric Lee, Histadrut üyesi olduklarını belirtti. Bunun üzerine çıkan tartışmada dinleyicilerden bazıları bu konferansta Histadrut’u temsilen konuşulamayacağını belirterek salonu terk etti ve “**Siyonist Histadrut’u İstemiyoruz**” yazılı bir döviz astı. LaborStart editörlerinden Andrew Casey, dövizi asan katılımcıya fiziksel saldırıda bulununca katılımcılar tarafından engellendi.

Labourstart kimdir?

“Sendikacıların İnternette Güne Başladıkları Yer” sloganıyla 1998’den bu yana faaliyetini sürdüren LabourStart, 33 farklı dilde yayın yapıyor. LabourStart internetin sendikalar için bir kampanya aracı olarak kullanılmasına öncülük ediyor ve ActNow (Hemen Şimdi Harekete Geç!) gibi kampanyaları son 10 yıldır işçilerin grevler kazanmasına, tutuklu sendikacıların serbest bırakılmasına ve çok daha fazlasına katkıda bulunuyor. Dünya çapında 800 muhabiri bulunuyor. Türkiye’ye yönelik de pek çok kampanya başlatan LabourStart, yürümekte olan pek çoğuna da destek olmuştur.

Nepal'de durum hala devrimcilerin lehine

(Dilip Maharjan –Bhishma-)

22 Kasım 2011

Nepal'de Birleşik Nepal Komünist Partisi(Maoist) içindeki iki çizgi mücadelesi sürerken, özellikle bu mücadeleye somut zemin teşkil eden ve politik partilerle yapılan anlaşmalar da tartışılmaya devam ediyor. Devrimci fraksiyon olarak tanımlanan Parti içindeki bir kısım kadro ve üyenin karşı çıktığı 7 Maddelik Anlaşma içersinde önemli bir nokta da Halk Savaşı sırasında toprak ağalarının el konulan ve köylülere dağıtılan topraklarının geri iade edilmesiydi. Toprakların iadesine karşı çıkan UCPN(Maoist) Genel Sekreteri Ram Bahadur Thapa (Badal),

herhangi alternatif bir düzenleme yapılmaksızın köylülerden topraklar zorla alınırsa toprak ağalarının kovalanacağını söyledi. Badal yoldaş, alternatif düzenlemenin ise yasalarla güvence altına alınmış bilimsel bir toprak reformu olduğunu ifade etti. Badal ayrıca yoksul köylülerin haklarının anayasa tarafından garanti altına alınması gerektiğini de söyledi. Başkan Prachanda'dan da parti kararına uygun konuşmasını istediklerini söyleyen Badal, alternatif düzenlemenin başlangıçtan itibaren parti tarafından oybirliği ile kabul edildiğini sözlerine ekledi.

UCPN(Maoist) Daimi Komite üyesi Dev Gurung ise tamamlanmamış olan halk savaşı ve devrimin amacına ulaşmaya ihtiyacı olduğunu söyledi. Kırsal kesimdeki halkın taleplerinin yerine getirilmediğini söyleyen Gurung, böylesine kritik bir süreçte Nepalli liderlerin halka haklarını verecek güçlerini ve karakterlerini gösteremediklerini ve birer korkak olarak davrandıklarını ifade etti.

Aşağıda ise UCPN(Maoist) kadrolarından Dilip Maharjan ile Red Star Nepal tarafından yapılmış bir söyleşi bulunmaktadır.

- Birleşik Nepal Komünist Partisi(Maoist) [UCPN-M] iki çizgi mücadelesi yoğunluğu içinde. Daha kolay anlaşılması açısından siz bunu halk dilinde nasıl açıklıyorsunuz?

- Kuşkusuz, iki çizgi mücadelesi meselesi halk tarafından bilinmektedir. Bu, iki çizgi mücadelesinin halka ulaştığı anlamına gelir. Mevcut durum ve ihtiyaç, iki çizgi mücadelesini halka taşımayı gerektirmektedir. İki çizgi mücadelesi –geçmişte- halk için daha az ilgiydi, çünkü bu düşünce düzeyinde, partinin ideolojik ve taktik çizgisindeydi daha çok. Buna karşın –bugün- parti önderliği birbiri ardına parti kararlarına karşı ilerliyor. Son olarak, 4 maddelik anlaşma, BIPPA anlaşması, 7 Maddelik anlaşma, Halk Kurtuluş Ordusu'nun (NPA) tasfiyesi, topraksız ve evsizlerin topraklarının toprak ağalarına iadesi, işçilerin haklarının ellerinden alınması, yerel halkın haklarından mahrum bırakılması parti önderliği tarafından halka, ulusa ve özgürlük hakkına karşı gerçekleştirilen faaliyetlerdir. Tüm bunlar direkt olarak halkla, toplumla ve ulusla bağlantılıdır. Bu meseleler sadece liderlerle, kadrolarla

ve politik partilerle ilgili değildir. Ve bunlar bir avuç kurnaz “her şeyi bilen” insanlar tarafından çözülemez, bunların çözümü halk içinde daha geniş ve ulusal çapta geleneksel canlı etkileşim gerektirir. Halk bu tartışmaya katılmalıdır ve şu anda katılmaktadır da.

- Halk içinde programı gerçekleştirmek için bir duruşun önündeki engeller nelerdir?

- Evet, biz halkı ulusal çapta program yapmak üzere ziyaret etmiyoruz. Buna karşın, dikkatli olmaları için onlarda farkındalık programımızı uyguluyoruz. Fakat, bazı temel meseleler, toprakların toprak ağalarına iadesi, BIPPA, ordunun onursuz bir şekilde birleştirilmesi gibi konularda, devrimci önderlik halka ve PLA'ya haklarına sahip çıkması için çağrı yaptı. Halk ayağa kalktı ve yönetici sınıflara karşı kolektif bir şekilde mücadele ediyor. Biz önderliğin tüm parti adına yaptığı sahtekarlık anlaşmalarını kabul etmeye hazır değildir ve hazır değiliz. Fakat, biz PLA'nın onurlu bir şekilde entegre edilmesi kararında hemfikiriz, bilimsel bir toprak reformu uygulanmalı ve diğer tüm kötü anlaşmalar feshedilmelidir. Programımız ajitasyondan çıkartılıp gerçeklik haline getirilmelidir.

- UCPN-Maoist devrimci fraksiyonun bu iç mücadelede katlandığı zahmetler nelerdir? Devrimci bir yolda mücadele ettiğiniz uluslararası devrimci parti ve örgütleri ikna etmek için ne yapabilirsiniz?

- Evet, uluslararası kardeş parti ve örgütler bizi çok ciddi olarak uyarıyorlar ve Nepal devrimi için endişe duyuyorlar. Uluslararası kardeş örgütler, parti önderliği Halk Savaşını sonlandır-

dığından, üs bölgelerini tasfiye ettiğinden ve PLA'yı barakalara hapsedtiğinden bu yana endişeliler. Bu hareketler sadece tek bir kişinin imzasıyla kimseye sorup önerisini almadan ve parti Merkez Komite toplantısını gerçekleştirmeden yapılmıştır. Onlar sadece haberdar edilmişlerdir. Kardeş örgütler UCPN-Maoist'in attığı adımları zamanında düzeltmesi gerektiğini önermişlerdir, önermektedirler. Biz de parti içinde bu adımların düzeltilmesi gerektiğini tartışmaktayız.

Onlar partiyi itaat ve teslimiyete götürecek faaliyetler hakkında daha dikkatli olmamızı önermişlerdir. Devrimci gruptan haberdar olmayı ciddi olarak önermişlerdir. Çünkü biz enternasyonalistiz ve bu önerileri ciddiye alıyoruz. Onlardan dış koşulların sözü edilebilir rolüne karşın tüm devrimlerin korunmasının ve gelişmesinin bahsi geçen ulusun subjektif ve objektif koşullarına dayandığından emin olmalarını istiyoruz.

- Kardeş parti ve örgütlerden nasıl bir rol almalarını istiyorsunuz?

- Maoist Parti içindeki mücadele ideolojik bir tartışmadır. Partinin esas önderliğinde ideolojik ayrım sapma meydana gelmiştir. Bu nedenle, bu iç mücadele esas olarak ideolojiktir. Bu nedenle, uluslararası alandaki yoldaşlardan uluslararası alandaki tartışmalarda eksikliğe karşı çıkmalarını ve yeni bir ideolojik tartışma başlatmalarını umuyoruz. Bunun bizim tartışmamızı sonuçlandırmamızda yardımcı olacağı-

nı düşünüyoruz. İdeolojik düzeyde tartışma ihtiyacı duyuyoruz; bu yöntem uluslararası komünist hareket içinde sapmalara neden olan negatif görüşlere karşı çıkmamıza yardımcı olacak.

- Devrimi ileri götürecek iyimserlik için bir zemin ve gerçeklik gösterebilir misiniz?

- Devrimciler elverişli koşullardadırlar. Problem burjuvazi içinde vardır, devrimciler içinde değil. Nepal'deki mevcut kriz oportünist ve revizyonistler içinde vardır. Onların içinde fikir, ideoloji ve yöntem problemi vardır. Devrimciler daha fazla pozitif bakışa sahiptir ve bunu birlikte ilerletebilirlerse, devrimi tamamlama görevini yerine getirebileceklerdir. Burjuva sistem içindeki mevcut ciddi krizin meyvelerini toplayabilirler.

UCPN-Maoist'in yükseltmekte olduğu meseleler Nepal toplumunun özgülleşmesine bağlıdır. Feodalizm, devletin yeniden yapılandırılması, halkın federal anayasası, topraksızlara toprak, ayrımcılığa uğrayanların, marjinalleştirilen cinsiyetlerin, bölgelerin, dalit ve etnik grupların birleştirilmesi meseleleri halkın meseleleridir. Biz onları terk etmedik. Sadece önderliğimiz yolundan saptı ve biz buna karşı mücadele ediyoruz.

Nepal'de merkezleşmiş bir güç bulunmamaktadır. Halk değişimi desteklemektedir. Feodal ve burjuva güç koşulları baskı altında tutmaktadır. Devrimci taraftan yana olursak, yeni bir yol geliştirebiliriz.

Devrimci fraksiyondan PLA gerillalarına çağrı

UCPN (Maoist) Başkan Yardımcısı Mohan Baidya (Kiran) ve Genel Sekreter Ram Bahadur Thapa (Badal) yoldaşlar, Halk Kurtuluş Ordusu gerillalarına ordu ile birleşmemeleri konusunda çağrı yaptı. Ortak yapılan açıklamada, “PLA askerleri ordu ile birleşme sürecine katılmamalıdır çünkü bu onursuz ve barış karşıtı bir süreçtir” denildi. Kiran ve Badal yoldaşlar, onurlu PLA komutan ve askerlerinin toplu olarak teslimiyet sürecinden ayrılmalarını istedi.

Pusula

Kitle çalışması siyasal ufkuza derinlik kazandırır

Devrimci faaliyetlerde dar grup çalışmasında ısrar etmek; kitle çalışmasına dair öngörülen hedefleri objektif olarak boşa çıkarmak anlamına gelir. Bu da, militanlarda üretme, yeniyi yakalama eyleminde zaaflı duruşlara sebebiyet verir. Çünkü kitle çalışması faaliyetçilerin siyasal ufkuza genişlik kazandırır. Kitle çalışması pratik mücadele demektir. Mücadelenin olduğu her yerde gelişme dinamikleri güçlüdür. Yeni kadroların, önderlerin mücadele içinde çıkacağı saptaması; bu pratik tecrübe üzerinde şekilleniyor. Aynı zamanda onlara güç veren, eskiye karşı mücadelede yeniyi sarılmaya, bu uğurda bedel ödemeye iten de bu mücadelenin yaratmış olduğu etkidir.

Bu gerçek doğru bir tarzda kavranmadıkça, ne mücadele içinde ortaya çıkan güçlü kişiliklerin nedenleri doğru bir tarzda yakalanabilir ne de dar faaliyetin yaratmış olduğu siyasal ufksuzluğun, feda ruhundaki geriliklerin nedenleri kavranabilir. Kitle çalışmasına yönelen, ezilenlerin farklı kesimlerinin sorunlarıyla yüzleşme çabası içine giren, çözüm için kafa yoran bir faaliyetçinin gelişip yetkinleşmemesi düşünülemez. Böylesi sıcak bir pratik yalnız inceleme ve araştırmayı tetiklemez, bir anlamda **zorunlu** kılar. Sınıf mücadelesinde yüksek **sorumluluk** duygusu, sorunların çözümüne çare arama, her koşulda görev bilinciyle hareket etmenin panzehiridir. Dolayısıyla sınıf savaşımının zor dönemleri bu niteliklere sahip militanların yaratılmasına emreder.

Ve “doğru kullanıldığında küçük güçler büyük sonuçlar getirebilir”, tarihsel tecrübe bu anlamda önemli ve değerlidir. Yeni sürecin gerçekliğini kavrayan, kitle çalışması, zorluklarla mücadele etme enerjisine sahip küçük kuvvetlerle de büyük tarihsel gelişmelerin yolu açılabilir. Burada temel sorun bu küçük kuvvetin görevlerini önceliklere uygun olarak **planlanması** ve tüm çalışmalarını **geniş yığınları hedefleyen bir perspektifle** ele almasıdır. Lenin yoldaşın “*Devrimci bir örgütün gücü, onun ilişkilerinin sayısına bağlıdır*” söylemi çalışmalarda her faaliyetçinin hedeflerine ilham kaynağı olmalıdır. Sınıf savaşımında kitleler nezdinde çağrılar anlamlı kılan da **harekete geçen güçtür**. Çağrıyı yapan gücün sınıf düşmanlarına karşı mücadelede sergilediği duruştur.

Kuşkusuz sınıf savaşımında tek tek bireylerin veya organların oynayacağı tarihsel rolü görmezden gelmiyoruz. Bilakis tarihsel rollerin kitle çalışmasıyla, büyük yığınlarla bağ kurma, onları harekete geçirme çabasıyla somutlaştığı gerçekliğine dikkat çekiyoruz. Bu anlamıyla her faaliyetçi kendi içinde tekrar içeren, gelişme dinamiğini zayıflatan her türlü çalışmayı yadsır. Komite üyelerini geliştiren, kitle ilişkilerini güçlendiren, yanına dair umutlarını büyüten devrimci çabalarda yoğunlaşmaktır.

Keza kitle çalışmasına dair ortaya konulacak somut projelerin yolu da kitlelerle kurulacak sıkı bağlardan geçer. Dolayısıyla bu süreçte kitlelerle bağ kurmamızı sağlayacak araçlar üzerinde yoğunlaşmak; kitleleri harekete geçiren, onların üzerinde manevi otorite sağlayan pratiklerden öğrenmek oldukça önemlidir. Unutmamak gerekir ki; manevi güç, zorluklarla mücadelede itici bir kuvvettir. Yine kitleye dönük yürütülen dönemsel kampanyalarda, kitleye açık toplantılarda asgari düzeyde bir etki yaratmak için verilmeye çalışılan mesajların somutlanması, anlaşılır bir dille ifade edilmesi oldukça önemlidir. Bunun için de ön hazırlık çalışmalarına özen göstermek gerekir.

Çalışmalarımızda gözden kaçırmamız gereken diğer önemli noktalardan biri de **planlı çalışmadır**. Kitle bağlarındaki zayıflık, faaliyetçi düzeyinde var olan nicel ve nitel yetersizlik, bu temelde bir hareketi daha bir gerekli kılıyor. Var olan güçleri dağınık ve etkisiz bir tarzda kullanmak yerine belli alanlarda daha bir yoğunlaşarak e ileri kitleler nezdinde hissedilir temelde mevziler yaratılmalıdır. Bu tarzda mevzilerin yaratılması, yeni hamleler için kadro ve militanlara güç verir. Moral ve motivasyon düzeyini yükseltir. Burada önemli olan böylesi durumlarda söz konusu alanlara çakılıp kalma tehlikesine düşmemektir. Bilakis genişleme ve özellikle propaganda ve ajitasyon araçlarını daha yaygın ve etkin bir tarzda kullanma perspektifi her daima canlı ve diri tutulmalıdır. Geniş yığınlar ancak böylesi bir düşünüş tarzıyla kucaklanarak harekete geçirilebilir.

SIRA NEFERİ OLMAK...

Devrim sayısız militanın sonsuz emek, özveri ve fedakârlığının bir ürünü olarak ortaya çıkar. Komünist ustalar ve devrimin önderleri-kadroları bu mücadelede ileri düzeyde gösterilen çabanın, fedakârlığın ve özverinin sahibidirler. Ancak en az onlar kadar anılmayı hak eden devrime kanını veren sayısız isimsiz kahramanın emeği de gözardı edilemez bir gerçekliktir. Hiçbir karşılık beklemeden kendisini devrime-halka adayan, kimi zaman isimlerini bile bilmediğimiz sıra neferlerimizin bizlere bıraktıkları en değerli miras da proletaryanın devrimci kültür hazinesine kattıkları bu özellikleridir. Yani çikarsız, karşılıksız, hesapsız, sonuna kadar, hiçbir fedakârlıktan kaçınmadan devrime-halka hizmet etmek.

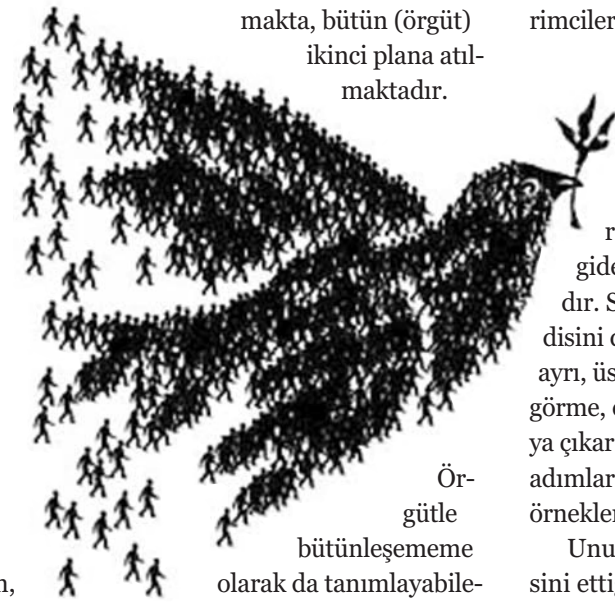
Bugün kültürel mirasımız içinde aşınmaya uğrayan değerlerimizden birisi de budur. “**Devrimin isimsiz kahramanı**” olmayı reddetmek. Bunun yerine görevleri örgütten-yoldaşlardan karşılığını bekleyerek yapmak, en başta “**neden devrimci olunur?**” sorusuna doğru cevabı verememekten kaynaklanır. Bu anlamda her birey devrimci mücadeleye neden katıldığını her gün defalarca kendisine sormalıdır.

Yaptıklarının görülmesini bekleyen, görevlerini yapma karşılığında mevki-kariyer hesapları yapan, sürekli övgü bekleyen, eleştirilmekten hoşlanmayan, hatalarının üzerini örtüp başarılarını abartan, sürekli önde olma-önde görünme beklentileriyle iş yapan devrimcilik kesinlikle proleter devrimcilik değildir. **Devrimcilik, derinden yaşanması gereken mütevaziliktir**. Bir devrimci, yaptıklarının örgüt, yoldaşları ya da halk tarafından görülmesini neden bekler? Görevler birileri tarafından görünmesi için mi yapılmaktadır? Hatalarımızın üstünü örtmeye çalıştığımızda onlar gerçekten ortadan kalkmış olur mu? Ya da başarılarımızı oldu-

ğundan daha fazla ve önemli gösterdiğimizde, bu başarı hanimize gerçekte daha çok şey mi kattığımız anlamına gelir? Önde görünmeyi neden isteriz? Önde görünen kim olursa olsun önemli olan proletarya partisinin politikalarının hayata geçip geçmediği, doğrunun yapılıp yapılmadığı değil midir? Bu sorular daha da çoğaltılabilir.

Önemli olan bunlara doğru cevapları verebilmektir. Bu olmadığında, daha da kötüsü bu sorular hiç sorulmadığında ortaya çıkan, küçük burjuva devrimciliğinin en dibe batmış halidir. Örgütle bütünleşemeyen, yoldaşlardan uzaklaşan ve giderek devrime ve halka yabancılaşan ve dolayısıyla devrime hizmet etmeyen bir “devrimcilik”.

Böylesi bir “devrimcilik”te diyalektik yalnızca başkalarına işlemektedir. İşin içine “ben” olgusu girince diyalektik düşünüş ortadan kalkmakta, tek yanlılık, subjektivizm ve yüzeysellik hâkim hale gelmektedir. Parça ve bütün (örgüt-birey) arasındaki ilişkide her defasında parça (birey) öne çıkmakta, bütün (örgüt) ikinci plana atılmaktadır.

Örgütle bütünleşememe olarak da tanımlayabileceğimiz bu durum esasta düşünüş tarzındaki bu yanlışlıktan kaynaklanmaktadır. Diyalektiği kavramayan militan, meselenin bir yanını görürken diğer yanını görmez, sorunlara kendi penceresinden yaklaşır, esas-tali ayırımını yapmada, sorunların kökenine inmede başarısız olur. Tek yanlılığın hakim olduğu düşünüş tarzı, dışındakine açık ve net eleştiriler getirip özeleştiri beklerken, kendisine yönelik eleştirileri ya kabul etmez ya da yüzeysel olarak kabul edip açık ve net bir özeleştiri vermez. Kendisi-

Bugün kültürel mirasımız içinde aşınmaya uğrayan değerlerimizden birisi de budur. “**Devrimin isimsiz kahramanı**” olmayı reddetmek.

nin sorumluluğundaki başarıları abartıp, hatalarını küçümserken, dışındakiler içinse bunun tam tersi yapılır, hatalar abartılıp başarıları küçümser. Kendisini her zaman doğrularını yapan, en az hata yapan, dışındakileri bir türlü zaaflarından kurtulamayan, çok sık hata yapanlar olarak görür.

Her zaman eğiten-öğreten rolünde kendisi varken, dışındakiler eğitmeye muhtaç, bilinçsiz kişiliklerdir. Böyle düşünen ve yaşayan militan bir süre sonra halka da yabancılaşmaya başlar. Beklentileri karşılık bulmadığında, örgüt-yoldaşlara yaklaşımın bir benzeri halka da yansır.

Halkın görüşleri-düşünceleri alınmamaya, önemsenmemeye, küçümsemeye, üstten bakılmaya başlanır. Halktan gelen eleştirilere ve önerilere de kulak kapatılır. Halktan eleştiri yerine övgü beklenir, gelmeyince halkın geriliğinden, bilinçsizliğinden dem vurulur. Oysa halkın bu durumda olmasında kendi payımı görmez. Devrimciliğin halka hizmet olduğu belirlemesinde özneler yer değiştirir. Halk devrimcilere hizmet etmek zorundaymış gibi algılanmaya başlanır.

Bu süreç “bu halktan adam olmaz”a, oradan da devrime “elveda”ya kadar giden yolun basamaklarıdır. Son aşamada artık kendisini dayatma, yoldaşlardan ayrı, üstün ve vazgeçilmez görme, en bayağı şekliyle ortaya çıkar. Bunlar kopuşun son adımlarıdır ve tarihimiz bu tür örneklerle fazlasıyla tanıtılır.

Unutulmamalıdır ki bahsini ettiğimiz komünist partisidir. Tarihimizde bu tür yaklaşımlar kendisini ne kadar dayattıysa da başarılı olamamıştır.

Başta önder yoldaş olmak üzere tüm şehitlerimizin kanıyla yaratılan değerlerimiz bu türden burjuva hastalıklara karşı **en etkili** panzehirdir. Bünyemizde asla kabul edilmeyecek bu hastalık, ya “**parti ilacıyla**” tedavi edilecek ya da saflardan uzaklaşmak zorunda kalacaktır. Tedavi etmek kolektifin göreviyken, tercih hastalık sahibinindir.

(**Dersim’den bir Partizan**)

VEYSEL UYAR; "Devrimciler teslim olmaz!"

5 Aralık 1981'de Ovacık Hülükuşağı'nda Erdoğan Tekin'le birlikte TC ordusuyla girdiği çatışmada şehit düşen Veysel Uyar'ı aynı dönemde Dersim'de faaliyet yürüten bir yoldaşından dinledik.

- Bize Veysel Uyar'ı anlatır mısınız? Devrimci düşüncelerle ne zaman tanıştı?

- Köylü kökenli yoksul bir ailenin çocuğudur. Küçük yaşlardan itibaren tarlada çalışan, köy işlerinde çalışan, ailesine yardım etmede atak olan biridir. Lise yıllarında devrimci düşüncelerle tanıştı. Anlattığım yıllar 76-77 yılları. Özellikle Partizanlarla tanıştıktan sonra hızlı bir şekilde gelişim gösterdi. Kendisini giderek Partizan içinde hissedene, çok genç yaşta faaliyete atılan bir yoldaştır. Veysel Uyar, kendini ciddi anlamda geliştirmiştir. Ovacık'ta kalmayarak özellikle Pülümür-Erzincan bölgesinde uzun bir süre faaliyet yürütmüştür. O süre içinde Mao'ya karşı yürütülen uluslararası akıma karşıda mücadele yürüten yoldaşlardan bir tanesiydi. II. Konferansta Enver hocacı anlayışa karşı alınan tavırda bu yoldaşın önemli bir katkısı vardır. Ataklığından kaynaklı, partinin savaşçı, mücadeleci çizgisine katkı sunabileceği düşünülerek DABK'a atanmıştır. Süleyman Cihan'ın katledilmesinden hemen sonra Erzincan-Pülümür arasında Kars'a kadar uzanan bu faaliyet bölgesinden Dersim'e çekildi. 2. MK'nın gerilla mücadelesini başlatma eğilimi vardı. Veysel yoldaşın savaş bölgesinde konumlanmasında bunu büyük etkisi vardı. Özellikle yeni, genç yoldaşlarla ilgilenmede, onları devrimci kültürle şekillendirmede çok duyarlıydı. Mesela, köylerden kendisine bir gömlek verildiyse onu kendisi giymeyip yoldaşına verirdi. Devrimci kültürün ne olduğunu pratik yaşamı ile gösterirdi. O süreçte saflarda 12 Eylül cuntasının yaratığı tahribata karşı duran yoldaşlardan biriydi. Dersim'de gerillayı yeniden aya-

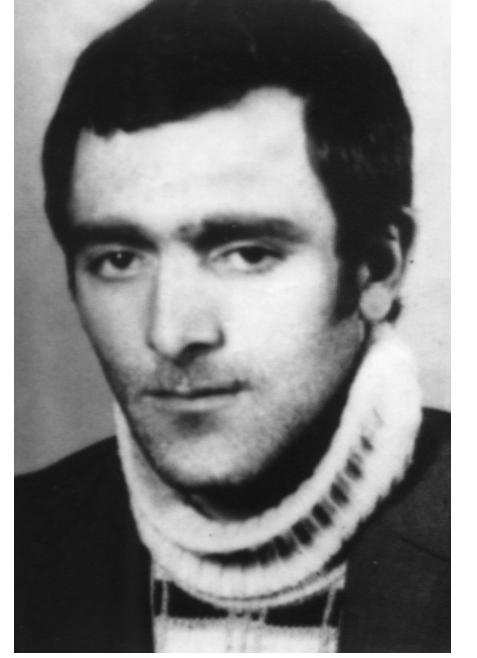
ğa kaldıran, partinin direnişçi çizgisini yeniden yeşerten bir Partizandı. Onun son nefesine kadar çatışarak şehit düşmesi özellikle parti saflarında "TİKKO budur" söylemleriyle karşılandı. Veysel Uyar'ın çatışması; psikolojik olarak, yığınlık havasının dağıtılmasında önemli olmuştur. Konferansın hemen sonrasında kısa sürede gerilla grupları oluşturulmuştu. Şehit düşmeden önce faaliyet alanı Hozat, Ovacık ve Erzincan tarafıydı.

- Nasıl şehit düştü? Çatışmayı hatırlıyor musunuz? Ona neden "Kokum" denilmektedir?

-Hülükuşağı'na, Erdoğan Tekin'le birlikte gidiyorlar. Süleyman Cihan'ın katledilmesinden hemen sonradır. Çıkarılan parti imzalı bildiri dağıtmak için köylere gidiyorlar. Evde kaldıktan sonra sabaha doğru köyün kuşatıldığını görüyorlar. Subay, "teslim olun" diyerek içeri giriyor. Veysel Uyar, ev halkını

evin bir köşesine alıyor. Subay, girer girmez oldukça sakin bir şekilde bekleyen Veysel Uyar, silahını çektiği gibi; "bizim tarihimizde teslim olma diye bir şey yok, devrimciler teslim olmaz" diyor ve ateşliyor. Subay boylu boyunca uzanıyor. Çatışma başlıyor, çatışarak dışarı çıkıyorlar, merdivenlerden aşağı iniyorlar hatta köyün ortasına kadar geliyorlar. Askerler başlıyor kaçmaya. Bu esnada yan tarafta mevzilenmiş bir grubun kurşun yağmuru altında kalıyorlar. Bu esnada silahı parçalanıyor. Şehit düşerken kurşun yağmuru altında özellikle parti, ordu sloganını atması dönem açısından çok önemliydi.

Onun bu tavrı partide ve kitlede büyük bir heyecan yaratmıştır. Direniş çizgisine daha güçlü sarılmasına katkı sunmuştur. "Kokum" denilmesinin nedeni de yoldaşın çok küçük yaşlardan beri ailesinin yoksulluğundan dolayı ça-

lışmak zorunda kalması, avurtlarının çökmesi gibi yaşlı görünümüdür. Cenazesine yapının layığı ile sahip çıktığı yoldaşlardandır.

Her gittiği köyde, köylülerin sempatisini kazanan bir yoldaştı. Dersim'in bazı köylerine gidildiğinde Kokum denildiğinde halen ağlamaklı olan insanların olduğunu biliyoruz. Geçmiş konuşulduğu zaman o aileler "Kokum yoldaş böyleydi" deyip adını mutlaka anarlar. Alçakgönüllü, konuştuğu zaman çevresindekilere sözünü rahatlıkla dinletebilen bir yoldaştı. Tartışmalarda sakin, ağır başlı bir partizandı. Bir konu konuşulurken çok sakin bir şekilde tartışırdı. Kitlelerin birbiriyle yaşadığı sorunların çözümünde çok adil bir yoldaştı. Bu yanıyla da önemli bir gelenek bırakmıştır. Bugün biz Dersim'de onun ardılları olarak mücadelemizi sürdürüyorsak bunda Veysel yoldaşın çok önemli payı olduğunu düşünüyorum.

Erdoğan Tekin: Ovacık'ın Perdi köyünde 1962 yılında dünyaya gelen Erdoğan Tekin, daha genç yaşlarda Partizanlara sempati duymaya başlar. Ailesinin ekonomik nedenlerden dolayı İstanbul'a göç etmesine rağmen o, Partizanlara katılmak için ailesiyle gitmez. Dersim'deki gerilla birimlerinin birinde yer alır. Erdoğan Tekin, gelişmeye açık, cesur kişiliğiyle çevresinde öne çıkmıştır.

Kavgada ölümsüzleşenler

Tarih 13 Aralık 93'tür. Bir kez daha teslim alınmaz Partizan yürekler. **Dersim Ovacık Pozveng** köyünde TC'nin katliam listesine bir yenisi daha eklenir. Kötü hava koşullarından kaynaklı köye girmek zorunda olan gerilla birliği TC'nin kolluk güçleri tarafından çembere alınır. Teslim olmayı hiçbir koşulda kabul etmeyen Partizanlar, yoğun bombardıman altında düşmana karşı direnişi yükseltirler. Pozveng, TC'nin gerilla-sivil ayrımı yapmadan başvurduğu katliam serisine tanıklık eder 13 Aralık'ta. Çıkan çatışmada **Bekir Kürşat Onay, Fevzi Koç, Hacı Mustafa Arslan ve Deniz**

Som ölümsüzleşirken 12 yaşındaki **Nuray Laço** ve 11 yaşındaki **Halil Laço** da devletin hedef gözetmeden açtığı yoğun bombardıman saldırısında yaşamlarını yitirirler.

İbrahim Kır: Dersim Ovacık doğumlu olan Kır, ekonomik sebeplerle geldiği İstanbul'da Proletarya Partisi saflarında faaliyet yürütür. Aralık 80'de gözaltına alınan İbrahim Kır, işkencede katledilir.

1 Aralık 1986: 1 Aralık 86 tarihinde Dersim Mazgirt-Geçitveren köyünde TC askerleriyle Halk Ordusu gerillaları arasında çıkan çatışmada **Timur Demir, Suna Yıldırım ve Besime Doğan** ölümsüzleşirler.

süzleşirler.

Naki Gök: 1 Aralık 76'da Samsun'da sivil faşistlerce katledildi.

Raci Yılmaz: Samsun Çarşamba doğumlu olan Raci Yılmaz, İstanbul Üniversitesi fen Fakültesi öğrencisiyken tanışır mücadeleye. Parti 1. Konferansından sonra parti üyesi olur. Parti 2. Konferansına delege olarak seçilir ancak 6 Aralık 80'de İstanbul Harbiye'de bulunduğu evde polislerle girdiği çatışmada ölümsüzleşir.

Mehmet Ali Polat: 6 Aralık 80'de Kırklareli'nde polis tarafından katledilir.

Abdurrahman Meral: Proletarya Partisi taraftarı olan Meral, Aralık 93'te İstanbul'da, yakalandığı kanser hastalığına yenik düşerek ölümsüzleşir.

Halil Kaya: Erzincan doğumlu Halil Kaya 1979 yılında Urfa'da ölümsüzleşti.

Baki Beyhan: 1956 Dersim-Mazgirt Dilanoğlu köyünde doğdu. 1976 yılında yakalandığı hastalık sonucu yaşamını yitirdi.

Ömer Nail Yusufoglu: 1960 yılında Erzincan Karakoçan'da dünyaya gelen Ömer Nail Yusufoglu, Partizanlarla tanıştıktan sonra gençlik örgütünde faaliyet yürütmeye başladı. 1978 yılında İstanbul Hasköy'de sivil faşistler tarafından katledildi.

Doğan Erdem: Erzincan Tercan doğumlu ve kod adı Bektaş olan Doğan Erdem gerilla komutanlarından. Kasım 1984'te Dersim'de çığ altında kalarak yaşamını yitirdi.

“İncitmeden” kentsel dönüşüm olur mu?

Wan depreminin hemen ardından Çevre ve Şehircilik Bakanı **Erdoğan Bayraktar** aracılığıyla “kentsel dönüşüm” gündeme adeta bomba gibi düştü. Bayraktar, bir yandan konutların sağlamlığına ilişkin korkutucu verilerle halkın tedirginleşmesini sağlarken, bir yandan da “kentsel dönüşüm” adı altında yapılacak tüm hukuksuzlukları, yoksulun canını yakmayı meşrulaştırmaya çalışıyordu.

Wan depremi ve ardından başlayan “kentsel dönüşüm” tartışmaları sırasında Somali geldi aklımıza nedense...

Hani Somali’de yaşanan açlık ve kuraklık ülkenin tek gündemi haline gelmişti bir ara... Hangi kanalı açsak Somali için yardım programları yapıyor, başta başbakan olmak üzere hangi bakan ağzını açsa Somali ile ilgili “duyarlılık” çağrısı yapıyordu. Hatta Başbakan R. T. Erdoğan ve şürekası uçağa doluşup, “insanlık turu” düzenlemişlerdi Somali’ye. Ajda Pekkan, burada açıklıktan kırılan kadınlarla “göbek atmış”, Nihat Doğan orijinal salvolarını tekrarlamış, Erdoğan o “mübarek elini” Somalili çocukların başında gezdirmişti.

Medya günlerce TC’nin en duyarlı ülke olduğunu ve Somali’ye en çok yardım toplayan (daha doğrusu sadaka veren) ülke olduğunu anlatıp durdu. Düşünsenize “yardımseverlikte” o kadar ileri gitmişti ki TC, camilerde “bağışmatik” bile kurmuştu!

Halkların acıları üzerinden prim sağlamayı çok iyi beceren AKP hükümeti, resmen, Somali’de açıklıktan ölen çocukların bedenlerine basa basa Türkiye’de ve dünyada şov yapmış; artı puan (!) kazanmıştı!

Sonra ne oldu peki?

Birdenbire kirp diye kesiliverdi Somali haberleri... Ne değişmişti oysa? Somali’de açlık, yoksulluk ve kuraklık yok mu olmuştu? Somali halkı toplama kamplarından çıkıp yepyeni bir hayata mı başlamıştı yoksa?

Oysa açlık da devam ediyordu, kuraklık da, ölümler de... Ama “mübarek” Ramazan ayı bitmişti. AKP, Somali üzerinden yeterince acı pornografisi yaratarak prim de yapmıştı. Yardım adı altında düzenlenen tezgahlardan iyi para kaldırmıştı.

Ali amca incinirsen evini yıkarız ha!

Şimdi diyeceksiniz ki “Wan depremiyle, kentsel dönüşümle ne alakası

var Somali’nin?” Belki Somali’de yaşanan insanlık dramı ile Wan’da yaşananlar arasında belli farklılıklar olabilir, ama burada benzer olan TC’nin halkın acılarına yaklaşımı ve bunu kendi çıkarlarına alet etmesi...

Wan depreminin hemen ardından eskinin TOKİ başkanı, şimdinin Çevre ve Şehircilik Bakanı **Erdoğan Bayraktar** aracılığıyla “kentsel dönüşüm” gündeme adeta bomba gibi düştü. Her gazete boy boy resim, çarşaf çarşaf röportaj veren Bayraktar, bir yandan konutların sağlamlığına ilişkin korkutucu verilerle halkın tedirginleşmesini sağlarken, bir yandan da “kentsel dönüşüm” adı altında yapılacak tüm hukuksuzlukları, yoksulun canını yakmayı meşrulaştırmaya çalışıyordu.

Çok haklı olarak, hepimiz, depremin ardından “acaba burada bir deprem olsa, evimiz sağlam kalır mı?” şeklindeki hayati önemdeki soruyu kendimize sorduk. Özellikle de 1999’da yaşanan Marmara depreminin en çok etkilediği yerlerden biri olan İstanbul’da, bu soru milyonlarca hanenin içinde havada asılı kalmıştır. Bu yüzden çoğumuz Bayraktar’ın yaptığı açıklamaları can kulağı ile dinledik, anlamaya çalıştık, belki de hak verdik.

Ama ortada bir gariplik yok mu sizce? Mesela 4 Kasım tarihli Radikal gazetesinde “**İncitmeden yıkarız**” başlığı ile yayımlanan Bayraktar röportajını okudunuz mu? O röportajdan bile tek başına -özellikle İstanbul’daki- emekçi semtlerde yapılacak yıkımlara meşruiyetin, deprem üzerinden inşa edilmeye çalışıldığını görebiliyoruz. Ve bunu bu kez daha pervasız ve halkın belli bir kesimi kendilerine yedekleyerek (deprem kaygısı üzerinden) yapmaya çalışacak.

Ne diyor Bayraktar?

“Ali amca yıcmeyeceğiz!”

Nasıl mı yapacak bunu?

“Mesela, diyeceğiz ki vatandaşa dairesinin değeri 70 bin lira. Biz, 120 bin liralık daire vereceğiz. Aradaki farkı 20 sene vadeli tah-

sil edeceğiz. Faiz almayacağız, sadece enflasyon farkını alacağız. Eğer yerinde yapma imkânımız varsa yerinde yapacağız. Bu arada da kira yardımı yapacağız. Eğer yerinden veremiyorsak ‘Biz sana başka yerden konut vereceğiz’ diyeceğiz.

Hangisini beğeniyorsan... Eğer onu da beğenmezse ve anlaşma yoluna gitmezse kamulaştırma yoluna gideceğiz. Mahkeme, bilirkişi ne takdir ediyorsa o bedeli alacak. Ondan sonra biz de yolumuza devam edeceğiz.

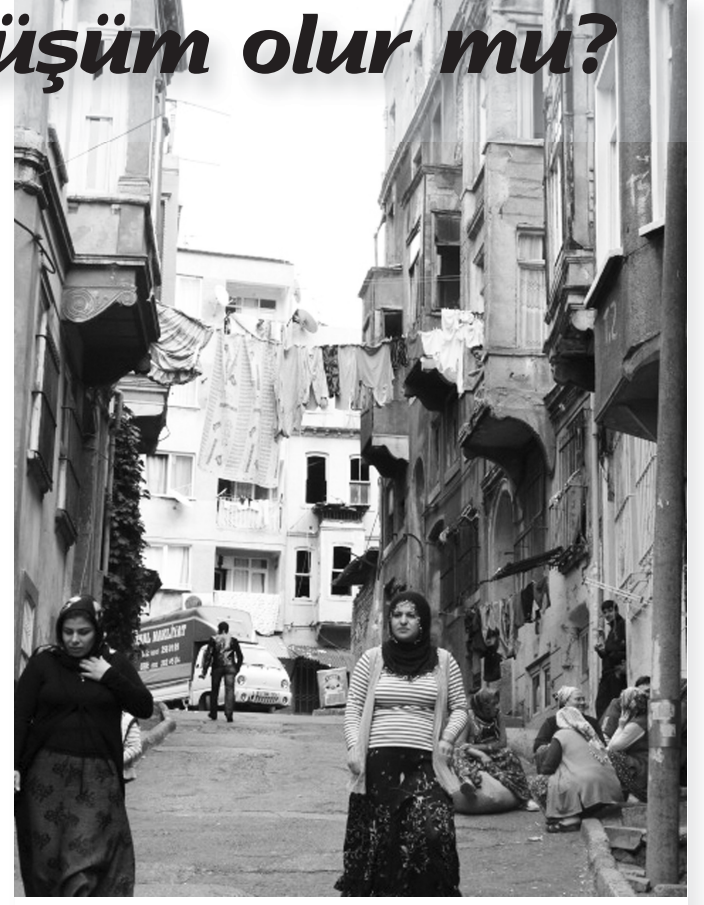
Diyelim ki, hiç iskânı, imarı yok ama üstünde binası var. O zaman vatandaşın enkaz bedeli verilecek. Eğer arsa kendisininse arsa bedeli artı enkaz bedeli verilecek. Öyle devletin kendi insanını iterek kakarak bir iş yapması doğru değil. Böyle bir şey yapmayız. Ama haksızlık da yapmayız. Vatandaşımız çok kârlı çıkacak. Yani Allah göstermesin bir deprem durumunda yıkılma riski olan bir binadan kurtulacak. Daha modern bir ortamda yaşama imkân bulacak. Devlet de bundan kazanacak.”

Siz anlayabildiniz mi? Açıkçası biz anlayamadık! Yani hem bana rızamı soracaklar, ama ben razı olsam da olmasam da evimi yıkacaklar ve “yollarına devam edecekler”! Nasıl olacak bu? Ali amca yıcmeyecekler ama evsiz bırakacaklar ve “yollarına devam edecekler”! Anlayan anlamayanlara anlatsın lütfen!

Valla kârlı iş!

Şimdiye kadar yapılan yıkımların ardından çektiklerimize bir bakalım: Önce ne yaptılar; “size binanızın bedeli neyse vereceğiz” dediler, sonra uyduruk belgelerle binaların bedelini düşürdüler. Başka binalara taşınmak istemeyip parasını isteyenlere; paraları da taksitle ve insanları resmen süründürme süründürme verdiler.

Diğer binalarla değiş-tokuş yapanlar? Dedik ya, oturduğumuz binanın bedelini düşürüp, kendi yaptıkları kutu gibi evlerin fiyatlarını fahiş hale getirdiler ve aradaki farktan kaynaklı 20 yıl boyunca borç ödemek zorunda bırakıldık. Hani röportajda da söylüyor ya Bayraktar; “dairenizin değeri 70 bin lira. Biz, 120 bin liralık daire vereceğiz”

diye! İşin diğer bir yönü de bize kendi evimizin olduğu yerde ev veremeyebileceklermiş!? Eğer evimiz, rant elde edilecek bir alansa zaten kesinlikle bize vermeyip, dünyanın öteki ucuna gönderme hakkına sahip olacaklar yani! Mesela İstanbul Gülsuyu’nda yaşıyorsan, devletle anlaştağında, seni Beylikdüzü’nden de öteye gönderme hakkına sahip olacak, hem de seni borçlu kılarak! Valla kârlı iş! Tabii devlet açısından...

Şimdiye kadar arsa ve ev sahipleri hakkında konuştuk aslında. Mülk sahipleri bile bu derece mağdur edilebiliyorsa, kiracı olarak ömür geçirmek zorunda kalanların ve gecekonduların sahiplerinin hali nice olur?

Ne mi olur? O zamana dek -yani arazileri rant çevirmek için devlet kolları sıvayınca dek- görmezden gelen gecekondular, birdenbire “ur” ya da “ucube” olur, “sakıncalı” olur. Bu da yetmez, “**Terörün, uyuşturucunun, devlete çarpık bakmanın, psikolojik olumsuzlukların merkezi**” (Erdoğan Bayraktar, 2008) ilan edilir. “**Kentin prestijini arttıracak özel proje alanları olarak geliştirilmesini sağlamak ve prestij projelerine yer açabilmek için gecekondular alanları boşaltılacak**” (Erdoğan Bayraktar, 2004) açıklamaları art arda gelir.

Evleri “daha rahat yıkmaya” yasaları yolda

Wan depremi ve ardından Bayraktar’ın röportajları ile zemini hazırlanan meselelerden biri de çıkarılacak olan yasalardır. Şimdilerde Çevre ve Şehircilik Bakanlığı tarafından taslağı hazırlanan 4 yasa var.

1- Yabancılar gayrimenkul satışında mütekaabiliyet şartı kalkacak; yani özellikle İstanbul gibi büyük şehirlerde Beyoğlu, Fener-Balat, Ayvansaray, Fatih, Haydarpaşa, Maltepe gibi bölgelerdeki yıkımların ardından, bura-

lar, kapitalist ülkelere peşkeş çekilecek.

2- Deprem dönüşü-Kentsel dönüşüm yasası getirilecek; bu yasayla yaşanacak depremlerin ardından buradaki arazilere devletin el koyması kolaylaştırılacak ve "kentsel dönüşüm" için "rıza aramak" ortadan kalkacak!

3- Yapı Denetimleri Kanunu de-ğişecek; bu konu ile ilgili açıklamayı Vatan gazetesine röportaj veren Bayraktar'dan dinleyelim: "Ucuz olsun, pahalı olsun önemli olan denetimi artırmaktır! Türkiye artık 150-200 belge ile değil ruhsatı **kolay veren ama denetimi sıkılaştırılan bir yapıya kavuşacak!**" Bu konu tek başına bile bir yazı konusu olabilecek kadar ayrıntılı bir konu aslında. Kısaca değinelim:

a) Ruhsat verme işini kolaylaştırmak demek, özellikle şu an hükümette olan AKP'nin yandaşlarının arazi rantından daha da ve daha fazla faydalanması-

nın önünü açmaktır. Bugün başta büyükşehirler olmak üzere, her yerin inşaat şantiyesi alanına çevrildiğini ve her şantiyenin üstünde de birçok taşeron şirketin imzasının bulunduğunu görüyoruz. Ruhsat işini kolaylaştırmak aynı zamanda taşeronlaşmanın daha da yaygınlaşacağını gösteriyor. (Taşeronlaşmanın yaygınlaşması da emeğe dönük saldırıların artması anlamına geldiğine göre, ruhsat vermeyi kolaylaştırmanın o kadar basit bir mesele olmadığı ortaya çıkıyor.

b) Denetimin artırılacağı taahhüdü, bugüne kadar en sık verilen ve en çok tutulmayan sözlerden biri iken, bugünden sonra tutulacağına bir garantisi yok. Ve zaten taslakta da bu konuda söylem dışında bir ayrıntı mevcut değil.

4- 2B yasası getiriliyor; Orman ve Su İşleri Bakanlığı ile ortak hazırlanan bu yasa "hazine arazisi" olarak bilinen bölgelerin tamamen boşaltılması ve özel

sektöre satışı için hazırlanan bu yasanın diğerleri ile eşgüdümlülüğü var.

Sonuç yerine

Deprem kimi mutlu etti, görüyorsunuz değil mi? Hazırlanan yasalardan kimin çıkarı var? Çok açık değil mi?

Türkiye Mühendisler Birliği Başkanı, imar komisyonlarının "tıkır tıkır" çalıştığı ancak Deprem Komisyonu'nun bir kez bile toplanmadığı dokuz yıla isyan ediyor bir konuşmasında. 2009'dan geriye, son dört yılda, 3 bin 900'den fazla imar planı değişikliği yapan (günde üç plan) İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nin ortada depremle ilgili somut bir çalışması yok. DPT'nin yayınlarına göre, Marmara depremi nedeniyle 1999-2006 arası 20 milyar TL toplandı, bu kaynağın deprem hasarına yönelik kullanılıp kullanılmadığı bilgisi bulunamadı.

Tüm bu gidişattan Başbakan Erdo-

ğan'ın depremin ardından yaptığı açıklamalardaki gibi; halkı bu durumdan suçlu ilan etmek, depreme yönelik yapılması gerekenler açısından bir zemin kaymasına neden olur. Halk suçlanır, evleri yıkılır; asıl suçlu olan devlet aklamır, moloz yığınları altında kalan canların üzerinden kâr elde eder.

Evlerimize göz dikenler bu kadar kapsamlı çalışırken, evlerimizi korumak için bizim de bu kadar kapsamlı çalışmamız gerekmez mi? Wan halkının acılarına ortak olmak, hazırlanan "kentsel dönüşüm" saldırılarına karşı bilinçli olmak ve çevremizi bilinçlendirmek gerekmez mi? "İncitmeden" evlerimize saldırıların incitmemiz gerekmez mi?

Şurası çok açıktır ki emekçi mahallelerinin TOKİ'lere taşınarak yerlerinin beş yıldızlı projelere açılmalarıyla ekonominin çarkları bir süre dönebilir ama depremden korunma sağlanmaz.

Gerze halkı termik santrale karşı birleşti

Gerze'de Yeşil Gerze Çevre Platformu'nun çağrısıyla gerçekleşen ve 8 bini aşkın insanın katıldığı miting Gerze Hapishanesi önünde başladı. "**Termikçi şirket, Gerze'yi terk et**", "**Termik santral istemiyoruz**", "**Her yer Gerze, her yer direniş**", "**Özilhan şaşırma sabrımızı taşırma**" sloganlarıyla mitingin yapılacağı Cumhuriyet Meydanı'na yürüyen Gerze halkı, santrali yapmak isteyen Anadolu Grubuna tepki gösterdi.

Santralin yapılmak istendiği Yaykıl

Köyü ve çevresindeki köylerden de yoğun bir katılımın gerçekleştiği coşkulu geçen ve birçok ilerici kurumun, çevre örgütünün de destek verdiği mitingde ilk konuşmayı Gerze Belediye Başkanı **Osman Belovacıklı** yaptı.

"**Yurdumuzu termik santral çöplüğüne çevirmek isteyenlere izin vermeyeceğiz**" diyen Belovacıklı'nın ardından Yeşil Gerze Platformu Sözcüsü **Şengül Şahin** konuştu. Karadeniz'den sokaklara, evlere, beyinlere yayılan gerilimin, termikçi şirketin insanla-

rı öldürme isteği olduğunu, kurulması planlanan termik santralin Yaykıl Köyü'nden Samsun'a, Bafra'ya, Ayancık ve Erfelek'e yayılacağını dile getiren Şa-

hin, Hopa'da, Tortum'da, Solaklı'da, Loç'ta, Bartın'da, Erzin'de, Munzur'da ve benzeri yerlerde kobay olmayacaklarının, zihinlerine korku zincirlerini vurdurtmayacaklarının altını çizdi. Alkışlar ve sloganlar eşliğinde kürsüye çıkan Yaykıl Köyü Muhtarı **Ahmet Tiryaki** ise "**Ölmek var, dönmek yok!**" dedi.

Yaykıl Köyü'ndeki direnişte polis ve jandarma saldırısı karşısında etten duvar ören kadınların adına **Şükran Aksu** ve **Melek Akgöz** birer konuşma gerçekleştirdi.

Termik santraller yaşamı tehdit ediyor

Devletin kolluk kuvvetlerini de arkasına alan Anadolu Grubu, sermaye gücünü kullanarak toprağını, havasını, suyunu korumak amacıyla panzerlerin altına yatan, gaz bombalarına, tazyikli suya ve coplara maruz kalan Gerzelilere pervasızca saldırıyordu. 6 Ağustos'tan bu yana gözünü kırpmayan, çadır nöbetleriyle gündüz demeden direnen Gerzeliler 26 Kasım'da da yaşamlarını her ne pahasına olursa olsun termiğe inat savunacaklarını, bir kez daha haykırdılar.

Anadolu Grubu termik santral için 28 Kasım 2008 tarihinde Enerji Piyasası Düzenleme Kurumu'na (EPDK) müracaat ederek "Üretim Lisansı" almıştı. Oysa ne üretim lisansı için gerekli Çevresel Etki Değerlendirmesi (ÇED) yapıldı ne de yönetmeliklere uyuldu. Bu nedenle 20 Temmuz 2009 tarihinde Danıştay 13. Daire tarafından "Yürütmenin Durdurulması" kararı verildi. Yargı kararlarına aldırmış etmeyen firma, 07 Aralık 2009 tarihinde Çevresel Etki Değerlendirilmesi olumlu kararı alabilen ve santralin inşaatına başlayabilmek için ÇED sürecini tekrar başlattı.

Anadolu Grubu bunun için Danıştay 13. Dairenin verdiği "Yürütmenin Durdurulması" kararına itiraz etti. Bu itirazı da Danıştay İdari Dava Daireleri Kurulu reddetti. **Gerze halkının lehine olan**

tüm bu hukuki kararlara rağmen, Anadolu Grubu hiçbir sınır tanımayarak hukuksuz bir şekilde ÇED sürecini başlattı. 21 Haziran 2011 tarihine ÇED süreci dolan firma Bakanlıktan altı aylık süre uzatımı aldı. 21 Aralık 2011 tarihinde ÇED süreci dolacak olan firma, ÇED dosyasını tamamlayabilmek için emniyet güçlerini ve jandarmayı da arkasına alarak Yaykıl köyüne zemin etüdü yapabilmek için gece baskınlarıyla, zor yoluyla ve dayatmayla saldırdı. Bütün bu saldırılar karşısında geri adım atmayan Gerzelilerin mücadelesi sürüyor.

Termik santraller nedir doğaya zararları nelerdir?

Termik santraller ısı enerjisinin elektrik enerjisine çevrildiği tesislerdir. Söz konusu santrallerde çoğunlukla kalitesiz linyit kullanılmaktadır. Düşük kaliteli lin-

iyit kullanımı sonucu doğaya kükürt dioksit, azot oksitleri, karbon monoksit, karbon dioksit, ozon, hidrokarbonlar, ağır metaller, partiküller madde ve kül gibi atıklar bırakılmaktadır. Salınan bu gazlar santralin bulunduğu yerin coğrafi konumuna göre yarıçapı 60 km büyüklüğünde ki dairesel alandan başlayarak geniş bir sahayı etkilemekte, salınan kükürt dioksit ile azot oksitleri, asit yağmurlarına neden olmaktadır. Asit yağmurları sonucu orman ve bitki varlığı kaybedilerek verimli tarım alanları ve sular kirlenerek kullanılamaz hale gelmektedir.

Ayrıca termik santrallerde kullanılan kömürün kalitesine göre %10 ile %50 arasında kül, atık olarak çevreye bırakılmakta, bu şekilde bırakılan atıklardan çevreye çeşitli kimyasallar yayılmakta, özellikle küllerden yayılan radon gazı bölgedeki radyoaktiviteyi artırmakta ve ölümcül hastalıklara neden olmaktadır.

Termik santrallerden elde edilen külün en fazla % 10'u çimento sanayinde kullanılmakta geri kalan bölümü ise kül deponi alanlarında muhafaza edilmektedir. 6 bin megavat termik santralde yılda 20 milyon tondan fazla linyit yakılacağı ve yine yılda 6 milyon ton dolayında külün kül deponi alanlarında depolanacağı düşünüldüğünde olayın vahameti daha iyi anlaşılabilir.

Enerji Forumunda Karadeniz pazarlığı

İstanbul'da toplanan 3. Karadeniz Enerji Forumu'nda bir araya gelen emperyalist devletler ve onların sermayedarları, Karadeniz'i gezegenin sömürü sisteminin ihtiyaçları doğrultusunda tüm enerji yükünü taşımak ve tam bir atık çöplüğüne dönüştürmek için bir araya geldi. 17-18 Kasım'da toplanan Forum'da yeni küresel krizden çıkış için Bulgaristan'dan Romanya'ya, Ukrayna'dan Rusya'ya, Gürcistan'dan Türkiye'ye varana kadar tüm bir Karadeniz'in doğasıyla yok edilmesi pazarlıkları yapıldı.

Karadeniz Enerji Forumu'nu protesto eden Nükleer Karşıtları, 18 Kasım Cuma günü Taksim Tramvay durağında toplanarak özel olarak Karadeniz'de ve genel olarak da Türkiye'de yapılması istenen bu projelerin gündemden kalkmasını istedi.

"Nükleer Santral İstemiyoruz!", "Nükleerli nükleersiz savaş oyunları son bulsun!", "Amerika ve Küresel şirketler Karadeniz'den defolun!" diyen Nükleer Karşıtları projelerin gündemden kalkmasını istediler.

TÜYAP Kitap Fuarı'ndan akılda kalanlar

TÜYAP Kitap Fuarı bu yıl "Umut; düş mü gerçek mi?" ana teması altında 30. kez kapılarını kitapseverlere açtı. Fuar, yüzlerce yayınevinin okurları ile buluşması anlamında önemli bir role sahip. Kitapseverler açısından fuar, kitaba ulaşmayı kolaylaştıran bir işlev görmektedir. Ancak, bu ulaşım ve işlevden kimin daha fazla yararlandığı üzerinde biraz durmak gerekecek. Fuar'ın Taksim'den Beylikdüzü'ne taşınması ile birlikte yeni bir döneme kapı açtığı açık. Zira, fuarın şu anki yeri ulaşım açısından oldukça sorunlu. Özellikle Anadolu yakasından gelenler açısından bu sorun daha da büyük. Örneğin, Ümraniye'den fuara gelmek için en azından beş saati gözden çıkarmak gerekiyor. Bunun dışında TÜYAP önceki yıl Kadıköy ve Taksim'den ücretsiz servislerle okuyucuları fuara ulaştırırken bu yıl bu hizmete de son vermiş oldu. Okuyucu açısından elbette tek sorun fuarın uzaklığı değil. Fuarda her şeyin ateş pahası olması başka bir sorun. Örneğin dışarıda 50 kuruş olan su, burada 1.5 TL'ye satılıyor. Öte yandan TÜYAP önceki yıla oranla stantlara yüzde 10 oranında zam yaptı. Bu durum özellikle kısıtlı bütçe ile ayakta kalmaya çalışan sol-sosyalist yayınevleri açısından önemli bir engel. Kitapseverle ulaşma araçları anlamında, özellikle de son yıllarda önemli bir daralma yaşayan bu yayınevleri için bu alan da giderek kullanılabilir olmaktan çıkıyor. Stantlara yapılan artış, okuyucuya da doğrudan kitap fiyatlarının artışı olarak yansımakta. Yalnızca bunlar bile, TÜYAP'ın okuyucu-yayınevi buluşmasını nasıl algıladığını anlamak açısından yeterli. Ticari bir kuruluş olan TÜYAP'tan kuşkusuz bunun dışında bir şey beklemiyoruz ancak söz konusu kitap olduğunda biraz esnekliğe ihtiyaç olduğu açık. Zira en azından TÜYAP'ın öyle bir savunusu mevcut.

Orta direk yok oluyor...

Fuarda yaşanan değişim bir bakıma toplumda yaşanan değişimin de küçük bir izdüşümü. Örneğin, geçen yıla oranla siyasal İslamcı çizgideki yayınevi-gazete-dershanelerin kapladığı alanda gözle görülür bir artış söz konusu. Toplumu kendi bakışı ekseninde adım adım dönüştüren AKP'nin, bu alana müdahalesi çok açık bir şekilde görülüyor. Buraya önemli bir kitlenin yöneldiği- ilgi gösterdiği de bir gerçek. Bu da Erdoğan'ın medyaya yönelik ayar verme operasyonlarının meyveleri olmalı. Yayıncılık, toplumun bilgi ihtiyacını- edinimini karşılayan temel kaynaklardan. Belli ki AKP'nin hedefi

kaynağı tümünden ele geçirmek.

Fuarda büyük ve küçük ayırımının giderek daha fazla belirginleştiği de söylenebilir. Bir yanda İş Bankası, Yapı-Kredi, Doğan Yayın öte yanda ilerici, yurt-sever, demokrat yayınevleri. Bu band aralığında kalanların sayısı da her geçen gün azalmakta. Dünya klasiklerine girmiş ve genel olarak ilerici, demokrat kesimlerin ilgi duyduğu kitapların önemli bir kısmı da büyük yayınevleri-holdingler tarafından yüksek sayılabilecek bir fiyattan satılmakta. Nazım Hikmet, Yaşar Kemal gibi ülkemiz klasikleri ve 70'li yıllara damgasını vuran dünya klasikleri ne yazık ki bu ahtapotların eline düşmüş durumda. Bu yeni bir gelişme olmasa da, ahtapotun kollarının biraz daha uzadığını söyleyebiliriz. Fuar, toplumun ilgi alanının kitle iletişim araçları tarafından nasıl şekillendirildiğine de çok sayıda örnek sunuyor. Ciddi bir edebi değeri olmayan, yaşama ait farklı, yeni bir şey söylemeyen ve en önemlisi bireyi toplumsallığı içinde ele almayan çok sayıda kitabın, yüksek bir popülerliği sahip olduğu ve özellikle genç kuşak tarafından yoğun bir şekilde takip edildiğini bir kez daha gördük. Bu kitapların kısa sürede okunup tüketildikten sonra aynı hızla unutulup gideceğine şüphe yok. Zaten bu kitaplar; bir kitaptan çok bir pantolon, beyaz eşya reklamı yapılır gibi tanıtılıyor, okurlarına-müşterilerine sunuluyor. Toplumda yaratılan AKP- CHP kutuplaşması da fuara yansıyanlardandı. Özellikle ulusalcı okuyucunun daha hırslı ve gergin olduğu söylenebilir.

Demirtaş, Önder ve Mungan'dan anlamlı destek...

Fuar, bu yıl da tıpkı öncekilerde olduğu gibi güncel politik gelişmelerin izlerini taşıdı. Hem de yoğun bir şekilde. Dünyayı anlamak adına yaşamımızı kolaylaştırmak ve zenginleştirmenin en güzel araçlarından biri olan kitapların politik gelişmelerin dışında kalması da beklenemezdi. Nitekim öyle de oldu. TÜYAP'la birlikte fuarı örgütleyen Yayımcılar Birliği'nin en aktif üyelerinden, emektarlarından

yayıncı Ragıp Zarakolu'nun tutuklanması fuarın doğrudan politik bir mecraya girmesine vesile oldu. Yayıncılar Birliği, Ragıp hocanın fotoğrafını tüm stantlara dağıtarak söz konusu tutuklanmaya olan tepkisini de gösterdi. Selahattin Demirtaş, Sırrı Süreyya Önder ve yazar Murathan Mungan'ın Belge Yayınları sahibi Ragıp Zarakolu'nun tutuklanmasını protesto ederek standı çalışması dayanışmanın küçük ama güzel bir örneği. Söz Ragıp hocadan açılmışken, bazı ileri, devrimci dostlarımızın sözünü ettiğim Yayımcılar Birliği imzalı küçük afişleri asmadıklarını da eklemeliyim. Kürt ulusal sorununun devrimci ve demokratlığın turnusolu olduğu sözünün anlamını fuarda bir kez daha görmüş olduk.

Kaypakkaya'nın "gizli" çekiciliği...

Bizim açımızdan kimi eksiklikleriyle birlikte olumlu bir süreçti. 10 gün boyunca değişik yaş gruplarından okuyucularımızla, dostlarımızla, yoldaşlarımızla buluşma fırsatı yakaladık. Bu bizi en fazla mutlu eden yanıydı. Fuar, okuyucularımızın bize daha kolay ulaşmasına vesile oldu. Genel olarak standımıza, Kürt halkının- gençlerinin daha fazla ilgi gösterdi. Fuarda genel sürece dair çok verimli, öğretici sohbetler yapma fırsatı bulduk. Özellikle 70'lerden bugüne bizi tanıyan, bir süre kitaplarımıza ulaşamayan okuyucularımızın sıcak, samimi, sahiplenilen yaklaşımları bizi motive etti. Her zaman ve hemen her yerde olduğu gibi Kaypakkaya yoldaşın gizli çekiciliği kendini burada da gösterdi. "İbrahim Kaypakkaya kim?", "Ne demiş?" diyenler, İbrahim afişi gördükten sonra sıcak bir gülümseme ile gelip el sıkışanlar, başarılar dileyenler...

"Kaypakkaya'nın Hayatı ve Mücadelesi"nden sonra en fazla ilgi duyulan Dersim, Ermeni soykırımı kitapları oldu. Barbara Anna Kistler'in hayatı ve Düşleri Gerçeğe Dönüştürmek isimli kitaplar da "en"ler arasındaydı. Fuarın bu yılki sloganı "Umut; düş mü gerçek mi?" olarak belirlenmişti. Belli ki buna umudun talipleri karar verecek!

Alnında yıldızlı bere, Cemo da "terörist" hele!

*Dağların yücesinde ateş yanar
Oturmuş da başına sevdahlılar
Gün gelir kahpe savrulur
Cemo ovaya inende*

Bu sözler her dinlediğimizde, aklımıza düşürür dağ sevdasını... O güzel ezgisi ile gözümüzü kapatır, çoban ateşinde ısırırız. Bu duygu, herkeste biraz değişir ama sonuç aynıdır! "Gün gelir kahpe savrulur" bir inançla sarsar hepimizi.

Herhalde bundandır ki, Cemo ezgisi, "terör örgütü faaliyetleri çerçevesinde suç işlemeye alenen teşvik etmekle" suçlanıp iddianameye eklendi. Geçtiğimiz günlerde polislin Okmeydanı ve civarında Halk Cephesi'ne yönelik Grup Yorum üyelerinin de aralarında bulunduğu 46 kişiye yönelik gözaltı ve tutuklama terörünün ardından hazırlanan iddianamede Cemo'nun da suç teşkil ettiği kayda geçti!

6 kişinin tutuklu yargılandığı iddianamede; "Grup Yorum, 5 Eylül 2009 tarihindeki Harbiye konserinde söylediği Cemo türküsünde yer alan 'Cemo ovaya inende, alnında yıldızlı bere elinde mavzeriyle çıkıp Dersim dağlarında türki söylemek var ya' gibi terör örgütünün faaliyetleri çerçevesinde suç işlemeye alenen teşvik eden, işlenmiş olan suçları ve suçluları öven nitelikte sözleri olan şarkılar besteler ve grup örgüt üyelerinden oluşur" deniyor.

Lazca ilk çeviri kitap yayımlandı

İzmir: Yıllardır sürdürülen baskı ve asimilasyon nedeniyle yok olma tehlikesi altında olan Lazcada ilk çeviri kitap yayımlandı. İlk çeviri olarak yayımlanan kitap; dünyada yüzlerce dile çevrilen Küçük Prens oldu. Kitabı Lazika Yayın Kolektifi yayımladı. Sinan Albayrakoğlu'nun Lazca'ya çevirdiği Küçük Prens henüz kitapçılara dağıtılmadı. Ancak Kolektif, Lazca Küçük Prens'le TÜYAP Kitap Fuarı'na da katıldı.

Türkçe olarak yaklaşık 15 çevirisi yapılan kitabın, 1996 yılında Nehir Yayınları tarafından yapılan çevirisi "Atatürk'e hakaret" suçlamasıyla toplatılmıştı.

20 Kasım'ı geride bıraktık. Malumunuz, 20 Kasım, **Evrensel Çocuk Günü** ya da **Dünya Çocuk Hakları Günü** de diyebiliriz. Peki ya 21 Kasım?

Her 20 Kasım' da 21 Kasım gelir aklıma

Herhalde TC devletinin en sık yaptığı işlerden biri; hemen her uluslararası anlaşmaya imza atıp, onu uygulamamak olmalı... İnsan hakları, kadına yönelik şiddet, cinsiyet eşitliği vs. vs. Hani sorsanız sıralayamam. O kadar çok ki... Hem sıralasam ne çıkar? Hangi birinin işe yaradığını, hangi birinin zor durumda kalmış bir insanın derdine deva olduğunu gördünüz? Ben, şahsen görmedim!

Buna ne denir? İkiyüzlülük mü? Biraz hafif kaçıyor ama olsun. (Özgür Gelecek gazetesine yazıyoruz, dilimize dikkat edelim.) Ama bu ikiyüzlülük içinde beni en çok rahatsız eden Birleşmiş Milletler Çocuk Haklarına Dair Sözleşmesi'ne dair devletin tutumu...

20 Kasım'ı geride bıraktık. Malumunuz, 20 Kasım, **Evrensel Çocuk Günü** ya da **Dünya Çocuk Hakları Günü** de diyebiliriz. Peki ya 21 Kasım? **Uğur'un ölüm yıldönümü...** 7 yıl önce Mart'de henüz 12 yaşındayken 13 kurşunla öldürülen ve devlet tarafından "terörist" ilan edilen Uğur'un... **Çok acı bir tesadüf bu!** Bu sene Uğur'un ölüm yıldönümünde, kardeşi Uğur'a yazdığı bir mektubu okudu mezarı başında. "Seni çok özledim" diyordu kardeşi. Birlikte oyunlar oynadığı, uçsuz bucaksız Mezopotamya göğüne uçurtma saldıkları kardeşin 7 yıllık özlem mektubuydu bu. Biraz da Kürdistan'da çocuk olmak gerçeğini anlatıyordu. Uğur, aslında bu ülkede çocuğa verilen "değerin" göstergesi...

Haksız savaş bilançosu: 530 çocuk!

Kürt halkına yönelik saldırıların başında çocuklara yönelik uygulamalar geliyor. Ve biz eğer TC'nin çocuklara gerçek yaklaşımını, bu "kırmızı çizgilerini" sorgulamakla başlarsak, ve zaten buradan sorgulamamız gerek, önümüze kocaman bir zulüm yığını çıkacak!

Öldürme: 20 Kasım etkinlikleri kapsamında İHD Amed Şubesi bir açıklama yaptı. Oradan bir alıntı: "Derneğimizin araştırmaları sonucu ulaştığımız verilere göre 1988 yılından günümüze, yani 24 yıl içerisinde 530 çocuk bu kirli savaşın kurbanı

oldular. Sadece savaşta kaybettiğimiz çocukların sayısı bu! Kürt sorunundan kaynaklı birçok sorunu hallettiğini ileri süren AKP iktidarı döneminde, yani 10 yıl içerisinde öldürülen çocukların sayısı ise tam olarak 152. Adeta çocuk mezarlığı haline gelen ülkemizde sadece 2011 yılı içerisinde 15 çocuk savaş nedeniyle yaşamını yitirdi. Büyük bölümü güvenlik güçlerinin açtığı ateş sonucu öldürülen çocuklardan kimi mayın veya serbest patlayıcıların kurbanı olurken, kimi bir gösteride kafasına isabet eden kurşun veya gaz bombasıyla yaşamını yitirmiştir. Zaman zaman kör kurşunların veya bombaların hedefi olan çocuklar, bu dünyanın en günahsız varlıklarıdır, ülkemizde yaşanan savaşın birinci dereceden kurbanları olmuşlardır."

Tutuklama: 2006 yılında Terörle Mücadele Kanunu'nda yapılan bir takım

düzenlemelerle çocukların, çocuk olduğu "unutulmuş", onlara siyasi ve ideolojik libaslar giydirilerek, yetişkin bireyler gibi büyük ve soğuk duruşma salonlarında yaşlarından fazla cezalarla yargılanmışlardır. 2010 yılında yapılan yasal bir takım değişikliklerle çocukları hapisanelerden kurtarmak yerine daha fazla tutulmalarına neden olacak yasal kılıflar uydurulmuştur. Sadece T. Kürdistanı'nda 2010 yılında 286 çocuk gözaltına alınırken, bunlardan 95'i tutuklanmıştır. 2011 yılında ise bu sayı iki katını aşmıştır. 2011 yılının ilk 10 ayında 649 çocuk gözaltına alınırken, 187 çocuk tutuklanmıştır.

Çocuk olma kabusu: Şiddet ve istismar

Çocuklar hapisanelere konulurken, bizzat devlet erkini kullanan kişilerin de aralarında bulunduğu çocuk istismarcılarının, çocukların ruhsal ve

bedensel bütünlüklerine yönelik saldırıları karşısında başka çocuk istismarcılarına davet çıkaran ödül şeklindeki cezalar verilmesi, bu devletin ruhunda olan bir şey! Bugün eyleme katılıp, taş atma gerekçesi ile yargılanan çocuklar, 6 yıldan 16 yıla kadar hapis cezası alırken, çocuk istismarcıları 2 yıl gibi komik cezalara çarptırılıyor. Yalnızca onlarca kişinin tecavüzüne uğrayan N.Ç. davası buna bir örnektir.

Emniyet Genel Müdürlüğü'nün (EGM) resmi kayıtlarına göre, Şubat 2010-Ağustos 2011 arasındaki 19 ayda 78 bin 488 aile içi şiddet vakası yaşandı. Bu da, kayıtlara geçen haliyle, 10 dakikada bir aile içi şiddet olayının yaşandığı anlamına geliyor.

UNICEF ve SHÇEK'in Türkiye'de çocukların maruz kaldığı şiddeti inceleyen raporlarındaki veriler bile oldukça korkutucu boyutta. İstismar tipi ne olursa olsun özellikle cinsel istismarın yargıya az yansımını ve bu verilerin buzdağının görünen kısmı olduğunu tekrar etmeye, bilmem gerek var mı? Araştırmada 7-18 yaş grubu çocukların yüzde 25'inin ihmale maruz kaldığı belirtiliyor. Duygusal istismar alanında istenmeyen davranışlara maruz kalma her iki çocuktan biri için gerçekleşiyor. Fiziksel istismara maruz kaldığını belirtenlerin oranı yüzde 45. Çocukların yüzde 3'ü, son bir yıl içinde, izlemek ya da bakmak istemediği halde, cinsel içerikli bir film izlettirilmeden kendisine, istemediği halde cinsel içerikli bir davranışa maruz kaldığı belirtilmektedir.

Bu ülkede çocuklar küçük yaşlarda okulu bırakmak, fabrika ya da tarlaların yolunu tutmak zorunda kalıyorlar. Bu ülkede çocuklar "küçük gelin" oluyor ve ait olmadıkları yetişkinler dünyasına insafsızca fırlatılıyorlar! OECD'nin üye 30 ülke arasında ilk kez yaptığı karşılaştırmalı çocuk raporuna göre Türkiye'deki çocuklar maddi durum, sağlık ve çevre ile eğitim konularında en alt sıra olan 30. sırada yer alıyor.

Sonunculuğu kimseye kaptırmayız! Kadın da olsa çocuk da... Gerekeni yaparız! (Bir ÖG Okuru)

Çıglık

*Gitme benden bir daha
Esmeye rüzgarla birlikte,
O kaybolmuş şehirlere.
Gitme benden bir daha,
Kokun kaldı omzumda.*

*Gitme benden bir daha
Güneşin vakti yok,
Batacak yarınlar.
Gitme benden bir daha,
Sesin yankılanıyor
doruklarda.*

*Gitme benden bir daha
Yaşamının tarifi yok,
Elem koydum adını.
Gitme benden bir daha,
Adın bir yangın kalanlarda.*

*Gitme benden bir daha
Yanı başımdasın,
bu topraklarda.
Sanki gitmemişsin
benden daha.
Gitme benden bir daha,
Filizler tomurcuklanıyor
toprağında.*

*Gitmeyin benden bir daha.
Ama gittiniz benden,
Kim bilir kaç defa.
Ben yine de beklerim,
Adınız farklı olsa,
Bir gün gelirsiniz
mutlaka yarınlarıma.
Bir gün gelecek olsanız bile
yarınlarıma,
Adınız birer çıglık
bu dağlarda...*

**(Almanya'dan
bir ÖG okuru)**

Suriye'de çanlar Esad için çalıyor!

Mart ayında fitili ateşlenen ve geçen süre içinde neredeyse tüm ülkeyi etkisi altına alan fırtına dineceğe pek benzemiyor. Geline aşamada çanlar, Suriye halkının, muhalefetin tüm taleplerine; kurşun, işkence ve şiddetin türlü yöntemleriyle yanıt veren Esad rejimi için çalıyor!

Kasım ayının başından bu yana Esad'ın askerleri tarafından öldürülenlerin sayısının 260'a ulaştığı Suriye nereye gidiyor? Evet, Ortadoğu'da son günlerin en kritik sorularından biri bu. Suriye'de yaşanacak bir değişimin Ortadoğu'yu ciddi şekilde etkileyeceği gerçeği, tüm aktörlerin bu soruyu sormasına zemin sunuyor. Ölüm, işkence ve katliam girdabında, giderek daha derinlere doğru kulaç atan Suriye'de, işler her gün biraz daha sarpa sarıyor.

2 Kasım günü Humus'taki durum üzerine "Savaşta Gibi Yaşıyoruz" başlıklı raporunu yayımlayan İnsan Hakları İzleme Örgütü (HRW)nün Ortadoğu Direktörü Sarah Leah Whitson'un, "Humus şehri, Suriye hükümetinin uyguladığı şiddetin bir mikrokozmosudur" sözleri Suriye'de vahşetin ulaştığı noktayı da gösteriyor. Mart ayında fitili ateşlenen ve geçen süre içinde neredeyse tüm ülkeyi etkisi altına alan fırtına dineceğe pek benzemiyor. Geline aşamada çanlar, Suriye halkının, muhalefetin tüm taleplerine; kurşun, işkence ve şiddetin türlü yöntemleriyle yanıt veren Esad rejimi için çalıyor!

Kaddafi'nin ardından emperyalistlerin başlıca gündemlerinden biri haline gelen Esad'ı zor günler bekliyor. Özellikle Esad'a destek veren kesimlerin, Muhabarat'ın izin verdiği eylemlerde Türkiye, Fransa, Katar ve Suudi Arabistan büyükelçiliklerine saldırarak bayraklarını indirmesi ve ateşe vermesinin ardından, "En az altı ay, en çok bir buçuk yıl içinde devrilir" denilen Esad'ı daha yakın bir sonun beklediği açıktan dillendirilmeye başlandı.

Esad'ın Son Çırpınışları!

16 Ekim'de gerçekleştirdiği toplantıda Esad'a "şiddete son ver" çağrısı yaparak sahaya inen Arap Birliği-Ligi, Esad üzerindeki baskısını kademeli bir şekilde artırıyor. Esad'ın sivillere karşı uyguladığı şiddeti durdurmasını, siyasi tutsakları serbest bırakmasını, Suriye

halkının meşru taleplerini karşılamak üzere birliğin gözetiminde muhalefete masaya oturmasını isteyen birlik, Esad'a 15 günlük süre tanıdı. Esad, son dakika manevrası ile Birliğin planını kabul etmiş, bununla birlikte katliamlarına da ara vermemişti. Buna karşılık Arap Birliği Esad'a bir ultimatum vererek üç günlük süre daha tanıdı.

Ne ki Esad'ın buna uymaması durumunda Suriye'nin birlikten düşürülmesi dışında ne tür yaptırımlar uygulanacağı açıklanmadı. Ancak, bu bile tek başına Suriye'nin Arap devletleri içinde tecrit olması, yalnızlaşması açısından önemli bir gelişme olacaktır. Suriye ile görüşmeleri sürdüren Arap Birliği, 20 Kasım günü bir bildiri yayımlayarak Suriye'nin hazırlanan plan üzerinde değişiklik yapılması teklifini ret ettiğini açıkladı.

Öte yandan Reuters'in haberine göre Kahire'de bulunan Irak Dışişleri Bakanı Zebari, gazetecilere yaptığı açıklamada, Suriye'nin protokolü tamamen kabul ettiğini duyurdu. Bu adımın Esad'ın zaman kazanmak için yeni bir manevrası olup olmadığını ise zaman

gösterecek. Kaddafi'nin öldürülmesine kadar Suriye gündeminde sessiz kalmayı tercih eden Arap Birliğinin, bir ayı aşkın süre içindeki hamleleri Suriye'de yakın zamanda önemli gelişmelerin olacağını düşündürmektedir.

Kitlesel eylemlerden silahlı mücadeleye!

Suriye halkının 4000'i aşkın evladını kaybettiği eylemler, ilk ortaya çıktığı günden bu yana önemli bir değişim yaşadı. Eylemler, çeşitli milliyetlerden, inançlardan Suriye halkının rejime yönelik birikmiş öfkesi olarak açığa çıkmıştı ve kitlesel bir özellik arz ediyordu. Geline aşamada, Suriye'de kitlesel eylemlerin azaldığı, ancak silahlı çatışmaların arttığı söylenebilir.

Muhalefetin önemli oranda silahlan-

dığı (Hür Suriye Ordusu, Müslüman Kardeşler) ve savunma pozisyonundan çıkarak rejime yönelik saldırıya geçtiği açık. 16 Kasım günü başkent Şam'ın banliyölerinden Hareste'de bulunan hava istihbarat merkezine, 20 Kasım günü başkent Şam yakınlarındaki Mazraa bölgesindeki Baas parti binasına yönelik eylemler bu yönelimin açık birer göstergesi. Özellikle hava istihbarat merkezine yönelik eylem önemli bir psikolojik eşiği de yansıtıyor. Çünkü, rejimin babası, kurucu Hafız Esad hava generaliydi. Sözü ettiğimiz eylemler Hür Suriye Ordusu tarafından sahiplendi. Ordu, Hatay'da bulunan mülteci kamplarında bulunan Albay Riyad el Esad tarafından yönetiliyor. "Özgür Subaylar Hareketi" olarak ortaya çıkan ve daha sonra Hür Suriye Ordusuna dönüşen hareket, özellikle Türkiye sınırındaki köyler ve Cisir el-Şağur bölgesinde etkili. Suriye'de 14. Askeri Birliğinde Topçu Tugayında üst amirken, 12 Haziran'da muhalefet saflarına geçen Yüzbaşı İbrahim Mecbur'un ANF'ye verdiği "Elimizde büyük miktarda ağır cephane bulunmaktadır. Biz büyüyen bir gücüz, her gün elimize yeni cephane ve teçhizat ulaşıyor" sözleri, bahse konu hareketin gücü ve geleceği konusunda fikir veriyor. Kamuoyuna yansıyan bilgiler Ankara'nın hem Müslüman Kardeşlere hem de Hür Suriye Ordusu'na lojistik ve askeri destek sağladığını ve sınırda bir tampon bölge kurma hazırlığı yaptığını gösteriyor.

Öte yandan Suriye'nin "geleceğinde yeri olmadığı" ve "artık çekilip gitmesi" gerektiği daha yüksek sesle dillendirilen Beşşar Esad, ise sert çıkışlarına bir yenisini ekledi. 20 Kasım

günü İngiliz Sunday Times gazetesine verdiği demeçte "Suriye rejimine karşı çıkan muhalif militanları ezmek için sert önlemler almayı sürdüreceklerini" bir kez daha ilan etti. Önümüzdeki Suriye fotoğrafı bu sert önlemlerin ne kadar işe yaradığını da göstermiyor mu?

Emperyalistlerin ortak gündemi Suriye, düşmanı ise Esad!

Kaddafi'den sonra emperyalistlerin ilgisine mazhar olan Esad için gelecek, hiç de umutlu görünmüyor. Zira Suriye, BM Güvenlik Konseyi'nin gündemini her gün pek de hayırlı sayılmayacak şekilde işgal ediyor. ABD, Fransa, İtalya gibi ülkelerin başını çektiği yaptırım kampanyasının da etkisi giderek genişliyor. Bir süre öncesine

kadar Suriye konusunda mırıldanan ülkeler, bugün yüksek sesle değişimden dem vuruyor, demokrasinin önemine vurgu yapıyor, sivillerin korunmasına gerektiğine dikkat çekiyor. Esad'tan; artık bitmiş, kullanım değerini ve meşruiyetini kaybetmiş bir lider olarak söz eden emperyalistler arasında, Suriye'nin geleceğine dair çok ciddi pazarlıkların ve hazırlıkların yapıldığı anlaşılıyor. Askeri müdahale (işgal) seçeneğinin daha sık dillendirilmesi ve bunun yöntemine ilişkin kamuoyuna yansıyan bilgiler emperyalistlerin bu zeminde ciddi bir mesafe kat ettiğini gösteriyor. 18 Kasım'da Türkiye'yi ziyaret eden Fransa Dışişleri Bakanı Alain Juppé'nin olası bir müdahalenin BM Güvenlik Konseyi yetkisiyle yapılması gerektiği görüşü ve sivillerin korunması için bir uluslararası koridor oluşturulması önerisi de bu kanyı güçlendiriyor. Suriye'ye yönelik geliştirilen tecrit kampanyasına göğsünü siper eden İran ve Çin'in sessiz tutumu, bu ülkelerle de bir mutabakata varıldığını düşündürüyor. BM'den Suriye yaptırımının geçmesine "taş koyan" Rusya ise, bu süreçten en fazla kârla çıkmanın peşinde. Suriye kıyılarına askeri gemilerini gönderen ve ABD'nin Avrupa'daki füze kalkanına tepki gösteren Rusya'nın Batılı devletlere karşı savaşa girmekten çok, olası bir işgalde daha fazla inisiyatif almak istediği kanısına zemin oluşturuyor.

Suriye sınırında tampon bölge!

Beşşar Esad'a yönelik eleştirilerin dozunu hiç düşürmeyen Türk egemen sınıfları ise Ortadoğu'da ihaleyi kimseye kaptırmamanın derdinde. Arap Birliği'nin de oyuna dâhil olmasından pek hoşlanmasa da ABD'nin telkinleri doğrultusunda Birlikle uyumlu bir çalışma yürüten Türkiye, olası bir işgalde kritik bir yerde duruyor. Eylemlerin başladığı ilk günden bu yana muhalefete her türlü yardımı yapan ve son olarak Suriye Ulusal Meclisi'ne İstanbul'da ofis açan, resmen tanıyan Türk egemenleri, muhalefeti silahlandırdığını ise inkâr etmiyor. 24 Kasım günü İsrail Haaretz gazetesi, Türkiye'nin silahlı muhaliflerin rejime karşı savaşmasına destek olmak üzere Suriye sınırında tampon bölge oluşturma hazırlığı yaptığını yazdı. Kara Kuvvetleri Komutanının Suriye sınır ziyareti ve Hür Suriye Ordusu'na açıktan destek de Türkiye'nin, Davudoğlu'nun hedeflediği "proaktif", "bekleyen değil müdahale eden" bir tutum alacağına işarete diyor. Abdullah Gül'ün 22 Kasım'da BBC'ye verdiği röportajında ifade ettiği "en kötü senaryoya hazırlıklıyız" sözleri de meselenin ele alınışı hakkında bir fikir veriyor.

Esad rejiminin gitmesi ve iktidarın Alevi-Nusayri azınlıktan, Sünni çoğunluğun eline geçmesi konusunda; hem bölgesel hem de uluslararası bir ittifak söz konusu. Yaşanan gürültü ise bunun yolu ve yöntemleri, kimin ne kadar "hâsılaltı kaldıracağına" odaklanmış durumda.